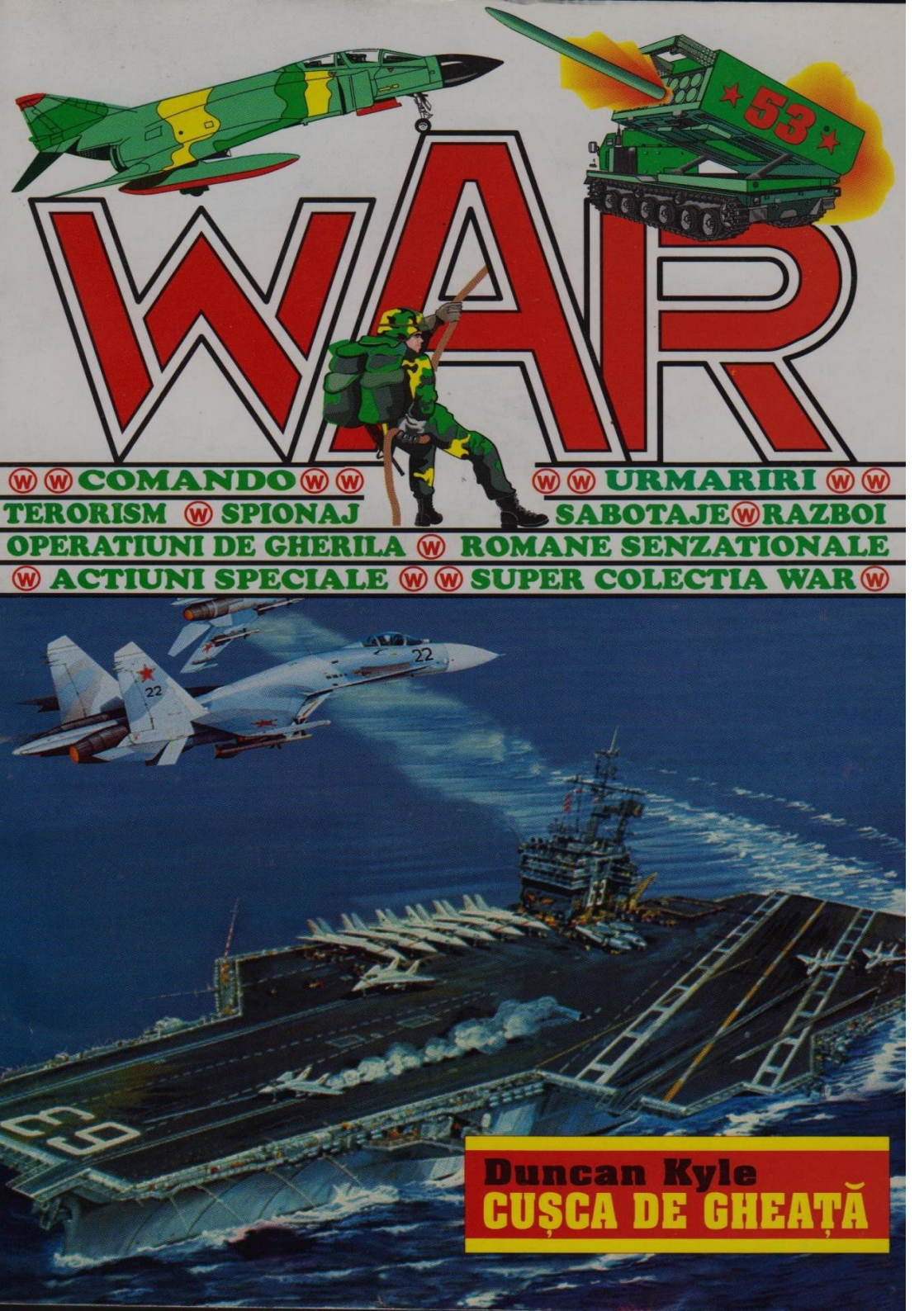
WAR
COMANDO
URMARIRI
TERORISM
SPIONAJ
SABOTAJE
RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA
ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE
SUPER COLECTIA WAR
Duncan Kyle
CUȘCA DE GHEAȚĂ

Colecţia „WAR”
47

DUNCAN KYLE

CUŞCA DE GHEAŢĂ

V1.0

Traducere de DANIEL COMAN

EDITURA Z
1997

PROLOG

Pe banchiză s-a lăsat noaptea. Vântul arctic mătură fulgii de pe întinderea albă şi-i poartă cu sine. Nimic altceva nu se mişcă în peisajul infinit de zăpadă, pentru că în acest loc, situat la o altitudine de 1800 m, până şi animalele înzestrate de natură să supravieţuiască în condiţii de frig, sunt lipsite de elementul exterior necesar vieţii. Nu există nici un fel de hrană, doar vânt şi zăpadă, frig şi întuneric.

Şi mai există şi oameni.

De sub stratul de zăpadă se vede o mişcare... ceva se ridică. De sub mica colină se desprinde un obiect care trasează un dreptunghi întunecat, dând arogant zăpada la o parte. Se întoarce huruind asurzitor şi apoi se face nevăzut în vizuina lui. De data aceasta, la capătul tunelului de unde şi-a făcut apariţia se vede o lumină. Tunelul e lung şi drept. Pe jos are aspectul nisipului cristalin, iar de-a lungul pereţilor se pot vedea arterele de care depinde viaţa omului. Prin acestea circulă energia fără de care omul ar muri; şi căldura, fără de care acesta nu poate trăi; tot prin ele trece capacitatea omului de a comunica cu alţi oameni, de a topi gheaţa, de a-şi încălzi hrana şi de a-şi răci băuturile.

Aceasta este Câmp Hundred.

În urmă cu patru ani, în timpul scurtei veri, Luke Chance a sosit pe aceste meleaguri. Tractorul său cără, întocmai unei locomotive a unei garnituri de marfa, o mulţime de vagoane speciale montate pe schiuri uriaşe. Într-unul din aceste vagoane se afla un plug Peters pentru zăpadă, asemănător cu cele folosite în Elveţia pentru degajarea drumurilor din Alpi. După ce Luke Chance a ales locul cel mai potrivit, plugul de zăpadă a început să brăzdeze banchiza, împingând zăpada spre margini. Când utilajul a ajuns la 4,5 m sub nivelul iniţial al solului, deasupra brazdelor adânci au fost puse folii de tablă ondulată, iar acestea au fost acoperite cu zăpada rămasă. Se crease astfel un adăpost sub care puteau începe lucrările de construcţie. Chance a planificat, a controlat şi a organizat întreaga lucrare cu o grabă disperată, în dorinţa de a termina ridicarea lui Câmp Hundred până la venirea iernii şi a reuşit. Din clipa aceea a stat mai tot timpul aici, propunându-şi să deteste acest loc, dar acceptând rarele permisii cu o evidentă lipsă de tragere de inimă. Durata

obişnuită a serviciului militar într-un loc ca acesta era de şase luni şi la scurgerea ei toată lumea pleca răsuflând a uşurare.

Chance se afla acum în bar, turnându-şi peste bourbonul vechi de opt ani apa scoasă din puţul adânc, veche şi ea de două mii de ani. Avusese o zi de muncă plină şi se gândea cu încântare la partida de bridge pe care o programase pentru această seară.

— Un mesaj pentru dumneavoastră, domnule colonel.

Chance s-a întors, cu mâna întinsă. Şi-a pus paharul pe tejghea şi a citit de două ori şi cu cea mai mare atenţie mesajul primit, în care se spunea:

COMANDANTULUI DE LA CÂMP HUNDRED. AVION NEIDENTIFICAT S-A APROPIAT DE ZONA HUNDRED VENIND DIN DIRECŢIA MĂRII POLARE – NU A RĂSPUNS LA SEMNALELE RADIO – INSPECŢIA EFECTUATĂ DE AVIOANELE DE VÂNĂTOARE SUGEREAZĂ CĂ E VORBA DE UN AVION RUSESC DE RECUNOAŞTERE, TIP TRANSPORT – A FOST AVARIAT ŞI A PIERDUT ALTITUDINE – CONTINUĂ CĂUTAREA LUI PRIN RADAR – VI SE VA COMUNICA.

MICHAELSON USAB THULE.

— Cum funcţionează staţia radio, caporal? a întrebat Chance.

— Perfect, domnule.

— Vezi dacă poţi să-mi faci legătura cu generalul Michaelson. Vin şi eu imediat.

— Am înţeles, domnule.

Chance şi-a aruncat privirea pe banda cusută deasupra buzunarului stâng de la pieptul caporalului.

— Hainey.

— Da, domnule.

— Văd că vrei să-ţi laşi barbă, i-a zâmbit Chance.

Caporalul Hainey i-a răspuns tot cu zâmbetul pe faţă:

— Aşa este, domnule, mă străduiesc din răsputeri.

— Bine.

Chance şi-a luat paharul şi a sorbit fără grabă, pentru a-i da timp lui Hainey. Apoi a ieşit din Clubul Ofiţerilor, a străbătut tunelul principal şi a intrat în sala telecomunicaţiilor radio.

Hainey şi-a ridicat privirea spre el.

— Imediat vom avea legătura cu generalul.

A ascultat cu atenţie mesajul din căşti, apoi i-a spus colonelului:

— Aveţi legătura, domnule. Doriţi să vă dau căşti sau vorbiţi

prin speaker?

— Vorbesc prin speaker.

Chance a mai aşteptat câteva secunde, apoi s-a auzit o voce:

— Colonele Chance, sunt generalul Michaelson.

— Prefer să vă vorbesc decât să comunicăm în scris, domnule general, a răspuns Chance. Aveţi noutăţi despre avionul acela?

— Nu există dubii că se îndreaptă spre voi. A coborât până pe la 2400 m şi se află într-o rază de vreo patruzeci de mile. Continuă să piardă altitudine. Este la vreo douăzeci de mile de voi.

— E avion rusesc, domnule?

— Aşa se pare. Oricum, dacă va coborî...

— Doriţi să vedem despre ce e vorba?

— Da. Îmi pare rău, Chance, dar ar putea fi o chestie foarte importantă.

— Corpul Ingineresc e oricând bucuros să dea o mână de ajutor Forţelor Aeriene, domnule.

— Şapte mii, urmează acelaşi curs. Trebuie să recunosc că faceţi bine. Forţele Aeriene vă apreciază eforturile.

— Pentru nimic, domnule.

Michaelson a chicotit scurt:

— Poate acesta este şi motivul pentru care... coboară întruna. Se pare că nu mai fac nimic pentru a se opune prăbuşirii. Rămâi pe fir.

Chance şi-a aprins gânditor o ţigară. Afară era o vreme oribilă: vânt puternic, zăpadă viscolită şi lună slabă. Îi aştepta o expediţie grea, complicată şi mai mult de inexistenţa vreunei căi de acces spre est.

— Haideţi, tovarăşi, a mormăit el. Săltaţi jucăria şi întoarceţi-vă acasă.

— Mai puţin de şase mii opt, s-a auzit din nou vocea lui Michaelson.

A urmat o tăcere mai lungă, apoi generalul a revenit în difuzor:

— A dispărut de pe monitor, Chance. Mă tem că...

— Am înţeles, domnule general. Avem însă nevoie de o localizare cât mai precisă.

— O să v-o transmitem. Cei de la BMEWS se ocupă de asta. Păstrăm legătura.

Două minute mai târziu a fost comunicată şi poziţia. Chance a verificat coordonatele pe harta uriaşă din sala de telecomunicaţii, apoi a apăsat comutatorul Tannoy.

— Vă vorbeşte Chance. La douăzeci şi două de mile est-nord-

est de noi s-a prăbuşit un avion. S-ar putea să fie rusesc. Vom pleca acolo. Am nevoie de un tractor de mare capacitate, de un vagon pe schiuri, de două buldozere şi două...

S-a oprit neştiind ce echipaj se putea afla la bordul avionului.

— Nu două, trei Polecaturi. Personalul să se îndrepte imediat spre tunelul de îmbarcare. Şi aş fi recunoscător dacă domnul doctor ar opri casetofonul lui cu muzică şi ni s-ar alătura. Asta-i tot.

Chance s-a dus în grabă în camera sa şi a început să se îmbrace: pantalonii din postav Grenfell, căciula din blană, hanoracul, ghetele lungi din pâslă albă. Apoi a plecat precipitat spre hangarul tractoarelor. Ventilatorul din tavan abia mai pridídea să scoată fumul emanat de motoarele diesel. A urmărit remorcarea şi cuplarea vagonului pe schiuri la tractorul portocaliu, a aruncat o privire la Polecaturile ambalate, apoi s-a urcat în cabina buldozerului cel mai apropiat de ieşire.

— Deschideţi porţile! a strigat el. Înainte!

Glasul lui s-a pierdut în vacarmul motoarelor, dar braţul care flutura în vânt avea încă din vremurile cavaleriei semnificaţia „înainte!” în toate vehiculele, mâinile protejate de mănuşi cu două degete au început să manevreze manşele. Convoiul a trecut prin nişte porţi uriaşe care duceau spre „Strada Principală” şi spre baza rampei, loc în care buldozerele şi-au coborât lamele uriaşe pentru a da zăpada la o parte, operaţie cunoscută la Câmp Hundred ca „măturarea pragului”.

Pe măsură ce maşinile urcau spre suprafaţă, radiatoarele din cabine dădeau căldură din ce în ce mai mare.

Chance se întreba cât va dura această expediţie şi în ce stare va găsi echipajul avionului. Chiar dacă membrii acestuia au reuşit să supravieţuiască prăbuşirii, dacă nu erau echipaţi pentru condiţiile din zona arctică, nu vor trăi mai mult de câteva minute, fără un adăpost cât de cât.

Îşi imagină cuprins de un fior ce va găsi acolo, dar încercă să se gândească mai bine la modul cum va ajunge la locul dezastrului.

Douăzeci de mile nu reprezentau o distanţă mare, mai ales în condiţii normale de drum. Există oameni care o pot străbate în fugă în circa două ore. Aici însă nu erau deloc nişte condiţii normale şi Chance îşi amintea de situaţii în care o expediţie de douăzeci şi cinci de mile putea dura o săptămână întreagă, dacă pe traseu apăreau crevase, şi dacă chiciura deasă reducea vizibilitatea nu la câţiva metri şi nici măcar centimetri, ci pur şi

simplu la zero. Şi-ar fi dorit să fi putut trimite în această misiune rapidele Polecaturi cu experimentatul lor echipaj. Acestea ar fi putut parcurge distanţa în mai puţin de o oră. Dar nu le-a trimis; exista deja riscul ca acestea să dispară în una din adâncile crevase pe care plutirea permanentă a banchizei le deschidea şi le închidea la loc şi pe care vântul le acoperea cu punţi înşelătoare de zăpadă. Până le observai, cădeai deja în adâncuri. Acesta era şi motivul pentru care cele două buldozere şi tractorul erau legate între ele prin cablu; cel puţin, dacă vehiculul din capul coloanei se prăbuşea, celelalte din spate puteau să-l tragă înapoi, sau în cel mai rău caz să menţină cablul întins pentru a-i ajuta pe cei de jos să urce teferi la suprafaţă.

Coloana de vehicule înainta cu greu. Şoferii abia zăreau prin parbrize contururile maşinilor din faţă. În timpul nopţii care ţine aici cinci luni, în perioada dintre răsăritul lunii, nu puteai vedea mare lucru în afara rafalelor de zăpadă viscolită în lumina farurilor.

După ce au parcurs cinci mile, Chance a pornit staţia radio.

— Chance pentru Hundred. Chance pentru Hundred. Terminat.

— Hundred pentru colonelul Chance. Vă recepţionez foarte clar, domnule. Raportez că v-aţi îndepărtat de traseul corect două grade spre sud.

— Două grade?

— Da, domnule.

Chance coborî microfonul şi-i strigă şoferului:

— Ia-o la dreapta, Jablonsky, am deviat cam mult spre sud!

Îşi aruncă apoi privirea asupra busolei, dorindu-şi ca acest instrument să-i fi fost mai folositor. La aceste latitudini, apropierea de Polul Nord provoca deviaţii imprevizibile. După câteva minute, Chance i-a făcut semn şoferului să continue drumul în linie dreaptă şi a luat din nou microfonul.

— Acum e bine, Hundred?

— E bine, domnule.

— Stai cu ochii pe monitor, Hainey. Voi lua legătura cu tine din minut în minut.

— Am înţeles, domnule.

Următoarele şapte mile le-au parcurs fără nici o deviere de la traseu. Chance a luat legătura cu baza la fiecare şaizeci de secunde aşteptând de fiecare dată verdictul în legătură cu direcţia de avansare. Până aici lucrurile mergeau bine: străbătuseră douăsprezece mile în mai puţin de o oră...

Brusc, tractorul smuci cu putere, proiectându-l pe Chance cu

capul în parbriz. Căciula din blană şi gluga hanoracului au preluat o parte din forţa impactului, dar ciocnirea fusese totuşi dură şi dureroasă. Se aşează din nou pe spătarul scaunului, încercând să învingă forţa de gravitate. Protejat de centura de siguranţă, Jablonsky a reacţionat rapid, oprind motorul, dar buldozerul se înclinase deja la un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

Chance rămase încordat, rugându-se să nu se întâmple nimic cu cablul care acum trebuia să fie întins la maximum. Se uită prin geamul lateral la zăpada compactă, apoi îşi îndreptă privirea înainte, prin parbriz, la lumina aruncată de faruri pe peretele alb al crevasei. Cu toate acestea, era imposibil să-ţi dai seama de adâncimea acesteia. Farurile luminau peretele pe o porţiune de mai bine de 6 m. A urmat o nouă smucitură, urmată de o alta şi fasciculul farurilor s-a înălţat un pic faţă de orizontală. Nu le rămânea decât să aştepte şi să spere că şoferii tractorului şi celuilalt buldozer nu au permis slăbirea nici unui cablu. Manevra colectivă de a avansa foarte uşor şi drept înainte nu ar fi fost foarte dificilă, dar în aceste condiţii era exclusă.

— Să dau înapoi, domnule? a întrebat disperat Jablonsky.

— La prima smucitură. Dar uşor de tot, Jablonsky. Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să nu zdrobeşti buza crevasei.

Uriaşele ghete din pâslă albă erau destul de grosolane şi nu permiteau un control sensibil pentru a evita ca şenilele late de cincizeci şi patru de inci să nu pulverizeze stratul compact de zăpadă pe care stătea acum buldozerul. Într-o astfel de situaţie buldozerul trebuia manipulat cu cea mai mare atenţie.

Chance simţi o mică modificare a nivelului cabinei şi-şi îndreptă ochii spre mâinile şi picioarele şoferului care trăgeau de manete şi apăsau pe pedale. Privirea îi alunecă apoi pe peretele crevasei pe care luminile farurilor coborau uşor, lăsând să se vadă straturile căderilor de zăpadă care marcau numărul anilor. Continuau să se retragă.

— Ţine-o tot aşa, Jablonsky.

Şenilele nu derapau, permiţându-le să se retragă centimetru cu centimetru. Aşteptarea încordată îl făcuse pe Chance să transpire. Nu va dura prea mult: tractorul avea o greutate imensă, iar zăpada de dedesubt rămânea comparativ moale.

De data aceasta avuseseră noroc. O clipă mai târziu, Chance se putea rezema din nou pe spătarul fotoliului său. Tractorul a fost în fine ambalat la maximum şi, înfigându-şi şenilele în stratul de zăpadă, a ieşit din zona de pericol.

— E-n regulă.

Când imensul tractor se opri, Chance deschise uşa şi sări jos rămânând intenţionat în bătaia luminilor, făcând semn celorlalte maşini să înainteze, apoi oprindu-le la numai câţiva metri de gura crevasei. Deschise compartimentul de scule al propriului tractor şi scoase de acolo o lampă mobilă cu fir lung, o conectă la sursa de curent, îşi legă o frânghie de siguranţă în jurul umerilor şi porni încet spre buza crevasei. Acum totul depindea de adâncimea acesteia. Crevasele puteau avea adâncimi cuprinse între câţiva metri şi mai mulţi stânjeni, câţiva metri sau mile întregi. Cu cât crevasa era mai lungă şi mai profundă, cu atât riscul era mai mare. Nu puteai afla decât dacă intrai în ea. Odată pătruns acolo pentru a-i sonda structura, pericolul te pândea la tot pasul, ştiind că poate stăteai pe un pod de zăpadă şi că în orice clipă puteai fi înghiţit de adâncuri.

Pe măsură ce se apropia îşi proptea şi mai puternic picioarele în zăpadă. Nu se putea pune problema unei surpări. La urma urmei, buza crevasei suportase greutatea tractorului. Cu toate acestea, trebuia să acţioneze cu prudenţă. Simţind că hamul de siguranţă devenise prea lejer, trase cu putere pentru a le aminti celor care îl ancorau să ţină frânghia întinsă. Apoi îndreptă fasciculul lanternei spre adâncul crevasei.

Avea o adâncime de vreo 30, poate 9 sau 10,5 m, iar pereţii se îngustau spre fund; mă rog, era mai rău decât sperase, dar nu atât de rău cât ar fi putut fi. Lăţimea: poate vreo 4,5 m.

Chance se întoarse şi dădu instrucţiuni lui Jablonsky şi lui Martin care porniră celălalt buldozer, apoi se întoarse în cabina încălzită a tractorului pentru a urmări de acolo mersul lucrărilor. Lamele de 4,5 m ale buldozerelor puteau disloca opt sau nouă metri cubi de zăpadă o singură dată, pe care acum o împingeau spre marginea crevasei, aruncând-o înăuntru, o tonă la fiecare cursă, umplând încet, încet abisul. Chance se uită la ceas. Pierduseră deja douăzeci de minute, iar umplerea şi tasarea crevasei mai putea dura pe puţin încă o oră. Nu-i mai păsa câtuşi de puţin de şansa ca pe fundul prăpastiei să mai fi rămas vreun suflet de om.

După o vreme, coborî din nou şi se duse la marginea crevasei. Cele două buldozere munceau de zor, dar zăpada nu umplea decât baza îngustă a crevasei; pe măsură ce se înainta în înălţime, progresul înregistrat era mai puţin vizibil. Se întoarse, neatent, în clipa în care huruitul motoarelor din spatele lui anunţa apropierea lui Jablonsky şi simţi biciuirea vântului pe obraji. Se răsuci imediat cu spatele în acea direcţie şi trase

şnurul glugii până când acesta formă un inel îngust care îi proteja chipul. Respiraţia va încălzi acest spaţiu închis, iar faţa îi va fi la adăpost de vântul îngheţat.

Uriaşele motoare diesel huruiau în noapte, iar buldozerele se deplasau înainte şi înapoi, împingând cu lamele lor de oţel zăpada în abis. Chance mai trecuse de multe ori prin aşa ceva. Graba nu ducea niciodată la nimic bun. Şoferii munceau din greu, dar astuparea crevasei se putea compara cu umplerea unei găleţi cu linguriţa. Cel mai bine era să-ţi vezi în continuare de treaba ta, fără să te uiţi prea des în jos. Dacă reuşeai să te gândeşti o vreme la altceva, apoi te întorceai la munca ta; aveai o mare satisfacţie să constaţi progresul făcut.

Chance luă legătura cu Câmp Hundred.

— Întrebaţi-i pe cei din Thule dacă au vreun semn de viaţă de le cei care au eşuat, îi transmise el lui Hainey. Spune-le să urmărească cu atenţie orice frecventă din zona sinistrată.

— Am înţeles, domnule.

Rămase la aparat şi, câteva minute mai târziu, se auzi din nou glasul lui Hainey:

— Au folosit staţia de interceptare, domnule, chiar din momentul în care supravegherea prin radar a căzut, dar nu au înregistrat nici un semn de viaţă.

— Mulţumesc, Hainey. Am terminat.

Chance îşi aprinse o ţigară, aşteptând, abţinându-se cu greu să rămână înăuntru. N-avea nici un rost să se grăbească: o altă crevasă exact ca aceasta sau chiar mai mare îi aştepta poate la câteva sute de metri mai încolo şi vor trebui să ia totul de la capăt.

În cele din urmă ieşi din cabină, strângându-şi din nou şnurul glugii şi înaintă spre crevasă. Zăpada ajunsese acum aproape de nivelul superior. Peste câteva minute va ajunge la cota maximă. Rămase acolo urmărind progresul lucrării şi simţind cum frigul îi pătrunde în oase. Pentru a stimula circulaţia, începu să bată pe loc din picioare şi să-şi îndoaie braţele. Şoferii nu mai aveau nevoie de instrucţiuni pentru a-şi face datoria. Cu toţii mai trecuseră prin astfel de experienţe. Chiar şi după ce zăpada ajunsese la nivelul buzei superioare a crevasei, ei îşi continuară munca pentru a permite comprimarea zăpezii prin trecerea vehiculelor grele peste ea. Pe măsură ce nivelul zăpezii creştea, Chance îşi verifica starea organismului, mişcându-şi degetele în mănuşi, picioarele în bocanci şi încordându-şi muşchii feţei. Îngheţul muşca cu aviditate din carne şi asta îl făcea atât de

periculos. Primele degerări ale sprâncenelor, nasului, pometţilor obrajilor sau bărbiei erau atât de sensibile, încât nici nu îţi dădeai seama când ai şi îngheţat.

Zăpada depăşea acum vizibil nivelul solului. Chance aşteptă până când stratul ajunse înalt de vreo 1,5 m, apoi făcu semn unui vehicul Polecat să înainteze. Acesta se apropie în viteză şi se opri la marginea crevasei. Chance se căţăra pe şenile şi deschise portiera.

— Mergi încet, câte un metru. Sub tine, zăpada va fi presată şi s-ar putea să te înclini înainte. Dacă ţi se întâmplă aşa ceva, aşteaptă calm până te redresăm.

— Am înţeles, domnule.

Polecatul fu conectat prin cablu de tractor, apoi înaintă spre marginea stratului de zăpadă. Botul său se ridica atunci când tractorul îl împingea înainte şi în sus, apoi cobora uşor când zăpada se tasa sub greutatea lui. Ajunse destul de repede pe partea cealaltă, dar Polecatul era un vehicul uşor, nedepăşind două tone în timp ce buldozerele şi tractorul aveau fiecare câte douăzeci. Chance făcu semn Polecatului să se întoarcă de unde pornise pe o linie paralelă cu prima traversare, apoi dădu comanda buldozerelor să mai aducă zăpadă. Repetă această operaţie de cinci ori înainte de a îndrăzni să lase vehiculele mai mari să treacă, dar nu înainte de a se consulta şi cu Jablonsky.

— Hai să încercăm o mică tură, Jablonsky! îi spuse el.

Şoferul plin de transpiraţie acţionă manetele şi buldozerul se urni din loc. Când se apropie de marginea prăpastiei şi apoi trecu peste zăpada adusă acolo, se opri un moment, iar botul lui coborî o fracţiune. Jablonsky se uită la Chance.

— Încă un metru, îl îndemnă acesta.

Botul maşinii se înclină şi mai mult, la un unghi de vreo zece grade.

— Trebuie să mai facem nişte transporturi de zăpadă, spuse Chance, iar Jablonsky întoarse buldozerul în locul de unde pornise.

Câteva minute mai târziu traversau crevasa şi marcau puntea de trecere cu fanioane înalte de 4,5 m adânc înfipte în zăpadă.

După ce ajunseră cu toţii pe marginea cealaltă, Chance le făcu semn să pornească înainte. Uitându-se la ceas îşi dădu seama că de la plecarea lor din Câmp Hundred trecuseră mai mult de două ore. Nu mai exista nici cea mai mică şansă ca cineva să supravieţuiască după două ore în aceste condiţii, dar el primise ordin să ajungă la locul catastrofei, iar convoiul putea s-o facă.

Înaintau constant, ghidaţi de instrucţiunile transmise de la Câmp Hundred. Drumul le fu din nou întrerupt de o crevasă, dar aceasta nu avea decât vreo zece metri adâncime şi buldozerele o umplură în numai câteva minute.

Patruzeci de minute mai târziu, Chance privi la kilometraj. Trebuiau să fie destul de aproape, iar Hainey le comunicase că erau pe calea cea bună. Chance aprinse farurile puternice de deasupra cabinei şi începu să le rotească într-un arc lin, de căutare. Vizibilitatea nu depăşea 182 m pe nici una din laturi şi numai Dumnezeu ştia cât de mult alunecase la aterizare avionul avariat. Îi ordonă lui Jablonsky să oprească, ieşi din cabină şi înşiră toate vehiculele în linie. Era o procedură riscantă care le punea în pericol, dar era singura modalitate de a da peste epava avionului.

Cele şase maşini, depărtate la 91 m una de alta, începură să înainteze uşor. Chance privi zăpada vânturată în fasciculul de lumină şi se întrebă cât va mai dura până când aceasta va acoperi toate urmele lăsate de avionul prăbuşit. Dacă fuzelajul fusese într-adevăr turtit, iar coada zdrobită, era de presupus că epava era deja acoperită de stratul de zăpadă, dar, de obicei, întotdeauna mai rămâne câte ceva şi la suprafaţă: o aripă, o coadă, o antenă.

Câteva minute mai târziu observă semnalele luminoase ale unui Polecat din dreapta şirului de vehicule şi se îndreptă în acea direcţie. Înainte de a ajunge acolo zări un orificiu pe jumătate acoperit de zăpada viscolită care nu putea fi creat decât de un obiect care trecuse ca un bolid prin învelişul de gheaţă.

Întrebarea era în ce direcţie? Dar cum îi era mai uşor să înainteze decât să se întoarcă, Chance hotărî să se ia după urmele lăsate în dreapta. Ceea ce urmă îi confirmă faptul că avusese dreptate. După vreo 182 m farurile prinseră în bătaia luminii un deget melancolic arătând spre cerul nopţii. Porniră cu toată viteza într-acolo.

Uriaşul avion cu reacţie era făcut bucăţele. Numai Dumnezeu mai putea şti câte fragmente ale epavei zăceau încă sub stratul de zăpadă, dar lungul fuzelaj cu coada ruptă apărea ca o grămadă stranie de conducte cenuşii.

„Acum – gândi Chance – riscul unui incendiu este destul de redus: fie că acesta se produsese deja, fie că nu va mai izbucni.” Jablonsky trase buldozerul lângă corpul avionului şi Chance sări afară cu o lanternă în mână.

Urcă cu grijă în fuzelajul zdrobit, croindu-şi cu greu drum prin

plăcile de tablă făcute fâşii şi încercând să vadă ceva la lumina slabă a lanternei. Nu găsi decât o grămadă de bidoane în care se afla probabil combustibil. Înaintă prudent spre cabină, trase uşa spartă şi intră.

Înăuntru îi găsi pe cei cinci membri ai echipajului, prinşi în centurile de siguranţă ale fotoliilor lor, cu trupurile surprinse de şoc în poziţii de-a dreptul groteşti. Pilotul şi copilotul fuseseră proiectaţi înainte şi sfâşiaţi de hamurile în care erau prinşi; operatorul radio zăcea cu capul pe staţia lui; navigatorul atârna pe podea, iar hărţile acestuia fluturau în vântul rece care pătrundea prin parbrizul spart. Un alt bărbat aşezat în spatele pilotului avea capul zdrobit în urma izbirii de scaunul din faţă.

Era limpede că nimeni nu reuşise să supravieţuiască în urma impactului şi poate că, la urma urmei, fusese norocul celor cinci. Dacă ar fi avut de ales, şi Chance ar fi preferat moartea instantanee îngheţului în aşteptarea unui ajutor care, chiar dacă ar fi apărut într-un loc atât de uitat de Dumnezeu, ar fi venit prea târziu.

Se întoarse şi parcurse din nou fuzelajul. Vor aduna cadavrele şi le vor duce la Câmp Hundred; de acolo vor fi transportate cu avionul la Thule şi, probabil, mai departe în Rusia...

Tractorul trase remorca lângă avion şi opri. În câteva minute, cadavrele fură scoase din epavă. Chance mai intră încă o dată în avion. Nu mai fusese până acum într-o aeronavă rusească. Se uită peste tot plin de curiozitate, dar nu observă nimic ieşit din comun. Din câte îşi putea da seama, era un simplu avion militar, remarcabil numai prin ţara lui de origine.

În fine, ieşi. Aripile, pe care şocul le aruncase la mai mulţi metri depărtare, fuseseră deja acoperite de zăpadă. Se apropie de una din ele. Era straniu să te gândeşti că aceste obiecte reci şi moarte purtaseră cinci oameni prin înaltul nopţii polare către sfârşitul vieţii tuturor. Îşi continuă inspecţia, observând cocoaşele motoarelor, acum parţial acoperite de zăpadă şi care în curând aveau să dispară pentru totdeauna sub carapacea de gheaţă.

Apoi se împiedică de ceva şi fu cât pe-aci să cadă. Se aplecă şi examină cu atenţie obiectul care-i stătuse în cale: un cilindru lung şi strălucitor, având în capăt o formă de coadă de peşte. Dădu zăpada la o parte cu talpa ghetei. În tehnica modernă un astfel de obiect putea fi orice, dar acesta în mod special îi sugera o instalaţie de stropire a recoltelor pe care o văzuse într-o fermă din Kansas. Chance zâmbi. Orice misiune ar fi avut cei din avion, cu siguranţă că nu pentru stropitul recoltelor veniseră până aici.

*

* *

Două ore mai târziu, erau înapoi la Câmp Hundred. Tractoarele se odihneau liniştite în hangar, iar cadavrele fuseseră întinse într-o magazie. Chance se întorsese în *Main Street* şi se îndrepta acum spre Clubul Ofiţerilor. Intră, comandă un Old Grandad şi bău. Apoi se uită în jos. Avu impresia că ghetele îi sunt pătate de ulei. Ba nu, nu era ulei. Le frecă cu mâna şi acum şi mâna devenise neagră. Se întrebă pe loc ce putea fi, apoi răspunsul îi veni. Era pur şi simplu carbon. La urma urmei, la locul catastrofei nu e exclus să se fi produs un incendiu. Poate la unul din motoare.

Îşi termină băutura înainte de a se apuca să-şi scrie raportul.

CAPITOLUL 1

Nu era o noapte frumoasă. În tot cursul zilei lapoviţa alternase cu o ploaie rece şi în cele din urmă căzuseră de acord să cadă împreună. Am stat douăzeci de minute din ce în ce mai ud şi mai nefericit, încercând să prind un taxi, dar toate taxiurile libere plecaseră acolo unde merg de obicei când e vreme urâtă, rămânând în circulaţie doar cele cu un singur pasager ursuz pe bancheta din spate. Poţi să aştepţi aşa ore întregi: te repezi pe stradă de fiecare dată când vezi apropiindu-se o maşină galbenă, apoi te întorci în grabă la adăpost de îndată ce-ţi dai seama că taxiul e ocupat şi înainte ca anvelopele maşinii să arunce pe tine o perdea murdară de apă.

Aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am luat-o pe jos, cu pardesiul meu cel greu şi care devenea şi mai greu cu fiecare pas pe care îl făceam şi cu pantalonii uşori din care apa se scurgea în pantofi. În fiecare eră oamenii se îmbracă în funcţie de anotimp, dar tehnica şi vânzătorii de îmbrăcăminte au hotărât că această concepţie trebuia să fie foarte confuză.

Aşa încât în zilele noastre instalaţiile de aer condiţionat suflă asupra ta aer rece ca gheaţa oriunde te-ai afla în casă, iar în timpul iernii încălzirea centrală te coace. Poate că în felul acesta iarna se vând mai multe costume subţiri, iar în iunie are mai mare cerere stofa din lână; în nici un caz asta nu sporeşte confortul.

Între Grand Central şi strada 75 din East e o cale lungă, dar după o vreme, te uzi până la os, ţi se face atât de frig şi devii atât de îndârjit, încât până şi Masoch te-ar găsi interesant. Îmi place apartamentul pe care îl ocup în strada 75, dar de data asta aş fi preferat să se afle în strada 46. Nu mă mai gândeam decât la paharul de whisky şi la baia fierbinte pe care o voi face, înainte de a ieşi din nou în potopul de afară, de data aceasta dotat corespunzător pentru a uda şi eu până la piele câţiva pietoni abrutizaţi de aşteptarea unui taxi.

Am intrat pe uşa rotativă, tremurând ca un câine de vânătoare trimis de stăpânul lui să-i aducă raţa împuşcată din baltă şi m-am dus drept la lift.

În hol am auzit vocea lui Bob:

— O, domnul profesor Edwards.

M-am oprit şi m-am întors. Bob tocmai ieşise din cabina lui şi

rânjea la mine.

— Ajunge să-mi spui „domnul doctor Edwards”.

— Dar aici scrie „profesor”.

Între degetele lui boante ţinea o scrisoare.

— Felicitări. Blocul nostru merita o astfel de promovare.

— Da, am răspuns. Mulţumesc.

Bob şi cu mine eram singurii englezi din bloc. Menirea lui era – printre altele – aceea de a-mi aminti întotdeauna de unde mă trăgeam.

Am luat din mâna lui cele câteva scrisori şi aproape că am dat buzna în ascensor. Apa de pe mine se scurgea pe mochetă, dar cel puţin pe jos se simţea un curent plăcut de aer cald. Mi-am scos pălăria şi timp de patru secunde cât dura ascensiunea până la etajul meu m-am desfătat cu căldura din lift. Cu gândul numai la baia fierbinte care mă aştepta am scos cheia de la intrare ca Bat Masterton, am intrat în galop şi am dat drumul la apă.

Am aruncat scrisorile pe birou, mi-am atârnat pardesiul în dulapul încălzit, mi-am prescris un amestec alcătuit din două părţi whisky J&B şi restul apă, am înghiţit jumătate din lichid şi am început să mă dezbrac. Dacă există pe lume vreo plăcere mai mare decât aceea de a zace într-o cadă cu apă fierbinte şi de a sorbi dintr-un pahar cu scotch de calitate, vă rog să mi-o spuneţi şi mie. Într-o bună zi am să scriu o scurtă monografie despre plăcerile băii şi am să arăt acolo că nici laptele de măgăriţă şi nici toate parfumurile şi aromele Arabiei nu se compară cu simpla şi în acelaşi timp rafinata minune a căldurii dinăuntru şi din afară.

Mi-au trebuit aproape zece minute ca să scot din mine fiorii de gheaţă, dar am rămas acolo o jumătate de oră, ca să fiu mai sigur, umplând din când în când cada până la refuz cu un picior educat care învăţase să rotească robineţii de când a făcut primii paşi.

Am ieşit din cadă, m-am înfăşurat într-un halat de prosop, am şters aburii de pe geamul de cristal al ceasului de mână şi mi-am dat seama că timpul alergase pur şi simplu. Nu eram încă în întârziere, dar nici nu strica să mă grăbesc puţin. M-am îndreptat spre dormitor, unde mă aşteptau şosete uscate şi cămăşi curate, apoi mi-am adus aminte de scrisori, întrebându-mă absent cine oare mă promovase la titlul de profesor.

Scrisoarea de deasupra era de la *Reader’s Digest* şi-mi oferea o plăcere de o viaţă, cu condiţia să cumpăr mai multe discuri cu concerte de neuitat; mai erau acolo o cerere de dolari fără

echivoc din partea companiei de electricitate, două circulare de la agenţia de asigurări şi un teanc de prospecte multicolore de la mai multe corporaţii producătoare de medicamente, care nu mă implorau, ci mă rugau să le acord câteva minute din preţiosul meu timp, promiţându-mi că era în binele sănătăţii pacienţilor mei. Şi că era şi foarte profitabil. Nu se menţiona pentru cine. Oricum, cu mine nu o nimeriseră. Eu nu aveam nici un pacient. Un computer de aiurea a memorat magicele litere „DR.”, le-a transmis şi celorlalte computere şi astfel am ajuns pe lista doctorilor din New York. Să le ia naiba de prospecte! Am să mă uit mai târziu pe ele.

M-am gândit bine şi am ales o vestimentaţie elegantă şi sobră pentru a-i convinge pe toţi medicii cu renume de la recepţie că nu eram un iresponsabil şi nici nu aveam de gând să fac curte nevestelor lor, mi-am pus pe mine un trenci şi m-am pregătit de plecare. E imposibil să îmbraci un trenci cu cordon şi să-ţi pui şi pălărie fără să pari o imitaţie proastă a mult regretatului Bogey, aşa că m-am privit un pic în oglindă. Mi-am încleştat pumnul, cu arătătorul înainte şi cu degetul mare în sus. „Te-am prins, profesore,” am spus. Efectiv nu ştiu din ce film era replica, dar sunt convins că marele actor a spus-o cândva. Normal că joaca asta mi-a adus aminte de ceva, aşa că m-am întors la birou şi am găsit scrisoarea. În dreptul destinatarului scria cât se poate de clar PROFESORULUI EDWARD, FAGS. În aceste trei cuvinte existau tot atâtea greşeli: unu, eu nu aveam decât titlul de doctor; doi, numele meu era, şi mai este încă, Edwards, cu un „s” la sfârşit; trei, eu eram chirurg, nu geograf. Era o dovadă clară a mahmurelii celui care bătuse la maşină adresa şi as fi aruncat imediat scrisoarea dacă n-aş fi dat cu ochii de marca poştală. Pe ea scria *Mockba.* Era datată cu două săptămâni în urmă. Târziu sau nu, vă întreb şi pe dumneavoastră dacă aţi putea trece cu vederea o astfel de marcă poştală.

Mi-am vârât degetul cel mare prin deschizătura plicului, l-am deschis şi am scos de acolo un mic prospect. Am aruncat plicul la coşul de gunoi şi am examinat hârtia din mână. Era tipărită în limba rusă şi m-am întrebat ce conţinea şi cine putea fi expeditorul. Frunzărirea materialului nu m-a ajutat să trag nici o concluzie. N-am găsit nici o scrisoare, nici o carte de vizită. Am băgat hârtiile în buzunar, gândindu-mă că le voi folosi ca subiect de conversaţie la recepţia care mă aştepta.

Am coborât cu ascensorul până la garajul din subsol, unde mă aştepta MG-ul meu prăpădit. Într-o bună zi nici n-o să mai fiu

observat de vreun uriaş Lincoln care mă va înghiţi pur şi simplu, dar până atunci preferam să rămân împătimitul pentru maşini sport, să-mi schimb vitezele cu mâna mea şi să stau cu ochii pe turometru pentru a şti când e momentul cel mai potrivit pentru aşa ceva. În acelaşi timp eram bucuros că Dumnezeu îmi dăduse minte să-mi cumpăr un autoturism cu un singur geam lateral. Am pornit motorul şi MG-ul a scos un mârâit încântător, apoi s-a repezit ca o săgeată printre celelalte maşini din garaj şi a urcat rampa ieşind cu un zgomot asurzitor în stradă. Am traversat oraşul îndreptându-mă spre parc.

Parteneriatul dintre lapoviţă şi ploaie luase sfârşit. Lapoviţa se transformase într-o adevărată viforniţă. Fulgi mari şi grei de zăpadă apoasă se izbeau de parbriz, zăbovind acolo o vreme, lipiţi de geam, până când ştergătoarele îi dădeau la o parte îngrămădindu-i în jurul stâlpilor caroseriei. Zăpada nu avea însă nici o putere asupra carosabilului, care continua să rămână doar ud, strălucitor şi înşelător. În acelaşi timp fulgii reduceau foarte mult vizibilitatea obligându-mă să reduc viteza până la treizeci de mile pe oră. E o viteză detestabilă, mai ales pentru o maşină mică cu schimbător manual de viteze pentru că nu ştii niciodată dacă trebuie să fii într-a treia sau în ultima, bâjbâind ca un orbete. În viteza cea mai mare aştepţi cu un sentiment al vinovăţiei o propulsie mai rapidă, iar în viteza a treia te întrebi tot timpul de ce naiba e nevoie să prăpădeşti atâta combustibil. În ce mă priveşte, e singurul argument pentru care aş înclina pentru schimbătorul automat de viteze şi bănuiesc că acesta este şi motivul pentru care locuitorii marilor oraşe preferă fie maşinile, fie renunţă pur şi simplu la condus. Dar eu nu mă număram printre aceştia; eu eram crescut la ţară, unde am învăţat să conduc pe drumuri pe care conta foarte mult suspensia şi mânuirea schimbătorului de viteză şi mi-aş fi dorit din toată inima ca într-o bună zi să revin la acele drumuri, în loc să mă îndrept, ca acum, prin aceste defilee ale Manhattan-ului spre un parc pătrat, bântuit de tot felul de borfaşi, tâlhari şi violatori şi străjuit spre est de zgârie-nori care îţi aminteau tot timpul că acei copaci şi gazonul parcului erau, de fapt, invadatorii zonei de oţel şi sticlă.

De fiecare dată când intram cu maşina în parc, mai ales noaptea, rosteam în şoaptă o scurtă rugăciune, implorând Cerul să nu-mi pice nimic umed pe capul distribuitorului şi să nu mi se înfunde carburatorul din cauza vreunei scame din benzină. O pană noaptea în Central Park însemna numai necaz: colecţia de

produse derivate ale civilizaţiei care stăteau la pândă la tot colţul în parc îţi putea fura totul apoi, pentru a se şi distra puţin, te putea lua şi la şuturi. De multe ori m-am întrebat dacă nu cumva nici tâlharii înşişi nu simţeau un pic de frică la intrarea în parc. Şi care dacă nu le pica în mână nici o victimă nevinovată, se furau între ei?

Am pătruns în parc gândindu-mă la seara care mă aştepta. La dineurile newyorkeze se practică un formalism rigid pe care nu-l întâlneşti nicăieri în lume. Poate că numai în New England oamenii sunt mai scrobiţi, dar eu nu cunosc New England şi nici nu simt nevoia. Mie îmi plac mesele vesele. Gentlemanii cărora le face plăcere să se creadă notorietăţi în domeniul medicinii din New York îmi sugerau întotdeauna o asemănare uriaşă cu sticlele pe care le scoteau din pivniţe pentru astfel de ocazii: acoperiţi de pânze de păianjen, scorţoşi şi plini de ani. Nevestele lor poleite cu bijuterii aveau tendinţa de a se adresa cu apelativul „tinere” şi, în general, îţi vorbeau de parcă fiecare cuvânt rostit începea cu literă mare. Multe dintre ele se căţăraseră cu ghearele în vârful acestei piramide şi pentru ele ascensiunea devenise un *hobby.* Greu vei găsi o adunătură mai ticăloşită, bărbaţi sau femei, ca tagma medicilor. Era de mirare că nu-mi luasem pe mine un smoching; de fapt, nu era deloc de mirare, pentru că pur şi simplu nu aveam. Dacă ar fi fost obligatoriu să mă îmbrac cu aşa ceva, n-ar fi avut decât să se descurce fără mine.

Traficul era destul de lejer. Îmi imaginez că toată lumea se retrăsese acasă, hotărând să rămână acolo printre paharele cu martini şi radiatoare, mânuind cu viteză telecomenzile pentru a evita calupurile publicitare. E un joc mult mai distractiv decât urmărirea programelor propriu-zise. O dată am reuşit să stau şi eu douăzeci şi trei de minute fără să dau de reclamele unui produs sau sponsor.

Alunecam uşor pe aleile parcului ascultând buletinul de ştiri şi sperând să găsesc la recepţie o băutură mai tare decât clasicul cherry, când, din spatele meu s-a năpustit o maşină cu toate farurile aprinse. Lumina puternică reflectată de oglinda retrovizoare m-a orbit. Am ridicat mâna pentru a-mi proteja ochii, dar era prea târziu; eram total năucit. Am luat piciorul de pe acceleraţie şi am frânat imediat, neavând chef să intru în vreun copac nici măcar la treizeci de mile pe oră. În clipa aceea am observat că luminile se mutaseră un pic mai la stânga mea. Îmi amintesc că m-am gândit că dacă respectivul încalcă regulamentul privind depăşirile în parc, cel puţin nu mă va lovi

după ce încetinisem.

Dar n-a fost aşa. M-a lovit. Ajungând în dreptul meu, uriaşa limuzină s-a răsucit, lovindu-mă lateral, cu forţă şi zgomotos. Am avut impresia că totul se învârtea în jurul meu. Total dezorientat, am răsucit disperat volanul în direcţia în care speram să redresez maşina şi am apăsat cu putere pe frână. Discurile servo de 0,2 m, binecuvântate să fie, şi-au făcut datoria, oprindu-mă imediat pe o alee lăturalnică.

În clipa aceea parbrizul s-a făcut ţăndări. O secundă a fost acolo, curat şi limpede datorită ştergătorului şi zăpezii, în următoarea secundă se crăpase tot, devenind opac. L-am lovit cu putere, împingând cioburile geamului securitizat pe capotă şi prin orificiul format am zărit, încă orbit, farurile din spate ale limuzinei care se făcea nevăzută în faţa mea. Am lovit din nou cu pumnul în sticlă, făcând o gaură de vreo 0,36 m şi m-am uitat în jur. MG-ul meu ieşise din carosabil pe gazon, dar, slavă Domnului, se afla încă tot pe patru roţi şi motorul era în stare de funcţionare. Am băgat în marşarier şi m-am întors pe aleea asfaltată, apoi am accelerat, sperând că micuţa şi rapida mea maşină îl va ajunge din urmă pe cel care mă lovise adineauri.

N-ar fi trebuit să mă mai ostenesc. Pe lângă faptul că existau mai multe ieşiri din parc, tipul pornise din capul locului cu o viteză mai mare decât a mea şi probabil că de îndată ce îşi dăduse seama că mă lovise fugise de mâncase pământul. De fapt, nici nu ştiam ce să caut. Nu eram sigur că reţinusem cum arată maşina lui şi, oricum, e foarte dificil să vezi aripa din spate dreapta a maşinii din faţa ta. Am ieşit din parc cu faţa şi cu mâinile îngheţate, cu poala plină de zăpada apoasă care intrase prin gaura parbrizului şi plin de nervi. Am crezut că era vorba de un şofer care fuge de la locul accidentului de teama problemelor pe care i le-ar putea face poliţia newyorkeză şi companiile de asigurări.

Nu ştiam precis, dar asta îmi trecuse atunci prin cap.

CAPITOLUL 2

A fost într-adevăr cherry. Unul foarte sec. Îmi amintesc cum descria bunica mea de origine scoţiană o astfel de băutură: te drege dacă eşti stricat la burtă. E de ajuns să sorbi o înghiţitură şi începi să te învârti timp de câteva minute cu obrajii subţiri în timp ce toată saliva ţi se retrage de unde a venit, iar papilele gustative se chircesc înainte de a intra într-o paralizie parţială, dacă nu totală.

Cherryul provenea din Spania şi probabil că amfitrionii s-au simţit vinovaţi pentru asta pentru că tot restul serii s-au servit numai băuturi autohtone. E vorba de o *Alles Amerikanischer Hock* din California, îmbuteliată probabil de Liga germano-americană pentru a demonstra avantajele pe care le avea Hitler şi un lichid foarte dens din nordul statului, la care se referea poate şi Nelson Eddy când cânta cu atâta entuziasm *Jos cu vinul roşu de Burgundia.*

Conversaţia se purta pe teme cât se poate de simandicoase. Nu mă număr printre acei doctori care sunt convinşi că numai câţiva ani petrecuţi în facultate le conferă o eternă infailibilitate, dar obţinerea unui grad medical necesită din când în când o sclipire, chiar şi sfioasă, a ţesutului creierului. Munca de după absolvire te obligă chiar să pui acest organ la o muncă grea. Şi iată-mă printre stâlpii AMA[1], unii dintre ei cu specializări a căror menţionare numai se poate întinde pe mai multe pagini. La un moment dat, o doamnă m-a întrebat cu ce treburi mă aflam în Statele Unite, dar tocmai când mă pregăteam să-i răspund, atenţia ei a fost captată în altă parte.

Nu numai că serata risca să nu mă recompenseze cu nimic, dar era şi îngrozitor de plicticoasă. Sunt pe deplin conştient şi de acord cu convenţia potrivit căreia subiectul duodenului şi al fluidului lombar nu trebuie discutat la masă, dar am nutrit o infimă speranţă că cei prezenţi vor vorbi măcar despre muzică, despre problemele îngrijirii medicale, sau cel puţin despre principiile etice pe care le ridică controversata problemă a transplanturilor. Am petrecut câteva ore spunând „da” vulturiţei cu creastă albastră din stânga mea, prefăcându-mă foarte

[1] American Medical Association – Asociaţia Medicală Americană (n. t.).

preocupat şi murmurând un „mmmm” cu un aer îngrijorat spre papagalul îmbrăcat ţipător din dreapta mea. Nu exista nici un pericol să spun vreo prostie; nici una dintre ele nu se aştepta din partea mea la vreo discuţie în contradictoriu sau la vreun dezacord. Asta mi-a dat şi libertatea de a mă gândi la cât de gros devenise între timp stratul de zăpadă de pe MG-ul meu. Peste gaura din parbriz pusesem un ziar pe care îl fixasem cu cele două ştergătoare, dar fiind vorba de New York, cu siguranţă că un trecător amabil a avut prezenţa de spirit să-l scoată de acolo.

Pe la miezul nopţii, când cei din jurul meu începuseră să discute despre ceea ce Johnny îi spusese lui Candice Bergen şi cât de perfect reuşise aceasta să blocheze strălucitul gambit, am considerat că faţa mea are nevoie de o schimbare înainte de a mima expresia interesului politicos pe care o purtase cu eforturi din ce în ce mai mari.

— Plecaţi atât de devreme? m-a întrebat gazda seratei.

Glasul ei era exersat pentru rostirea acestei întrebări care devenise pentru ea un reflex, dar privirea nu-i trăda nici o urmă de interes. Amfitrionul, un rege al geriatriei care începuse să aibă el însuşi nevoie de practicile acestei discipline, a bolborosit ceva de genul... „mai treci pe la noi, tinere”. Uşa s-a deschis şi am fost liber, liber, liber, cum vă spun. Cred că am avut acelaşi sentiment cu al celor care se eliberează de la San Quentin.

Nu mai ningea. Probabil că plictiseala devenise universală. Am tras de câteva ori aer în plămâni, mi-am legat cordonul pardesiului meu model Bogey şi am început să număr roţile MG-ului. De data asta erau toate trei. Ziarul dispăruse, bineînţeles, dar probabil că nu înainte de încetarea ninsorii pentru că nu a trebuit să iau cu mine înăuntru o lopată. Cu toate astea apei nu i-a trebuit prea mult să pătrundă prin pardesiu şi prin pantaloni. Am pornit spre casă, sperând din tot sufletul că nu voi deveni niciodată enuretic. Când am coborât rampa garajului subteran, şansa mi-a zâmbit, şi încă de două ori: nu numai că locul de parcare de lângă ascensor era liber, dar însuşi ascensorul se afla acolo, cu uşile deschise. Cu o răsucire rapidă am coborât din maşină direct în ascensor şi am apăsat pe buton. Un alt locatar nu fusese la fel de norocos ca mine. Am auzit lovituri de pumn în uşa care tocmai se închisese, dar unul din avantajele ascensoarelor automatice este acela că te eliberează de povară oricărei genoflexiuni în direcţia bunelor maniere.

Uşile ascensorului s-au deschis. Cu cheile în mână, am parcurs coridorul şi am intrat în apartament, având sentimentul obişnuit

şi cald de mândrie pentru proprietatea mea. Iată-mă, eu, John Edwards din Kendal, Westmorland, locatarul unui apartament în East Seventies, care este al meu, în întregime al meu, atâta vreme cât voi putea să-mi plătesc chiria.

Senzaţia de căldură îmi dispăru şi, brusc, am devenit la fel de rece şi umed ca turul pantalonilor de pe mine. N-am mai făcut nici un pas. Am închis uşa şi am chemat liftul. În absenţa mea, în apartament intrase cineva; poate că răufăcătorii mai erau încă acolo şi în cazul ăsta nu era exclus să fie înarmaţi cu cuţite, pistoale sau chiar mitraliere. De obicei nu mă pierd prea repede cu firea, dar în astfel de momente e bine să apelezi la sprijinul unui prieten.

Am sărit şi eu de multe ori în ajutorul lui Bob şi acum venise timpul să se revanşeze. După ce uşile ascensorului s-au deschis şi l-am văzut îndreptându-se spre mine în pas alergător, n-am fost pentru o clipă sigur dacă este el sau nu, pentru că avea creştetul şi unul din ochi bandajate. Celălalt ochi licărea cu furie. Bob Roberts fusese poliţai în Londra şi, după ce ieşise la pensie, venise în Statele Unite pentru a fi mai aproape de fiica lui. Era un tip care nu se enerva cu una, cu două.

— Ce naiba ai păţit?

— M-a lovit cineva, spuse el. Mi-a luat şi cheile. Nu ştiu încă de la ce apartament... sau poate apartamente... A intrat cumva la dumneavoastră, dom' profesor?

N-aveam de gând să-l corectez din nou. Cel puţin nu acum.

— Da, i-am răspuns. Tu eşti în regulă?

— M-am ales doar cu un cucui, domnule. Sunt bine. Vă lipseşte ceva din casă?

— Nu ştiu. N-am apucat decât să deschid uşa şi s-o închid imediat la loc.

Bob a zâmbit, şi-a dus mâna la şold şi a scos de acolo o versiune în miniatură a bastonului folosit pe timpul nopţii de poliţiştii newyorkezi.

— E foarte folositor la nevoie.

Nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să înfrunt un om înarmat cu aşa ceva, dar lui Bob nici nu-i păsa de asta. Am deschis uşa şi am intrat amândoi, aprinzând, rând pe rând, toate luminile.

Mai devreme nu reuşisem să văd decât câteva perne pe jos, dar mă aşteptasem la un adevărat haos şi mă înşelasem. Cineva cotrobăise tot apartamentul, şi era clar că o făcuse cu mare atenţie, dar nu distrusese nimic. Am intrat cu Bob în fiecare cameră şi am deschis toate uşile debaralelor, dar intrusul nu se

mai afla acolo.

— Vă lipseşte ceva? m-a întrebat Bob.

M-am uitat împrejur. Nu mi s-a părut că lipseşte nimic. Am o tabacheră de argint care a aparţinut tatălui meu şi care se afla la locul ei, pe masa mea de lucru. Am căutat butonii de argint şi aceştia erau la locul lor, în dormitor. Rembrandturi nu am.

— Nu observ nici o lipsă.

— Poate medicamente, domnule, a continuat Bob.

Am dat din cap că nu.

Bob a ridicat din umeri. Era poate a mia oară în viaţa lui când se afla în faţa unui caz de efracţie şi aşa ceva nu-l mai impresiona de multă vreme.

— Poate că v-au confundat cu altcineva şi au intrat aici din greşeală.

— Poate, am spus şi eu. Mulţumesc, Bob.

El a continuat:

— Ar fi bine să anunţaţi şi poliţia, domnule. Chiar dacă nu vă lipseşte nimic. De mine au aflat deja, a mai spus el, punând mândru mâna pe bandaj. Poliţistul tot poliţist rămâne.

— Da, aşa voi face. Mulţumesc, Bob.

— Nu cred că or să vină chiar în noaptea asta. Mai ales dacă le spuneţi că nu vi s-a furat nimic.

— Aşa e.

— Dar sunt sigur că dimineaţă vor fi aici.

— Da.

Dintr-odată m-am simţit foarte obosit.

— Mulţumesc, Bob.

— N-aveţi pentru ce, domnule.

Nu-i venea deloc să plece şi, pe ochiul nebandajat am citit totul.

— Vrei să bei ceva?

Surpriză nevinovată şi încântare. Nici nu-i trecuse prin gând aşa ceva.

— Mă rog, sunteţi foarte amabil, domnule.

Am turnat două whiskyuri babane.

— Vrei cu apă?

Bob a adulmecat băutura, încântat.

— Nu, mulţumesc. E păcat de băutura asta. Sănătate, domnule.

După cât de repede a topit conţinutul paharului, mi-am dat seama că a văzut multe westernuri la viaţa lui. A lăsat paharul pe masă şi mi-a spus:

— Noapte bună, domnule.

— Noapte bună, Bob şi încă o dată îţi mulţumesc.

— Eu vă mulţumesc, domnule.

Urmărindu-l cu privirea la plecare, i-am admirat calmul. În cel mai adevărat sens al cuvântului.

Am mai pus apă. O fac mereu, pentru a mai tăia din tărie. Nu-mi place câtuşi de puţin senzaţia că înghit o greblă de grădinărit. Am topit repede paharul, cel puţin după criteriile mele, şi mi-am mai turnat unul. Când cineva îţi intră în casă în absenţa ta, senzaţia pe care o ai e una ciudată, de o frică aproape animalică. Cuiburile, vizuinile şi casele omeneşti de tot felul sunt lăcaşuri sacre. Când descoperi că cineva ţi-a făcut o vizită fără să fie invitat, senzaţia aceasta ţi se strecoară târându-se din subconştient şi ţi se întâmplă tot felul de lucruri. Te trec fiori pe şira spinării, faci. Piele de găină şi ţi se face părul măciucă, aşa cum spune toată lumea că păţeşte.

Acest cuibuşor tihnit din East Seventies care treptat-treptat mă ducea la sapă de lemn, mi s-a părut dintr-odată că nu mai este la fel de confortabil, în maniera ciudată în care lucrurile nu mai par ce au fost odată când le priveşti din alt punct de vedere. Toate aceste piese de mobilier care fuseseră până acum doar un decor al livingului, au dobândit brusc contururile ascuţite şi clare ale unor obiecte străine, au devenit, dacă nu reci şi ostile, inspiratoare de teamă.

Am dat jos costumul sobru şi îmbibat cu apă şi m-am gândit că un duş îmi va face bine, dar n-a fost aşa. Cum stăteam sub jetul de apă fierbinte şi mă uitam la perdeaua de plastic, mi-a venit în minte un film intitulat *Psycho* şi de o scenă din acesta în care un torent de sânge amestecat cu apă se scurgea pe jos din cadă. Era un film de Hitchcock. La ora asta probabil că dormea cu sforăituri undeva pe planetă, după ce a dat fiori unei jumătăţi din populaţia civilizată a acesteia. Dacă făcea cu adevărat aşa ceva, atunci nu merita deloc.

M-am frecat ca un sadic cu cel mai aspru prosop pe care l-am găsit, mi-am pus pijamaua, papucii şi halatul şi am început să bântui prin apartament, abia târându-mi picioarele şi închizând toate uşile în urma mea. M-am dus şi am tras cele două zăvoare şi lanţul de pe uşa de la intrare. E mare păcat că nu te poţi baricada decât atunci când eşti înăuntru, iar când ieşi din casă eşti nevoit să laşi totul într-o maximă nesiguranţă. Cineva va trebui să inventeze ceva şi în acest domeniu: Ingersoll, Yale şi Towne, nu ştiu, dar trebuie făcut ceva. Un astfel de produs ar

aduce firmei respective o adevărată avere.

N-am reuşit să adorm. M-am străduit din răsputeri, dar organismul îşi dă seama că încerci şi refuză să coopereze, chiar şi atunci când te prefaci că nu încerci. Nimic nu e mai înşelător decât monitorul mental. El îţi ştie întotdeauna adevăratele intenţii şi îţi dă cu totul altceva; dacă vrei sincer să citeşti o carte, el îţi trage pleoapele în jos, transformându-le în nişte obloane de oţel; dacă vrei o dată să dormi până mai târziu, el face ce face şi te trezeşte la primul cântat al cocoşului.

„Lasă-mă să dorm, blestematule”, i-am spus. „Să te ia dracu”, mi-a răspuns el. „Uite”, i-am spus eu, simţind că cearşaful de sub mine se încreţise ca o scândură de masaj, „acum am să mă culc”. „Ba n-ai să te culci”, mi-a răspuns el. „Cum poţi să dormi când braţele îţi tremură în halul ăsta?” Aşa că mi-am încordat braţul şi l-am scos de sub pernă. „Vezi”, a continuat el, „perna e prea moale”. N-am vrut să mă gândesc la aşa ceva, dar el m-a obligat şi am început să mototolesc aşternuturile din jurul meu până când m-am simţit ca un curcan legat fedeleş înainte de a fi băgat în cuptor. Aşa că, în cele din urmă, am renunţat şi am rămas întins pe spate, cu ochii în tavan şi cu mintea atât de trează şi limpede cum s-ar cuveni să fie, dar nu este niciodată, în salonul de consultaţii.

A fost o noapte de pomină. Aviatorii afirmă că pilotarea unui avion turboreactor constă în interminabile ore de plictiseală, punctate din când în când de momente de teroare maximă, şi aşa fusese şi noaptea aceea pentru mine. M-am uitat în jurul meu prin dormitor şi în curând era suficientă lumină să disting cu claritate toate contururile şi formele. Era o linişte deplină, şi totuşi, nu cu multă vreme în urmă, cineva dăduse târcoale pe acolo, deschizându-mi sertarele şi dulapurile şi furişându-se pe covor.

Dar cine? Şi de ce?

Cartierul East este asemănător cu Fort Knox. Trăiesc aici o mulţime de cucoane cărora le place să creadă că diamantele au fost scoase din pământ pentru a fi purtate, ci nu încredinţate imediat supravegherii celor de la Chase Manhattan sau First Naţional. În partea de sud a apartamentului meu sunt situate câteva blocuri care, probabil, adăpostesc la fel de multe picturi de valoare ca şi muzeul Prado, mai multe bijuterii decât Turnul Londrei şi suficient de multe piese de artă veche încât să întreţină licitaţiile de la Parke-Bernet până la sfârşitul lumii. Prin simpla mutare într-un astfel de cartier, devii automat o ţintă

tentantă.

Dar apartamentul meu nu era situat chiar în zona de lux şi, din câte mai ştiu şi eu despre hoţi, acestora nu prea le place să-şi piardă timpul fără folos. Dacă a fost un hoţ, atunci a trebuit să plece nesatisfăcut; nici măcar nu s-a înfuriat destul ca să dea cu piciorul în vreun scaun. Ceea ce m-a surprins, dacă stau să mă gândesc bine. Am auzit de atâtea ori despre hoţi de case care îşi manifestau insatisfacţia făcând totul ţăndări. Toxicomanii şi cei de teapa acestora erau, în orice caz, mult mai răutăcioşi; ei făceau prostioare pe covor şi-ţi scriau pe pereţi, dacă nu erai acasă sau te lucrau în foi de viţă dacă se întâmpla să te surprindă înăuntru.

Şi atunci cine a putut fi?

Cu siguranţă, nu fusese cea mai fericită noapte din viaţa mea. Un şofer nebun în parc şi un spărgător care l-a altoit pe Bob pentru a obţine cheile de la apartamentul meu.

M-am ridicat imediat în capul oaselor. Oare cele două evenimente nu aveau vreo legătură unul cu altul? Apoi, fără nici un motiv anume, mi-am amintit de persoana care încercase şi nu reuşise să prindă ascensorul pe care îl luasem din garaj şi de parbrizul spart. Mi s-a făcut părul măciucă.

Am aprins lumina, mai mult din nevoia de a fi mai sigur, şi am încercat să asociez toate aceste mici incidente care au dat buzna pe neaşteptate în existenţa mea atât de paşnică. M-am întors acasă pe jos, prin ploaie, am făcut o baie şi am băut ceva. Poate că totul se datora whiskyului J&B? M-am urcat în maşină şi am condus corect şi responsabil prin parc, unde o altă maşină, alergând cu toată viteza şi cu farurile aprinse, m-a ciocnit lateral. A urmat apoi parbrizul. Presupusesem că fusese doar o pietricică care a zburat drept în geam şi l-a spart. Am continuat să reconstitui totul, cât mai exact cu putinţă. Dar nu am ajuns la nici un răspuns. Absolut nimic până la momentul în care m-am întors în garaj cu MG-ul meu, am găsit locul de parcare liber şi m-am strecurat cu repeziciune în ascensor. Şi cineva dorise să urce cu mine. Apoi această...

Dar nu! Nu se întâmplase în acea secvenţă. Cel care se strecurase în apartamentul meu fusese aici *înainte* de a mă întoarce eu cu maşina.

Am încercat să mă gândesc ce dorise să găsească, presupunând că un spărgător caută întotdeauna ceva anume şi toate aceste gânduri nu erau numai rodul imaginaţiei mele exagerate după o seară lungă în timpul căreia nu a fost prea

mult solicitată. Bob vorbise despre medicamente şi ştiam şi eu cu siguranţă o mulţime de cazuri în care locuinţele medicilor fuseseră violate de către tot felul de drogaţi în căutarea unor produse farmaceutice sau a unor formulare de reţete în alb. Acesta era însă un apartament de locuit, nu cabinetul unui doctor, chiar dacă pe plăcuţa din hol scria *Dr. J. Edwards.*

Dacă era să iau în considerare partea neagră a problemei, şi tocmai asta făceam, fuga şoferului nebun după accident şi parbrizul spart se petrecuseră *înainte* ca Bob să-şi fi pierdut cunoştinţa în urma loviturii primite. Apoi intrarea în apartament şi ascensorul. Ce se putea deduce din asta? Se putea deduce că, nereuşind să mă lichideze în parc, se întorseseră imediat acasă, intraseră în apartament, nu găsiseră nimic acolo şi mă aşteptaseră în garaj, dar din cauză că fusesem atât de iute, mă pierduseră?

Era o nebunie. Văzusem prea multe filme; şoselele erau pline de tot felul de şoferi nebuni şi pavate cu pietricele care mai săreau câteodată şi în parbriz, pentru numele lui Dumnezeu. Orice om a trăit măcar o dată în viaţă experienţa de a fi vizitat de un spărgător. Pur şi simplu îmi venise şi mie rândul.

Acum mi se făcuse somn, dar înainte de a mă întoarce în pat am mai verificat o dată lanţul şi zăvoarele. De data aceasta monitorul şi-a deschis uşa întunecată şi m-a lăsat să intru.

*

* *

Nu pentru multă vreme. La şase fix am deschis larg ochii şi am realizat trecerea de la starea de somn la cea de trezie totală mai repede decât ar fi calculat un computer performant cât fac doi plus doi. Probabil că mintea mea executase singură unele operaţii aritmetice şi rezultatul fusese patru. Am alunecat uşor din pat, simţindu-mă expus şi vulnerabil şi m-am îndreptat spre locul în care îmi atârnasem costumul. Hârtia era tot acolo, tot în limba rusă, tot de neînţeles. Să fie oare o coincidenţă că o primisem în aceeaşi zi în care se petrecuseră şi celelalte lucruri? S-ar putea, desigur, dar...

Am început să dau paginile, căutând un eventual mesaj; o însemnare marginală, poate; orice ar putea indica motivul pentru care îmi fusese expediată. N-am găsit nimic. Am dus-o la masa mea de lucru şi am parcurs-o încă o dată.

Nu cunoşteam pe nimeni în Rusia, de ce-aş fi cunoscut? Nu ajunsesem la nivelul la care Academia de Ştiinţe să-mi adreseze invitaţii pentru a-mi demonstra măiestria chirurgicală la

Moscova. Nu ajunsesem nici la stadiul de a fi invitat la întâlniri cu pompierii din Puerto Rico aflaţi în vizită în SUA, darmite din Rusia. Majoritatea prietenilor mei erau suficient de fericiţi acolo unde se aflau, cu excepţia a doi care ajunseseră în Vietnam, nefiind nevoiţi să se ascundă după Cortina de Fier de cei de la fisc.

Deci, cine mi-a putut-o trimite? M-am întors la coşul de hârtii şi am căutat printre prospectele de medicamente plicul. M-am dus în bucătărie şi am căutat şi acolo. În bucătărie nu intrasem noaptea trecută, eram sigur de asta, dar m-am uitat oricum şi acolo. După aceea, am verificat în dormitor şi am căutat în toate buzunarele, m-am întors la coşul de hârtie şi la sertarele biroului meu.

Plicul dispăruse fără urmă.

CAPITOLUL 3

Nu era o senzaţie plăcută, dar a persistat în sufletul meu mai multă vreme. Oricum aş fi luat-o, era clar că cineva intrase prin efracţie în apartamentul meu pentru a pune mâna pe plic. În acest scop hoţii fuseseră pregătiţi să-l anihileze şi pe Bob. Dacă luăm în considerare şi celelalte incidente, au fost pregătiţi pentru o mulţime de alte lucruri, dar eu nu mă concentrasem decât asupra certitudinilor, şi o făcusem cu toată seriozitatea. Nu a fost prea greu. M-am uitat din nou pe hârtie. Dacă fuseseră în stare să comită un furt înarmat pentru plicul respectiv, ce ar face pentru a pune mâna pe aceste hârtii? Dorindu-mi să fi înţeles conţinutul materialului, l-am mai frunzărit încă o dată, privind fiecare pagină în lumină, în speranţa că voi descoperi ceva ce nu văzusem la prima vedere. Şi am descoperit ceva. Lipsea o pagină; fusese smulsă destul de brutal, chiar din cotor.

O clipă am fost cuprins de panică, gândindu-mă că cineva intrase în casă în timp ce dormeam; verificasem însă uşile şi ferestrele şi mă convinsesem că acestea nu fuseseră forţate peste noapte. Mai mult, păstrasem materialul asupra mea din clipa în care Bob mi-a încredinţat scrisoarea. O lăsasem pe birou numai cât mi-a luat să mă spăl şi să mă îmbrac. Dar atunci plicul mai era încă lipit, deci dacă cineva s-ar fi strecurat prin norii de aburi să-l fure, l-ar fi luat cu totul. Ca atare, se putea spune că scrisoarea s-a aflat în posesia mea tot timpul. Atunci cum rămâne cu pagina smulsă şi cu plicul? Am scos lista chiriaşilor, care îmi fusese pusă la dispoziţie pentru „plăcerea mea socială” de către consilierul cu relaţiile publice al corporaţiei care poseda imobilul, ca să văd dacă sub acelaşi acoperiş mai locuia cumva un alt Edwards. Ştiam că nu, iar lista mi-a confirmat-o. Pe biroul meu se mai afla o listă şi mai amplă, în care erau trecute inclusiv numerele de telefon. Am luat-o şi am deschis la Edwards. Existau pagini întregi cu acest nume, oameni răspândiţi prin tot New Yorkul şi am fost tentat să mă gândesc la primul Edwards din lume care a procreat un Edwards, care, la rândul lui a procreat un alt Edwards şi aşa mai departe, până în ziua de azi când exista deja o mulţime de Edwards ocupaţi până peste cap cu procrearea în toate colţurile ţării şi, fără îndoială, în toate zările lumii civilizate. Ideea m-a amuzat, dar am renunţat să mă mai gândesc la purtătorii acestui nume care procreează şi am

început să-i caut pe cei care profesează. Exista unul singur. Figura ca ventriloc şi locuia undeva prin Bronx. La ora şapte şi jumătate am sunat la numărul respectiv şi am aflat că murise în urmă cu opt luni. Cei care locuiau în acel apartament se numeau O'Hara şi vorbeau cu un accent demn de acest nume. Am continuat să caut până când rândurile începuseră să-mi joace pe dinaintea ochilor, dar nu am găsit nici un profesor Edwards. Ce naiba mai scria pe plicul ăla? Parcă mai erau nişte litere după nume, dar ce litere? Un „G" sau un „C". Mi-am adus aminte: FAGS. Era profesor, nu era nici o îndoială, dar de geografie.

Era clar că scrisoarea era adresată unei alte persoane; în nici un caz nu avea nici un sens să-mi fi fost expediată mie. Poate că adresa corectă era, de fapt 75 East, Strada 60 sau ceva de genul ăsta; nu era un model de dactilografie, iar numerele astea pot pune în încurcătură pe oricine. Mi-a trecut prin minte o altă posibilitate: poate că profesorul respectiv nu era trecut în cartea de telefoane. Am sunat la informaţii. Nu-mi vor da numărul dacă acesta era trecut la secret, dar îmi vor putea, cel puţin, confirma existenţa profesorului Edwards.

Fetele astea de la informaţii sunt nemaipomenite: politicoase, operative, eficiente şi de obicei îţi rezolvă problemele. Dar nu când le ceri ceea ce aveam eu de gând să le cer.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Am spus o prostie, dar nu m-am mai putut opri:

— Aş vrea să ştiu dacă în New York există un abonat pe nume profesorul Edwards.

— Prea bine, domnule. Care este prenumele sau iniţiala?

— Mă tem că nu ştiu.

— Aveţi cumva adresa?

— Îmi pare rău.

S-a auzit un scurt şuierat. S-ar putea să fi fost din cauza circuitului, dar mă îndoiesc.

— Edwards? m-a întrebat ea, de teamă să nu fi înţeles greşit.

— Profesor Edwards.

— Revin cu un telefon, domnule.

— S-ar putea să fie statul New York sau New Jersey.

I-am lăsat numărul meu de telefon şi am închis, simţind brusc nevoia stringentă de a bea o cafea. M-am dus şi mi-am făcut una, am sorbit o gură de lichid fierbinte, apoi m-am întors cu ceaşca la birou. Am ridicat receptorul înainte de al doilea apel.

Tânăra m-a întrebat:

— Nu cunoaşteţi alte date despre abonat, domnule? De

exemplu, unde este profesor sau ceva de genul ăsta?

— Este FAGS.

— Cum adică? m-a întrebat ea imediat.

Credea probabil că sunt pus pe glumă sau poate mai rău.

— Sunt literele de după nume.

— După? Nu sunt iniţiale?

— Îmi pare rău.

— În cazul acesta, domnule, mă tem că nu există decât un abonat profesor Edwards în New York şi locuieşte în Bronx.

— Ştiu, am spus eu. A murit. În locul lui s-a mutat familia O'Hara.

Dădea dovadă de o răbdare uriaşă şi o apreciam pentru asta.

Am continuat:

— Mă gândeam că...

— Da, domnule? a spus ea pe un ton mai prudent.

De data asta a scos şi un oftat, dar a fost doar o scăpare de moment.

— E foarte greu fără o iniţială sau fără să ştim măcar cartierul, domnule.

— Ştiu. Îmi cer scuze.

— Vă mai sun eu, a spus fata.

M-am întors la cafeaua şi la gândurile mele, apoi am dat drumul la televizor să prind ştirile şi starea vremii. Noaptea care trecuse, în New York se produseseră două crime, ceea ce nu depăşea media obişnuită. Într-o ţară arabă izbucnise o revoluţie, iar un petrolier se rupsese în două în mijlocul Golfului Mexic. În clipa aceea mi-am dat seama cât de neînsemnate sunt necazurile mele în comparaţie cu ale altora. Eu simţeam însă altceva. Pentru mine rămâneau nişte necazuri mari.

Mi-am adus aminte că, în ciuda sfaturilor stăruitoare ale lui Bob Roberts, nu sunasem încă la poliţie să reclam efracţia, aşa că am telefonat la circumscripţie.

— Adresa?

I-am spus-o.

— Aţi constatat lipsa unor obiecte de valoare?

Am avut un moment de ezitare. Fără îndoială că plicul reprezenta o valoare pentru cineva, dar mă îndoiam că poliţistul va înţelege.

— Din câte mi-am dat seama până acum, nu-mi lipseşte decât un plic.

— Era ceva în el?

— Nu. Îl aruncasem la coşul de hârtii.

— Şi asta-i tot?

Cum puteam să-i spun şi despre celelalte lucruri? Dacă i-aş fi povestit despre maşină, m-ar fi amendat pentru conducere periculoasă sau pentru tăinuirea accidentului, iar despre parbriz ce să mai vorbim, mi-ar fi putut oferi date statistice despre astfel de evenimente.

— Portarul blocului a fost lovit.

— A, da, am auzit. În locul dumneavoastră nu mi-aş face griji. Se întâmplă des.

— Nu mie.

— Tuturor li se întâmplă, a spus el cu fermitate. Am să raportez şefilor mei. Sunaţi-ne dacă se mai întâmplă ceva.

Începusem să mă simt un pic cam deznădăjduit. Fata de la informaţii va mai întârzia probabil cu telefonul ei, aşa că am făcut un duş, m-am bărbierit şi m-am îmbrăcat. Apoi am stat pe gânduri şi am aşteptat.

M-a sunat după o jumătate de oră.

— Am găsit un profesor Edwards, domnule, m-a anunţat ea cu un glas triumfător.

— Grozav! am spus eu. Unde?

— În Rochester, New York, domnule. Profesorul Francis Xavier Edwards, director adjunct al Seminarului St. Saviour’s.

M-am dezumflat de tot.

— E singurul?

— Singurul din New York sau din New Jersey. Vreţi să vă notaţi numărul?

Nu puteam să spun nu. Am notat numărul, i-am mulţumit şi notiţa am mototolit-o abia după ce am închis telefonul.

O vreme m-am plimbat nervos prin casă, pretinzând că mă gândesc în continuare la o soluţie, dar în realitate încercam să amân momentul ieşirii din casă. Nu mă simţeam prea în siguranţă unde mă aflam, dar eram cu mult mai sigur decât în altă parte. Am evitat să ies din apartament, mâncând nişte fulgi de porumb, deşi nu-mi trebuiau şi întrebându-mă ce trebuia să fac în continuare. Până la urmă trebuia să ies.

M-am uitat în jur în căutarea unui obiect care să-mi dea un pic de încredere, dar nici nu-ţi dai seama cât de puţine lucruri poţi găsi într-un apartament modern. Eroii din filme, aflaţi în situaţii dificile găsesc de fiecare dată câte ceva: fermierii îşi iau carabinele agăţate pe perete, cei care lucrează în garaje pun mâna pe câte un levier cât toate zilele, taţii de familie învârt deasupra capetelor bâte de baseball. Eu nu aveam nimic. Mi-am

amintit de replica din *Prizonierul din Zenda* în care Ruperi de Hentzau îi spune lui Rassendyll „Nu mă pot obişnui să arunc cu obiecte de mobilier” şi mi-aş fi dorit să pot lua cu mine o canapea mai mare, sau măcar un frigider; orice obiect mare pe care să-l pot ascunde la spate.

Dar nu găseam nimic. O mulţime de cravate, şervete de masă, linguri de lemn şi lămpi de birou, nimic altceva. Aşa că am ieşit din casă doar cu un impermeabil şi cu o pernă pe care aveam de gând să o pun pe fotoliul din faţă al maşinii, care, cu siguranţă, nu se uscase încă.

Am tras zăvoarele şi lanţul, simţindu-mă agitat şi, în acelaşi timp, ridicol, am descuiat yala şi am crăpat numai un pic uşa, aşteptându-mă dintr-o clipă în alta ca cineva să mi-o trântească în faţă. Aşa ceva nu s-a întâmplat totuşi, aşa că am ieşit cu grijă pe coridorul pe care nu se afla decât Martha, femeia de serviciu, care spăla podeaua la celălalt capăt. Am închis uşa după mine, m-am dus la ascensor şi am apăsat pe buton. Uşile s-au închis şi liftul a început să coboare rapid şi silenţios. S-a oprit două etaje mai jos să ia o pereche care îl chemase, apoi şi-a continuat drumul spre parter, unde cei doi au coborât ciripind cu veselie, făcându-mă să-mi pară rău că nu i-am rugat să coboare cu mine mai jos. Am pus degetul pe butonul pe care scria „Garaj”.

O scurtă smucitură şi uşile s-au deschis din nou. Am aruncat o privire spre maşini, apoi am luat-o înainte uitându-mă în dreapta şi-n stânga să văd dacă nu cumva cineva stătea lipit de vreun perete pentru a nu fi observat. MG-ul meu era la vreo cinci metri mai încolo şi din câte se părea în garaj nu mai era nici un suflet de om. Trăgând adânc aer în piept, m-am dus direct la maşină, mi-am pus perna pe scaunul din faţă şi m-am suit şi eu. În spatele meu, uşile ascensorului s-au închis cu un bâzâit uşor. În clipa aceea m-am simţit foarte singur.

M-am uitat prin orificiul din parbriz. În jur nu era nici o mişcare. Am aruncat o privire rapidă şi prin geamul lateral şi tot nimic, apoi mi-am ridicat ochii spre oglinda retrovizoare şi mi-am zărit propriul chip. Să cobori şi să te urci într-un MG este o adevărată artă, dar mă specializasem deja de multă vreme; ceea ce nu reuşisem niciodată era să fixez din prima oglinda retrovizoare. Dar exista cineva care să poată? Am întins mâna să potrivesc oglinda şi în clipa aceea am văzut reflectată în ea gaura din căptuşeala tavanului.

Nu era o crestătură prea mare: vreo patru sau cinci centimetri, deşi nu m-am întors să măsor, şi nu exista prea mare îndoială,

cel puţin în mintea mea, despre ceea ce o produsese. Am privit-o o clipă cu atenţie, convins în fine că nu o pietricică spărsese parbrizul, ci un glonte. Probabil că acesta a lovit geamul, a trecut prin acesta şi s-a înfipt în cele din urmă în căptuşeala tavanului. Poate că a trecut şi prin tabla maşinii.

Am început să lovesc în parbriz, pentru a mări vizibilitatea în faţă. În timp ce mă ocupam de această operaţie, în câmpul vizual mi-a apărut oglinda laterală în care am zărit ceva. La douăzeci, poate treizeci de metri mai încolo, de cealaltă parte a garajului, un bărbat aştepta într-un Buick. Era imposibil să-ţi dai seama dacă motorul era pornit, dar nu era nici un dubiu asupra ocupaţiei bărbatului: acesta se uita în direcţia mea. Am continuat să înlătur cioburile din parbriz, neluându-mi privirea de la el. Nu făcea nici o mişcare.

Am potrivit din nou oglinda retrovizoare, ca să-l pot vedea mai clar. Poate că clipea din ochi, dar în rest nu făcea nici o mişcare, stătea pur şi simplu, la vreo treizeci de metri mai încolo şi se zgâia la MG-ul meu. Şi cineva intrase în maşina mea peste noapte!

Aveam cheile în mâna stângă. M-am uitat la ele, apoi la contact. Intri în maşină, bagi cheia în contact şi când o răsuceşti... bum! Citisem destule prin ziare despre metodele mafiote pentru a le cunoaşte foarte bine, deşi chiar şi acum mi se părea o adevărată nebunie ca cineva să mă aleagă drept victima unui atentat. Poate că nu mi se pusese o bombă artizanală, dar nu aveam de gând să mă conving pe pielea mea.

Uşile ascensorului s-au închis cu zgomot şi tabloul de comandă a indicat prezenţa acestuia la etajul şase. Dacă ar coborî, m-aş năpusti în el, dar nu va coborî atâta vreme cât nimeni nu îl va chema, şi nimeni în afară de mine nu putea să apese pe buton. M-am dat jos din maşină şi am început să mă caut prin buzunare, vrând să dau impresia că pierdusem ceva şi sperând că sunt suficient de convingător. În cele din urmă m-am lovit peste şold, plin de iritare, m-am îndreptat spre ascensor, am apăsat butonul de apel şi am început să aştept. Cu coada ochiului am văzut portiera Buick-ului deschizându-se. Bărbatul a coborât din maşină şi a început să înainteze încet spre mine. Nu făcea absolut nici un zgomot. O privire aruncată tabloului de comandă mi-a indicat că ascensorul cobora. Am apăsat din nou pe butonul de apel pentru a fi sigur că circuitele electronice nu se răzgândesc şi programează liftul să urce în loc să coboare. Tipul din Buick continua să se îndrepte spre mine. Dacă aş fi fost

Spencer Tracy, l-aş fi putut convinge că îmi uitasem cheile acasă, dar probabil că eu exagerasem prea mult. Ascensorul a ajuns la parter, unde s-a oprit. Bărbatul se afla acum la vreo zece metri de mine şi se oprise lângă un stâlp de beton. Era clar că nu mai aveam nici o şansă să urc fără el, dar liftul cobora şi becul din dreptul literei G de la garaj se aprinsese. Mi-am scos cheile din buzunarul impermeabilului, le-am aruncat în aer şi le-am prins, încercând să dau impresia că tocmai le găsisem. M-am întors şi am făcut doi paşi cât se poate de naturali în direcţia MG-ului. În spatele meu am auzit uşile liftului deschizându-se. Au rămas aşa cât timp eu am mai făcut câţiva paşi, apoi am auzit sunetul care semnalează inevitabila lor închidere.

M-am întors din nou şi am luat-o la goană spre ele, urmat imediat de bărbatul din Buick. Nu trebuia să mai stau pe gânduri. Omul încerca să mă lichideze şi în mână avea un cuţit. Uşile se închideau, iar mie îmi rămâneau de făcut două lucruri: mai întâi să apăs cât mai repede pe buton şi apoi să mă asigur ca urmăritorul meu să nu bage vreun obiect în mecanismul de prevenire a rămânerii între etaje. I-am aruncat cu putere impermeabilul în faţă, l-am auzit gemând, m-am repezit înăuntru, am pus degetul pe butonul de parter şi am apăsat.

Păţania cu impermeabilul nu l-a întârziat decât o secundă sau două. Prin deschizătura de nu mai mult de un centimetru a uşilor l-am văzut aruncându-se înainte ca un descreierat. A ratat la mustaţă, iar mie îmi venea să sărut uşile care tocmai se uniseră.

Apoi acestea s-au deschis din nou. M-am năpustit afară din lift în holul de la parter, dându-mi seama că nu am prea mult timp la dispoziţie. Domnul Buick luase precis cu asalt scara de incendiu sau cea de serviciu. Într-un fel sau altul trebuia să ies din clădire.

Bob Roberts nu era acolo, iar holul era pustiu. M-am repezit spre coridorul lateral, la capătul căruia ştiam că se află magazia portarului. Ştiam că uşa magaziei nu se încuie niciodată şi că exista o fereastră care dădea în spatele clădirii, dar nu ştiam dacă uşa magaziei se poate încuia din interior.

Nu se putea încuia. Uşa avea încuietoare, dar lipsea cheia. Am închis-o uşor şi m-am dus la fereastră. Nu arăta foarte încurajator. Era o fereastră cu rame metalice, foarte veche, care probabil nu mai fusese deschisă de un deceniu, împărţită în mai multe ochiuri de geam armat cu sârmă. Am apucat mânerul şi am încercat să trag în jos, dar acesta nu s-a mişcat nici un milimetru. L-am zgâlţâit cu putere şi am smuls de el, dar tot fără nici un folos. M-am uitat disperat prin micuţa magazie: dintr-o

clipă în alta uşa aceea se putea deschide şi omul cu cuţitul în mână îşi va face apariţia. Eram totuşi norocos: încăperea aceasta nu era ca apartamentul de la etaj; era un spaţiu de lucru. Pe un scaun vechi zăcea un sac cu scule. Am scos de acolo un ciocan, iar în mâna stângă am apucat un teu de spălat podelele. În felul acesta se realiza un oarecare echilibru de forţe. Dacă dădea buzna pe uşă, îl puteam amenința cu teul şi-l puteam lovi cu ciocanul. Între timp însă ciocanul trebuia folosit cu un alt scop. Dacă aş fi lovit în mânerul ferestrei cu ciocanul aş fi făcut un zgomot asurzitor care l-ar fi adus pe Buick în pas alergător spre ascunzătoarea mea, dar nu aveam de ales. Prima lovitură puternică nici nu l-a clintit. Am lovit din nou şi am observat un strat de vopsea care lipise fereastra de ramă.

Următoarele două lovituri au reuşit s-o urnească. Am tras mânerul în jos şi am încercat să deschid fereastra, dar se pare că vopseaua reuşise s-o înţepenească foarte tare. A urmat o ploaie de lovituri de ciocan şi, în cele din urmă, rama a cedat un centimetru, apoi s-a deschis în scârţâitul unor balamale care nu mai fuseseră unse demult. Probabil că făcusem o gălăgie infernală, pentru că în clipa următoare nici nu am mai fost surprins când uşa a zburat din ţâţâni şi în magazie şi-a făcut apariţia Buick. Am împins cu stângăcie teul spre el, dar el l-a dat imediat la o parte. Mă privea cu lăcomie, cu buzele întredeschise şi îngustate. În mâna dreaptă strălucea lama de oţel. În clipa următoare a izbit cu călcâiul uşa magaziei.

Am împins din nou teul spre el, dar el l-a îndepărtat cu uşurinţă şi a făcut un pas înainte. Ţinea cuţitul ca un profesionist, cu vârful în sus, cu degetul cel mare sprijinit pe lamă. Băiatul ăsta îşi cunoştea foarte bine meseria. În timp ce eu abia răsuceam prin aer ciocanul, el ar fi fost în stare să taie bucăţele un muşchi de vacă. M-am repezit din nou înainte cu teul meu, ţintind spre figură şi când şi-a ferit faţa i-am aruncat cu toată puterea ciocanul în piept. N-am văzut dacă l-a lovit, pentru că în momentul acela tocmai săream pe fereastră, dar am auzit un zgomot înăbuşit şi un geamăt de durere. Pervazul era înalt, vreo trei metri de la sol. Am urcat pe fereastră şi mi-am strecurat fesele pe marginea pervazului. În clipa aceea bărbatul îşi revenise şi se pregătea să vină din nou spre mine. Mi-am dus picioarele la piept, apoi, am izbit cu ele orizontal, ţintindu-i figura. Am reuşit şi de data aceasta, dar succesul a fost reciproc. Bărbatul s-a clătinat, dar în clipa aceea am simţit cuţitul sfâşiindu-mi gamba.

N-aveam timp să mă opresc şi să examinez rana; m-am tras în spate până am reuşit să-mi pun ambele picioare pe pervaz, m-am uitat în jos şi am sărit. Nu erau decât trei metri, dar impactul m-a făcut să cad în genunchi. Simţeam căldura sângelui care îmi curgea pe gambă şi, sperând că e doar o rană de suprafaţă, m-am întors şi am luat-o la goană pe alee, îndreptându-mă spre stradă. Văzându-mă alergând cu disperare, trecătorii se întorceau şi mă priveau curioşi, inclusiv cei care veneau din sens opus; nu mai aveam timp să-i ocolesc, aşa că mi-am lăsat umerii în jos şi am intrat prin ei ca un jucător de fotbal american. Piciorul începuse să mă doară şi să pulseze şi mi-am dat seama că Buick n-avea decât să se ia după dâra de sânge pe care o lăsam în spate. Apoi am văzut salvarea mea şi m-am repezit spre ea: un taxi galben tocmai îşi lăsase la destinaţie un client şi se pregătea să plece. Am deschis portiera şi m-am prăbuşit pe banchetă.

— Ia-o încotro vrei tu, am spus eu gâfâind de efort, numai porneşte odată.

Şoferul a rămas nemişcat, zgâindu-se la mine. Apoi m-a întrebat:

— Te grăbeşti, amice?

Am tras cu ochiul la legitimaţia lui de serviciu prinsă pe torpedou.

— Îţi dau cinci dolari pentru fiecare milă, domnule Kronsky, i-am spus eu. Dar dă-i drumul.

— S-a făcut, şefu’.

Taxiul s-a îndepărtat de trotuar, reintrând în trafic, iar eu m-am răsucit şi m-am uitat pe fereastra din spate. O intersecţie mai în urmă mi s-a părut că văd pe cineva alergând.

— Dă-i bătaie! Dă-i bătaie!

Şoferul s-a angajat pe *Park Avenue,* a luat-o spre sud, iar eu am oftat uşurat şi m-am aşezat mai comod pe banchetă, dar un unghi din picior m-a readus în capul oaselor. Cracul pantalonului era deja plin de sânge. L-am ridicat cu grijă. Dedesubt, dintr-o rană de vreo patru centimetri, sângele curgea fără intermitenţe. Nu era pompat ritmic, dar hemoragia era destul de abundentă, aşa că trebuia să fac ceva pentru a curăţa şi a coase rana. I-am spus lui Kronsky să mă ducă la farmacia Grand Central din Strada 42, am intrat, am cumpărat un dezinfectant, câteva pansamente, un ac chirurgical şi fir steril, apoi m-am întors în taxi.

— Condu încet, Kronsky, i-am spus şoferului. Bunicuţa are de

lucrat ceva la gherghef.

S-a întors şi s-a uitat uluit la mine.

— Iisuse!

— Asta-i problema mea, am mai spus. Tu condu mai departe.

Brusc a devenit bănuitor.

— Poţi să-mi spui şi mie ce se întâmplă aici, amice?

Mi-am scos portvizitul şi l-am aruncat lângă el pe banchetă.

— Numele meu este John Edwards. Simt doctor. Am avut un mic accident.

— Nu mai spune!

Nu mă crezuse.

— Uită-te la actele mele, Kronsky.

Nu l-am urmărit dacă o face; eram prea ocupat să bag firul chirurgical în ac, dar printre convulsiile pe care mi le dădeau împunsăturile în propria-mi piele, îl auzeam cum răsfoieşte documentele şi cum pliază compartimentul rezervat cărţilor de credit. Dacă nici acestea nu-l vor convinge, atunci nimic nu o va face.

— E-n regulă, amice. Ia-ţi actele înapoi.

Portvizitul a revenit pe bancheta mea cu o lovitură surdă.

— Cum naiba te-ai pricopsit cu o rană ca asta?

— E o pedeapsă pentru că am trăncănit prea mult, am răspuns turbat de durere.

El a ridicat din umeri.

— O.K. Şi acum, încotro?

Încotro? În nici un caz nu aveam ce să mai caut acasă. Mi-am amintit de hârtiile din buzunar. Cel mai bine ar fi să încerc să aflu ceva despre ele. Poate că în felul acesta mi s-ar lămuri şi motivul pentru care am intrat în această încurcătură, dar cinci dolari – milă devenise deja un preţ prea mare.

— Du-mă la Gara Hertz, i-am răspuns. Şi acum taci. Treaba pe care o fac eu e foarte pretenţioasă.

S-a conformat.

Am făcut şi copci mai reuşite la viaţa mea. Treaba de acum părea făcută de un copil de patru ani, dar reuşisem să închid rana. Am aplicat pansamentul dezinfectant, l-am fixat cu banda adezivă şi mi-am tras pantalonul la loc. Au şi costumele sobre şi închise meritele lor: ascund destul de bine petele de sânge.

Când am ajuns la Gara Hertz, durerea mi se mai calmase un pic. Kronsky s-a răsucit spre mine şi mi-a spus cu faţa numai zâmbet:

— Vă costă douăzeci şi cinci.

Asta mă cam golea de bani lichizi, dar uneori e bine să ai la tine şi cărţile de credit. De data asta sosise timpul să le folosesc şi eu. Zece minute mai târziu ieşeam pe şosea cu Chevroletul. În comparaţie cu MG-ul meu se mişca ca un porc în mlaştină, dar avea calitatea de a fi de o mie de ori mai puţin băgat în seamă pe o autostradă şi de a fi mult mai puternic. M-am uitat cu atenţie în oglinda retrovizoare să văd dacă nu sunt urmărit de cineva. Nu vedeam cum ar fi fost posibil, dar povestea asta era atât de nefirească, încât eram hotărât să nu ignor nici un pic capacităţile celor care se aflau pe urmele mele.

CAPITOLUL 4

Am ajuns la Universitatea Columbia, mi-am parcat Chevroletul şi mi-am croit drum spre bibliotecă. M-am oprit în cadrul uşii şi m-am uitat din când în când peste umăr spre intrarea principală să văd dacă mai eram urmărit. Am rămas aşa câteva minute, dar era cât se poate de clar că în jurul meu nu erau decât studenţi: îţi puteai da seama după păr. În viaţa mea n-am mai văzut atâta păr. Ambele sexe îl purtau foarte lung, iar pe băieţi nu-i puteai deosebi de fete decât după bărbi. Cât timp stăteau în picioare şi mergeau totul era în regulă, dar copiii care studiau în bibliotecă cred că aveau senzaţia că îşi citesc cărţile recomandate prin nişte ecrane. Cea mai mare parte dintre ei îşi ridicau mâna la fiecare câteva secunde pentru a îndepărta de pe frunte o şuviţă rebelă, ca apoi să se retragă din nou în studiul plicticos.

Dar, la urma urmei, nu venisem aici în calitate de frizer şi nici de specialist în bolile de păr. M-am îndreptat spre biroul principal, unde am fost întâmpinat de o tânără bibliotecară, cu ochelari mari şi negri şi cu părul prins în coc. Fetelor de genul ăsta Cary Grant le dă mereu ochelarii jos şi le spune să-şi despletească părul. Când acestea se conformează, descoperi că în rolul respectiv juca, de fapt, Sofia Loren. Am încercat şi eu o dată, demult de tot, dar faţa mea semăna şi mai mult cu un tapir năsos decât înainte. Aşa că metoda lui Cary Grant nu m-a mai tentat niciodată de atunci.

Am scos materialul din buzunar.

— Aş dori să ştiu despre ce e vorba în aceste hârtii, i-am spus fetii.

Ea s-a uitat la ele, apoi la mine şi mi-a răspuns:

— E în limba rusă.

Am încuviinţat din cap.

— Mi-am dat seama după alfabetul chirilic, am continuat eu. Dar vreau să ştiu ce scrie aici.

— Cine sunteţi?

— John Edwards. Doctorul John Edwards.

Mi-a zâmbit:

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă, domnule doctor Edwards.

Am aşteptat o vreme şi iat-o că se întoarce cu un tânăr înalt, slab şi încruntat, cu o barbă până la brâu. Aveai impresia că îşi doreşte să devină patriarh şi că nu mai aşteaptă decât să-i

încărunţească barba.

— Înţelegi ce scrie aici? l-am întrebat.

— Da. Institutul Politehnic. Este integrat Universităţii din Leningrad. Titlul este „Prezentare generală a problemei furnizării energiei hidroelectrice în regiunea Aktyubinsk din Kazahstan”. Materialul e destul de vechi. E din şaizeci şi patru.

— Din şaizeci şi patru? am repetat eu cu surprindere.

El mi-a arătat cu degetul pe hârtie:

— Aşa scrie aici.

Am deschis materialul.

— Din păcate lipseşte o pagină. Aş fi vrut să-l dau la tradus, dar...

Tânărul m-a întrerupt:

— Nu m-ar mira dacă am avea şi noi o copie. Facem schimb de documentaţie ştiinţifică cu Leningradul. Bineînţeles că nu e vorba de probleme strategice, ştiţi dumneavoastră...

— V-aş fi recunoscător dacă aţi verifica.

— E-n regulă.

M-a lăsat şi s-a dus spre acelaşi cotlon îndepărtat de unde venise, numai că de data aceasta nu a trebuit să-l aştept prea mult.

— L-am găsit în catalog, dar mă tem că a fost solicitat de un cititor. Cineva a semnat de primire.

— A fost deseori solicitat?

— N-aş crede, îşi dădu el cu părerea, apoi întinse mâna după un registru şi începu să-l răsfoiască. A fost luat ieri seară. Mai precis, la ora 17.40.

— Cine l-a luat?

Bărbosul s-a încruntat la mine, dar expresia mea i-o fi sugerat probabil că problema era foarte serioasă.

— Un anume John Smith.

— Deci, ieri la 17.40?

— Da.

— Am putea afla dacă a mai fost vreodată solicitat?

— Are vreo importanţă?

— S-ar putea, am răspuns eu. Şi încă una foarte mare.

Tânărul a verificat şi în cele din urmă mi-a spus:

— Nu cred că a fost vreodată cerut. Se pare că nici n-a fost tradus. Cel puţin aici nu scrie nimic.

— Mulţumesc, i-am spus.

Când m-am întors, atenţia mi-a fost atrasă de ceva ce nu fusese acolo înainte. Câţiva studenţi se uitau plictisiţi spre mine

şi nu şi-au întors chipurile. Unul singur a făcut-o însă, şi în marea de capete pletoase, o chelie strălucea ca un ou într-o plăcintă de afine. Când am trecut pe lângă el şi am tras cu coada ochiului, ţinea capul în jos ca să-şi ascundă faţa. Indiferent de ce carte ţinea în mână, era cât se poate de clar că nu pentru lectură venise el aici.

Am ieşit fără grabă din bibliotecă, am ajuns în holul principal, apoi am luat-o la fugă, coborând câte trei trepte odată, spre locul de parcare. Am pornit Chevroletul ca la cursele de la Le Mans şi am demarat în trombă. Nu-mi venea să cred că dăduseră de mine şi aici, şi nu-mi imaginam cum de reuşiseră, dar era clar că eram un personaj foarte important pentru ei. Trei bărbaţi se îndreptau în fugă spre o altă maşină. Un Buick.

Pe tot drumul până în centru, am încercat să fiu cu ochii la drum şi în acelaşi timp pe oglinda retrovizoare. Odată ajuns în centru mă gândeam că mă pot descotorosi de ei, pierzându-mă în traficul dens, dar această zonă a oraşului nu-mi era prea cunoscută. Nu mă puteam abţine să nu mă uit în oglinda retrovizoare şi de cele mai multe ori îl zăream cu uşurinţă, la o maşină sau două în urma mea. Trebuia să mă descotorosesc cumva de el, dar nu-mi puteam da seama cum anume atâta timp cât se ţinea aşa de aproape de mine. Aveam nevoie de un loc cu un trafic infernal şi cu ramificaţii în toate direcţiile. Am aruncat o privire spre indicatorul de combustibil. Unul din avantajele maşinilor închiriate, şi nu există prea multe, este acela că înainte de a-ţi fi înmânată cheia ţi se face şi plinul. Am întors şi am pornit spre Aeroportul Kennedy.

Au continuat să se ţină după mine tot timpul cât am străbătut Queens şi am început să mă întreb dacă nu vor veni în paralel cu mine şi nu vor face uz de arme, dar aşa ceva nu s-a întâmplat; au rămas mereu în spatele meu, la o distanţă mică, întreaga jumătate de oră care a urmat. Am făcut câteva manevre line în dreptul drumurilor laterale, dar n-am reuşit să scap de ei, aşa că m-am dus direct la sediul companiei TWA, am oprit maşina în mijlocul drumului, am lăsat-o cu motorul pornit, am dat buzna înăuntru şi am urcat în fugă scările care duceau spre mezanin. Deşi nu m-am întors ca să privesc în spate, îmi dădeam seama că nu pot fi departe. Cu toate acestea, m-am gândit că acum aş avea şanse, cu puţin noroc şi dacă nu mi-ar face vreo figură piciorul rănit. Mă durea destul de rău şi cu fiecare pas făcut simţeam o împunsătură cumplită, dar m-am avântat. Am dat colţul şi mi-am găsit norocul de care aveam atâta nevoie: o săliţă

izolată, cu multe scaune. Pe unul din acestea vreun vizitator texan uitase o haină cadrilată veche şi o pălărie uriaşă. Le-am înşfăcat din mers, am ajuns în holul principal şi am ieşit din clădire în dreptul staţiei de taxiuri. Dacă nu m-au observat când am luat haina, şi nu cred c-au făcut-o, era posibil să-mi pierd urma.

Mi-am pus pălăria pe cap, mi-am tras repede haina pe mine şi am început să merg încet, legănându-mi şoldurile şi sperând că arătam mai degrabă ca un cowboy decât ca o nimfă din Greenwich Village. Nu departe de locul în care mă aflam se zăreau mai multe birouri ale unor companii aeriene internaţionale şi m-am îndreptat spre ele, observând cu atenţie avioanele aflate pe pistă şi încercând să identific compania respectivă după inscripţia de pe aeronavă. Am dat cu ochii de un Boeing uriaş pe a cărui coadă stătea scris Varig, aşa că am intrat în compartimentul rezervat Liniilor Aeriene Braziliene. Acolo mai erau o mulţime de oameni, ceea ce însemnă fie că avionul abia aterizase, fie că se pregătea să plece în cursă. M-am amestecat şi eu printre cei prezenţi şi am stat liniştit, încercând să par cât mai natural într-o astfel de situaţie.

O tânără ne-a anunţat: „Aveţi la dispoziţie taxiuri şi o întreagă reţea de autobuze care vă pot duce în oraş. Puteţi, de asemenea, zbura direct de la aeroport până pe clădirea companiei Pan American din Manhattan, cu ajutorul unui helicopter”. Era exact ce-mi trebuia mie. Mi-am croit drum prin mulţime şi i-am spus fetei că optam pentru zborul cu helicopterul. Era fermecătoare şi eficientă în munca pe care o făcea şi astfel, după numai câteva minute, mă aflam la bordul aparatului de zbor, uitându-mă stingher la ceilalţi pasageri şi întrebându-mă dacă vreunul dintre ei nu poartă asupra lui cuţite sau pistoale.

În clipa în care perniţa de ace a Manhattanului s-a ivit dedesubtul helicopterului, hotărâsem deja următoarea mişcare. Ar fi trebuit să-mi vină în minte mai devreme şi poate că mi-ar fi venit dacă nu aş fi fost atât de şocat de evoluţia evenimentelor. Liftul cu care era prevăzută clădirea companiei Pan American era dintre acelea care te duc cu picioarele pe pământ, dar fac să ţi se ridice măruntaiele până la cer, dar pentru mine nu putea fi prea rapid. Am ieşit în grabă din clădire şi am dat colţul îndreptându-mă spre Hotelul Commodore unde am locuit prima dată când am venit în uriaşa şi agitata metropolă. În holul hotelului se află un oficiu de transport, ascuns discret într-un colţ, iar eu tocmai asta doream, să rămân o vreme ascuns într-un

colţ. Mai doream să aflu adresa Societăţii Americane de Geografie, şi am aflat-o.

Problema era cum să ajung tocmai în Strada 156 şi cum să pun mâna pe ceva gologani. Dar cei de la Commodore, veşnic strălucitoare fie-le firma, mi-au acceptat un cec fără să mă suspecteze că aş fi Al Capone reîncarnat şi mi-au aranjat şi închirierea unei maşini prin firma Avis. Au vrut iniţial să sune la Hertz, dar le-am spus că prefer întotdeauna să fiu de partea celor mai slabi. M-am aşezat în fundul restaurantului din holul hotelului, unde am băut o cafea, neluându-mi ochii de la uşile de la intrare până în clipa în care cel de la recepţie m-a anunţat că maşina sosise, apoi am ieşit. Îmi imaginam cum computerul firmei Hertz îl contactează pe tipul de la Avis, transmiţându-i tot felul de avertismente, dar nu era timp acum să mă gândesc la dezintegrarea reputaţiei mele. M-am îndreptat spre cartierul rezidenţial.

Societatea Americană de Geografie îşi avea sediul într-o clădire liniştită şi veche, cum numai o instituţie academică îşi mai permite să aibă în ziua de azi. Totul mirosea a lac de mobilă şi în urechi îţi vibrau parcă toate dezbaterile serioase care se purtaseră aici. Am spus la ghişeul de informaţii ce doream şi am fost îndrumat spre o doamnă de vârstă mijlocie, pe care o chema Phelps.

Aceasta mi-a spus:

— Nu sunt sigură că vă pot fi de folos, domnule doctor Edwards. Ce anume doriţi de fapt?

— Îl caut pe profesorul Edwards. Are titlul de FAGS, deci...

— Din asta s-ar deduce că e geograf, mi-a spus ea zâmbind. Nu-mi amintesc de nici un profesor Edwards, dar am să caut.

S-a dus într-un alt birou de unde s-a întors cu o carte.

— În catalogul acesta se află numele tuturor posesorilor unei catedre de geografie din universităţile Statelor Unite, mi-a spus ea.

Am deschis catalogul şi era cât pe-aci să gem de durere. Universităţile erau trecute alfabetic, nu însă şi numele profesorilor. Trebuia să trec prin tot materialul, titlu cu titlu.

— Nu aveţi cumva o evidenţă nominală a tuturor membrilor şi asociaţilor?

— Ba da. M-am uitat în ea, dar nu l-am găsit. Desigur, s-ar putea să fie o greşeală, continuă ea – dar din tonul vocii rezulta că nici nu putea fi vorba de aşa ceva, nici măcar o dată la un milion de ani.

Aici membrii asociaţiei erau cunoscuţi la fel de bine ca longitudinea Greenwich, dar uitându-mă la chipul ei mi-am dat seama că mă luase de fraier.

Căutarea mea era sortită eşecului încă din start, dar era singurul lucru de care mă puteam agăţa, în afara scrisorii primite, aşa că eram hotărât să merg mai departe.

— Luaţi loc, dacă doriţi, a continuat ea. Poftiţi acolo.

M-am conformat. Locul pe care mi-l indicase era un fotoliu aşezat sub fereastră; era foarte jos şi nu i-ar fi permis nimănui să se ridice brusc şi prin surprindere de pe el. Se afla, de asemenea, la o distanţă suficient de mare de biroul femeii.

O oră mai târziu ajunsesem la universităţile din Washington, West Virginia, Wyoming... şi eram din ce în ce mai puţin entuziasmat. N-aş fi crezut niciodată că în Statele Unite există atât de multe universităţi, dar dacă tot erau atât de multe, oare de ce mai există încă atâtea capete pătrate în ţara asta? Ajungând la sfârşitul alfabetului am observat că o universitate Zen nu se înfiinţase încă. Am trecut prin toate titlurile şi n-am descoperit nici un Edwards nicăieri, ceea ce era surprinzător în sine, dacă nu statistic vorbind. Am închis cu un zgomot înăbuşit catalogul, iar domnişoara Phelps şi-a ridicat privirea spre mine.

— N-aţi avut noroc?

— Nu, i-am răspuns eu, nici un pic de noroc.

— Îmi pare rău. Nu văd ce am mai putea face.

M-am ridicat cu greu din fotoliul cel confortabil, m-am întors la ea şi am pus cartea pe birou.

— Aţi fost foarte amabilă. Vă mulţumesc.

Am rămas pe loc, nehotărât. Era o încăpere imensă în care pe toţi pereţii stăteau în rând mii de cărţi, din toate timpurile. Unele dintre ele păreau a avea o vechime de peste două sute de ani. Copertele lor, cândva albastre, verzi sau roşii, se estompaseră atât de mult, încât culoarea lor devenise aproape uniformă.

Nu simţeam nevoia să plec de aici. Undeva în această clădire trebuia să se afle cheia misterului care a dus la toate necazurile mele. Domnişoara Phelps mă privea, aşteptând parcă ceva. Desigur că aştepta să plec odată. Şi cât mai repede. Nici nu mai aveam ce căuta acolo, dar în clipa în care m-am întors spre ieşire ceva mi-a atras atenţia. Cred că am văzut numele atât de uşor şi datorită faptului că m-am concentrat atât de mult asupra lui în ultima vreme. E vorba de o copertă nouă, de culoare roşie, pe care scria cu litere aurite:

CULEGERE
DE EXPUNERI
PREZENTATE
LA CONFERINŢELE
ASOCIAŢIEI
AMERICANE
DE GEOGRAFIE
1966
ED.
WARD.

— Cine e Ward? am strigat aproape, făcând-o pe domnişoara Phelps să sară de pe scaunul ei.

Am scos cartea din raft şi am întins cotorul acesteia sub nasul ei.

— Ward. Cine e?

— A, e vorba de profesorul Ward. De la Princeton. A editat mai multe culegeri de expuneri ştiinţifice...

Am deschis din nou catalogul, am căutat la Princeton şi am dat peste cel în cauză. „Edwin Ashley Ward, MA (Princeton); PhD (Cantab, Eng.); FAGS”

— Îl cunoaşteţi?

— Desigur, eu... Da, e o persoană distinsă, ştiţi. Membru al consiliului. E vorba de consiliul asociaţiei noastre.

Am continuat:

— Edwin Ward. Cum i se spune de obicei?

— Cum să i se spună? Păi, domnul profesor Ward, desigur.

— Mă refer la prietenii lui, am spus eu turbat. Cum îi spun aceştia? Îi spun cumva Ed?

— Păi, bănuiesc că uneori îi spun şi aşa.

— I-aţi auzit cu urechile dumneavoastră?

— Da.

Am bătut-o uşor pe mână, dar numai o dată, pentru că în clipa în care intenţia mea a devenit clară, şi-a retras-o repede.

— Vă mulţumesc, domnişoară Phelps.

Ea continua să stea nemişcată.

— Pentru puţin, a reuşit să mai spună într-un reflex de amabilitate, în clipa în care ieşeam din încăpere.

Princeton. O persoană distinsă. El trebuia să fie. Mai degrabă primea un profesor de geografie de la Princeton un material savant din Uniunea Sovietică, decât un tânăr şi obscur chirurg. Mi-am găsit maşina la locul ei şi am pornit spre centru. Mi-am

amintit dintr-odată că astăzi pierdusem ora de curs ceea ce-i va surprinde pe colegii mei, dar nu era un capăt de lume şi al naibii să fiu dacă aveam de gând să mă opresc pentru a da vreun telefon.

Am mers aşa până am ajuns la Strada 43, apoi am luat-o spre vest în direcţia Tunelului Lincoln, am străbătut tunelul şi m-am îndreptat spre sud, ajungând în cele din urmă la începutul autostrăzii care duce spre New Jersey. Îmi plăcea să mă deplasez cu viteză, mai ales că în locul spre care mergeam era posibil să aflu unele dintre răspunsurile la întrebările pe care mi le puneam. Am trecut bariera cu plată prin ieşirea nr. 9, am traversat râul Lawrence, apoi m-am angajat pe autostrada USA 1, spre sud. În mai puţin de o oră şi jumătate am ajuns la Princeton.

Un loc minunat. S-a acumulat aici suficientă forţă şi autoritate pentru a zădărnici fluxul nimicitor al armatei de înrăutăţire a imaginii americane în lume. Când Princeton a fost fondat s-a profitat de o situaţie prielnică care s-a perpetuat până în ziua de azi. Statul Grădină mi s-a părut întotdeauna angajat mai degrabă să cultive pe teritoriul său deşeuri metalice şi centrale electrice decât roşii, dar Princetonul se putea mândri totuşi că nu are nici o fabrică. Când vezi un oraş ca acesta, Ivy League încetează să mai fie un termen de abuz.

M-am îndreptat spre campusul universitar unde am întrebat un tânăr care se plimba prin parc unde ar putea fi Facultatea de Geografie. M-a auzit de prima dată: părul nu-i acoperea urechile pe care părea că şi le spălase de curând, poate chiar în dimineaţa aceea. Altă viaţă! Mi-a răspuns foarte politicos încotro trebuia să merg.

Probabil că pierdusem noţiunea timpului, sau îmi dădusem seama că efortul academic încetase pentru a face loc traiectului alimentar. Nu se putea spune că se auzea clefăitul fălcilor, dar în tăcerea din jur era prezent. Fără să-mi pierd optimismul, am intrat în clădire, am căutat biroul profesorului Ward, l-am găsit şi am bătut la uşă. N-am primit nici un răspuns. Nu era acolo. Pe uşa alăturată scria *Privat.* Şi aceasta era încuiată, iar când am bătut am auzit sunetul acela cavernos, ca din puţ, care îţi spunea fără riscul de a greşi că încăperea era într-adevăr pustie.

N-aveam altceva de făcut decât să aştept. La două şi jumătate, a apărut o fată pe culoar, a scotocit prin poşetă după nişte chei, le-a găsit şi a deschis uşa biroului lui Ward.

Am întrebat-o:

— Profesorul Ward poate fi găsit?

Ea s-a întors înmărmurită. Avea un chip inteligent: ochi albaştri, cu sprâncene desenate şi încadraţi de un păr blond, strălucitor care cu siguranţă că primise cu o noapte înainte tratamentul de întreţinere constând în trecerea periei prin el de o sută de ori. Într-o bună zi am să-mi iau şi eu o asistentă la fel de drăguţă.

— Cum vă numiţi, vă rog?

Avea un glas domol şi într-un fel rece, care dădea o frumoasă impresie de competenţă.

— Edwards. Doctor Edwards.

Fata s-a dus la biroul ei şi a deschis un carneţel care, cu siguranţă, era agenda de lucru a profesorului.

— Aţi cerut vreo întrevedere, domnule doctor Edwards?

— Nu, am răspuns eu, dar aş vrea să discut puţin cu dumnealui. E o problemă foarte importantă.

Tânăra a închis agenda.

— Îmi pare rău. Profesorul Ward primeşte numai persoanele care se înscriu în audienţă. Are un program foarte încărcat. Sunt convinsă că veţi da dovadă de înţelegere.

A îndulcit aceste cuvinte cu un zâmbet, dar era un zâmbet sincer.

— În cazul acesta am să-i solicit o audienţă. Ce-aţi zice de ora paisprezece treizeci?

Fata s-a încruntat.

— În dimineaţa aceasta are ore, din nou. De fapt urma să...

Tânăra nu-şi mai termină fraza.

— Ce urma?

— Nu contează.

— Ba contează, şi încă al naibii de mult. Ce urma să facă?

— Nimic, domnule doctor Edwards. În dimineaţa aceasta trebuia să ţină nişte prelegeri.

— Şi?

— Nu le-a mai ţinut.

Încerca să-mi ascundă că era foarte îngrijorată.

Insistenţa mea trezise o undă de îngrijorare în mintea ei.

— Ăăă... Astăzi nici n-a venit la facultate.

CAPITOLUL 5

Ceva greu a început să-mi sară prin stomac. M-am uitat la ea, urmărindu-i cu atenţie sprâncenele clar desenate. Am întrebat-o:

— Nu s-a prezentat la una din ore azi-dimineaţă?

Ea a încuviinţat dând din cap.

— I se întâmplă deseori?

— Nu.

— Niciodată?

Tânăra şi-a scuturat capul.

— Nu-mi amintesc să mai fi întârziat vreodată. Profesorul Ward...

Glasul i se stinse.

— Ce-i cu profesorul? am întrebat-o insistent.

— E un tip... foarte punctual. Nu acceptă să întârzie niciodată la nimic.

Îmi crease la început imaginea unui om pedant, apoi se corectase în grabă, cu capul sus.

— Profesorul Ward este o persoană deosebit de curtenitoare.

— E posibil să fi fost solicitat în altă parte? Poate la vreo altă activitate universitară?

— Mi-ar fi dat de ştire. Domnule doctor Edwards, poate aveţi amabilitatea să-mi spuneţi şi mie despre ce este vorba.

— Are familie?

— E burlac. Vă rog, domnule doctor Edwards.

— Îmi cer scuze că am venit neanunţat, dar trebuie neapărat să vorbesc cu dumnealui. Vin tocmai de la New York, de la Asociaţia Americană de Geografie, am minţit eu, dar numai pe jumătate.

— Veniţi de la asociaţie? De obicei nu au treburi atât de urgente.

— L-aţi sunat acasă?

Ea a încuviinţat dând din cap:

— Dar nu m-a răspuns nimeni.

— Când anume l-aţi sunat?

— Am sunat de mai multe ori.

M-am gândit o clipă.

— Domnişoară...

— Macdonald, Jane Macdonald.

— Domnişoară Macdonald, dacă ar fi reţinut în altă parte v-ar

suna?

— Da.

— Dar dacă ar fi hotărât să-şi ţină orele în cursul după-amiezii, cam pe la ce oră ar fi trebuit să fie aici?

Tânăra şi-a privit ceasul de pe mână.

— Ar fi trebuit deja să ajungă.

— Eşti drăguţă să mai dat două telefoane? Află dacă s-a întors între timp sau dacă a servit prânzul la restaurantul campusului.

Am aşteptat, ascultând-o şi urmărind-o cu privirea, admirându-i priceperea şi îndemânare, dar şi multe alte lucruri. Nu a zăbovit prea mult la telefon şi s-a întors din nou spre mine.

— N-a mâncat în campus şi nici nu s-a întors la ore.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu dacă ar trebui să vă...

— Atunci, dă-mi cartea de telefoane.

Ea a revenit asupra deciziei dându-mi adresa şi câteva indicaţii cum să ajung la locuinţa profesorului.

Când mă pregăteam de plecare, mi-a mai spus:

— Sunaţi-mă şi pe mine dacă aflaţi ceva.

Deşi indicaţiile pe care mi le oferise fuseseră destul de clare, mi-a luat ceva vreme să găsesc casa cu pricina care se afla într-un cartier în care semnele străzilor erau discrete până la anonimat, iar numele caselor nu apăreau pe porţi. Am trecut de două ori pe strada respectivă până să-mi dau seama că era ceea ce căutam. Am străbătut-o de la capăt, cu maşina în viteza cea mai mică, căutând cireşul japonez despre care îmi vorbise domnişoara Macdonald. Omisesem amândoi faptul că cireşii japonezi nu simt plante perene. În plus, pomicultura nu este domeniul meu forte. În faţa mea, o maşină tocmai s-a desprins de trotuar şi a început să ruleze încet şi liniştit. Era şi o stradă liniştită.

În fine am zărit cireşul, am oprit maşina şi m-am dat jos. Pietrişul alb îmi scârţâia sub picioare în timp ce mă îndreptam spre cele patru trepte care duceau spre terasa principală de la intrare. Era o casă de modă veche, mare, din lemn şi cu faţada vopsită în alb, cu jaluzele la ferestre şi plină de farmec. Casele oamenilor de afaceri erau altfel zugrăvite, dar eu unul aş fi optat pentru una ca aceasta. Butonul soneriei era montat pe rama uşii. Am apăsat. Neauzind nici un sunet, am apăsat din nou, întrebându-mă dacă soneria era pur şi simplu silenţioasă, ori se defectase.

Am aşteptat. Cum nu am primit nici un răspuns, am sunat din

nou şi, de data aceasta, am auzit clinchetul domol al soneriei, undeva într-o încăpere îndepărtată. Cu toate acestea nu se simţea nici o mişcare, nu se auzea nici un zgomot. Era aceeaşi senzaţie pe care o trăisem în faţa uşii biroului de la universitate; cumva îţi poţi da seama când o încăpere e pustie. În dreapta mea se afla o uriaşă fereastră boltită prin care am încercat să privesc înăuntru, dar n-am zărit decât o piesă de mobilier pe un perete. M-am întors pe pietrişul de pe alee şi m-am ridicat pe vârful picioarelor, dar zidul de sub fereastră era prea înalt şi n-am reuşit să văd nimic. M-am întors şi, continuând să fac pietrişul de sub picioare să scârţâie, m-am îndreptat spre spatele casei. Acolo am dat peste o grădină plăcută, goală acum, pe timp de iarnă, dar populată cu copaci înalţi şi bătrâni care în timpul verii te izolau de minune de restul lumii. De altfel, în spatele grădinii, în depărtare, se zărea liziera unei păduri.

Câteva trepte duceau spre o terasă spaţioasă, cu dale pe alocuri sparte, în ale căror crăpături crescuseră arbuşti ornamentali. În casă se intra prin uşi cu geamuri înalte. Am urcat pe terasă, mi-am lipit faţa de geam şi am văzut un fel de cameră de zi, cu două canapele confortabile cu huse din stambă şi mai multe fotolii mari şi adânci. Încăperea era pustie. Am încercat ca un expert mânerul şi am fost surprins să constat că uşile cu geamuri mari se deschid spre mine. Înăuntru era cald din cauza caloriferelor; la aceasta se adăuga atmosfera uşor umedă şi călduţă, care dovedea că în casa respectivă se aflau multe cărţi. Era, de asemenea, o dovadă că sistemul de încălzire nu fusese închis. Am intrat cu grijă şi m-am îndreptat spre uşa din faţa mea, amintindu-mi de descrierea făcută de domnişoara Macdonald profesorului şi sperând că Ward nu făcea parte dintre aceia care, înainte de a ieşi din casă, mai treceau o dată peste tot, încuind uşile şi ferestrele pentru că aşa îi sfătuiau agenţiile de asigurări. Faptul că uşile cu geam fuseseră deschise demonstra că lucrurile nu stau aşa, dar n-am răsuflat uşurat decât în clipa în care am deschis-o şi pe aceasta, şi încă foarte uşor. Mi-am aruncat privirea spre holul principal, care părea pustiu, apoi am rămas pe loc, încordându-mi auzul. În orice casă se produc zgomote, iar aceasta nu făcea excepţie; nu percepeam însă decât sunete obişnuite: sforăitul domol al pompei din uzina termică şi ticăitul unei pendule de pe vremea bunicului meu în rest, linişte deplină.

— Domnule profesor Ward.

La început nu am rostit aceste cuvinte cu voce tare.

Bătrânul putea fi pe undeva înăuntru şi în cazul în care ar fi fost şi suferind vocea unui străin i-ar fi provocat un şoc neplăcut. Cu toate acestea nu am primit nici un răspuns. Atunci am rostit apelul meu un pic mai tare. A urmat aceeaşi tăcere.

Ajunsesem în dreptul uşii de la intrare. În spatele meu, o scară în spirală, vopsită în alb, ducea la etajul de sus. În stânga se aflau două uşi. Prima dădea spre bucătărie. Am intrat în vârful picioarelor. Bucătăria era curată ca o carapace de stridie, pereţii nu erau încărcaţi cu mobilier sau obiecte de prisos, toate vasele luceau de curăţenie, iar prosoapele de bucătărie atârnau la uscat deasupra sobei. Am atins cu prudenţă soba, dar era destul de rece. Părăsind bucătăria, am intrat în încăperea următoare, cea în care încercasem să mă uit de pe treptele de afară, şi m-am trezit în faţa unei superbe mese ovale, înconjurată de douăsprezece scaune în stil Regence. Şi aici funcţionau caloriferele şi m-am felicitat pentru că nu plătisem factura de gaze. Dar în afara căldurii sufocante n-am mai găsit nimic.

Am început să urc scările în vârful picioarelor şi, cum o făceam destul de stângaci, acestea au scârţâit un pic, dar a fost singurul zgomot şi nimeni nu şi-a făcut apariţia. În cele din urmă, am ajuns pe un palier spaţios, alb şi luminos. De-a lungul coridorului erau mai multe uşi. Am început cu cea din dreapta mea, intrând şi ieşind în şi dintr-o mulţime de dormitoare din care nu se putea deduce decât faptul că în nici unul din paturi nu se dormise în ultima vreme. Am mai găsit o debara mare şi călduroasă, ticsită cu cearşafuri, prosoape şi pături şi o baie amenajată într-un stil clasic de o rară opulenţă: o cadă imensă prin care apa curgea printr-un cioc în formă de delfin şi o podea pe ale cărei plăci de gresie erau împrăştiate mai multe covoraşe din plută. Baia asta mă ducea cu gândul la Abraham Lincoln. Cămăruţa mai mică era asemănătoare, înaltă şi canelată, cu un grad redus de funcţionalitate; nu mi-ar fi plăcut să locuiesc într-o asemenea casă dacă aş fi fost constipat.

Am ieşit şi de acolo şi se părea că străbătusem întreaga locuinţă, dar iată că mai era o uşă. Nu o observasem la început fiind tapetată la culoarea peretelui. Am deschis-o şi am intrat.

L-am zărit aşezat într-un fotoliu, cu capul aplecat spre dreapta şi cu un ziar deschis pe genunchi.

— Domnule profesor Ward, am spus încet.

Nu mi-a răspuns şi nu a schiţat nici o mişcare.

L-am strigat din nou, mai tare. Nici de data aceasta n-am primit un răspuns. Am făcut câţiva paşi înainte şi i-am pus mâna

pe umăr. În clipa aceea braţul i s-a mişcat, dar nu prea mult. Nu e nevoie să-ţi petreci anii pe care i-am petrecut eu studiind corpul omenesc pentru a-ţi da seama că ceva nu era în ordine. În mod normal muşchiul ar fi trebuit să aibă o oarecare zvâcnire. În cazul de faţă, aşa ceva nu se întâmplase. Dacă profesorul ar fi dormit, braţul i-ar fi căzut mai fără vlagă, l-am pus mâna pe frunte şi degetele mele au atins o piele rece şi o carne rigidă.

Era mort de-a binelea.

Ştiam la fel de bine şi chiar mai bine decât majoritatea semenilor mei ce trebuie să faci când descoperi un cadavru, mai ales dacă ai vreun motiv să bănuieşti că moartea respectivului a intervenit în urma unor cauze deloc naturale: să nu atingi nimic, dacă se poate nici chiar covorul, şi să te retragi spre cel mai apropiat telefon pentru a anunţa poliţia. Eu n-am procedat aşa. Aş fi vrut să aflu dacă Doamna cu Coasa venise singură să-l înştiinţeze pe Ward că îi sunase ceasul sau dacă în misiunea ei fusese ajutată şi de altcineva.

Într-un laborator de specialitate şi cu sprijinul unui anatomo-patolog aş fi aflat, dar aşa... Expresia de pe chipul lui Ward nu era una de fericire în adevăratul sens al cuvântului; nu murise cu un zâmbet de beatitudine pe faţă, dar nici nu avea fizionomia pe care s-o caracterizeze aşa ceva. Şi mort păstra expresia pe care o avusese în timpul vieţii: gravă, distinsă, cu un aer uşor plictisit şi cu nişte sprâncene făcute special pentru ochii autoritari ce sfredeleau până în adâncuri. Rigiditatea morţii îi afectase şi mâinile care strângeau ziarul, dar nu încleştate cu disperare. Se pare că în clipa fatală ţinuse ziarul în mână într-un chip cât se poate de natural. I-am deschis sacoul şi i-am examinat cu atenţie cămaşa, căutând eventuale găuri făcute de glonţ sau răni provocate de cuţit. N-am găsit nimic din toate acestea. I-am aplecat bustul înainte, dar nici în stofa fină a hainei nu am găsit găuri sau tăieturi. Începusem să cred că moartea se datora totuşi unor cauze naturale.

M-am întors spre ieşire cu intenţia de a proceda ca un bun cetăţean şi de a da telefon la poliţie, dar atenţia mi-a fost atrasă de două lucruri. Mai întâi, biroul profesorului, o piesă voluminoasă şi frumoasă, din mahon, învelit în partea de sus cu piele de culoare roşie. Pe el erau împrăştiate vraişte o mulţime de hârtii. Nu exagerez cu nimic când spun „împrăştiate vraişte” deşi profesorul Ward nu părea a fi fost deloc savantul dezordonat care-şi lasă lucrurile peste tot. M-am apropiat de birou şi am observat două sertare deschise la maximum şi o altă mulţime de

hârtii împrăştiate pe jos. În clipa aceea, una din hârtiile de pe marginea biroului a căzut foşnind pe covor.

Mi-am dat seama imediat că, indiferent de modul în care murise bătrânul, Mama Natură nu avusese nici un amestec. Locuinţa profesorului fusese percheziţionată întocmai cum se întâmplase şi cu apartamentul meu noaptea trecută.

Rămăsesem în mijlocul încăperii, cu ochii la dezordinea din jur, când s-a întâmplat cel de-al doilea lucru.

De afară s-au auzit paşi pe pietriş.

Am înmărmurit pentru o clipă, cu auzul încordat, dar zgomotul nu s-a mai repetat. M-am prăbuşit în genunchi şi m-am târât până la fereastră, am tras un pic marginea perdelei şi am privit precaut afară. În dreptul porţii stăteau, de pază parcă, doi bărbaţi. Amândoi purtau pălării şi trenciuri negre şi voluminoase sub care am bănuit imediat că nu se ascunde numai ţesutul lor adipos. Alţi doi bărbaţi se îndreptau spre uşa de la intrare, păşind încet pe iarbă pentru a evita aleea acoperită cu pietriş. La poartă stătea parcat automobilul pe care îl văzusem plecând în momentul sosirii mele la reşedinţa profesorului.

N-am mai stat mult pe gânduri; am ieşit imediat din cameră şi am coborât scările. Am făcut-o cât am putut de repede. Am ajuns din nou în holul principal şi am intrat cât mai repede şi fără zgomot în camera de zi. Uşile cu geamuri erau încă deschise. Am traversat încăperea până în dreptul lor şi m-am uitat cu mare grijă afară. Nu ajunseseră încă în grădina din spatele casei. M-am strecurat afară, am sărit cele două trepte şi am alergat pe gazon spre un desiş de rododendroni aflat la vreo 18,2 m mai încolo. În spatele meu... nimeni. Am luat-o prin desişul de arbuşti, cu pantofii îngreunaţi de pământul lipicios, dar n-am îndrăznit să mă opresc pentru a-mi curăţa tălpile. În clipa aceea, după colţul casei şi-a făcut apariţia unul dintre bărbaţi. În mână avea o armă.

Mi-am continuat drumul, păşind cu cea mai mare grijă, încercând să nu ating vreo cracă uscată şi câştigând teren încet, dar sigur. În acelaşi timp nu-l slăbeam din ochi pe urmăritorul meu. Acesta s-a oprit şi s-a uitat la uşile deschise de la intrarea în camera de zi, apoi a intrat pus pe treabă, cu pistolul armat. De îndată ce a dispărut în casă am făcut ceea ce şi el s-ar fi aşteptat să fac: am luat-o la fugă spre celălalt capăt al grădinii.

Probabil că rămăsese la pândă în spatele uşilor de sticlă, pentru a vedea ce se întâmplă. În timp ce alergam prin iarbă l-am auzit strigând. A urmat apoi un pocnet strident şi un zgomot

înăbuşit. Nu recomand pacienţilor mei să alerge prea mult cu un picior tăiat pe o porţiune de cinci centimetri, mai ales după agitaţia unei zile ca cea pe care o trăisem până atunci. Acum însă nu aveam timp să mă mai gândesc la procesul de vindecare a rănii; aceasta era o chestiune de câteva zile de acum înainte, dar eu eram acum preocupat să evit o rană ce-mi putea fi fatală în următoarele câteva minute.

Cu ani în urmă, la capătul gazonului fuseseră plantaţi mai mulţi fagi printre care şerpuia o cărăruie. Am intrat în grabă printre copaci şi m-am trezit brusc într-o imensă grădină de trandafiri, cu bolţi rustice şi araci. Am străbătut-o ca un ogar. La capătul grădinii era un zid în spatele căruia se vedea pădurea. Mă obseda ideea că dacă voi ajunge în pădure voi fi salvat. În fugă, mă uitam din când în când la zid. Cu cât mă apropiam mai mult mi se părea că este mai înalt; în realitate s-a dovedit a nu depăşi 1,8 m. Am căutat un obiect de pe care să încep să mă caţăr. Pe toată lungimea zidului fuseseră plantate tufe de trandafiri, dar într-un colţ am zărit o grămadă uriaşă de bălegar şi, lângă aceasta, ceva ce părea a fi o stivă de cărămizi. Am schimbat direcţia într-acolo, riscând şi o aruncătură cu coada ochiului peste umăr.

În deschizătura perdelei de fagi, un bărbat cu pistolul în mână ţintea spre mine. Am luat-o la fugă în zigzag, atât cât îmi permiteau tufele de trandafiri. Pământul lipicios îmi trăgea picioarele înapoi, dându-mi impresia că alerg pe un strat de clei, dar treptat-treptat m-am apropiat de zid şi am văzut că stiva de cărămizi avea vreo 0,6 m înălţime. Părea totuşi destul de şubredă, putând foarte bine să se prăbuşească în clipa în care aş fi pus piciorul pe ea, mai ales cu stratul gros de noroi care mi se lipise de tălpi. Am auzit împuşcătura, dar cum nu am simţit nimic, am presupus că nu mă nimerise. Am citit o dată că distanţa maximă la care se putea efectua o tragere de precizie cu pistolul nu trebuia să depăşească 9,1 m şi în clipa aceea speram din toată inima să fie adevărat. Am luat-o la fugă spre stiva de cărămizi, am sărit cu un picior pe ea şi mi-am făcut vânt până pe buza zidului. Zgomotul pe care l-am auzit în spatele meu îmi spunea că stiva se prăbuşise, dar după ce greutatea corpului meu reuşise deja să se sprijine pe zidul înalt.

Încă o aruncătură rapidă şi o răsucitură şi iată-mă călare pe zid, aruncând o ultimă privire în urma mea. Doi dintre urmăritorii mei veneau în fugă, dar mai aveau vreo 36,4 m până la zid, iar dacă tot ţi-ai propus să alergi, trenciurile greoaie nu sunt tocmai

echipamentul cel mai adecvat. M-am lăsat în jos de partea cealaltă a zidului şi am luat-o la fugă spre copaci.

Piciorul începuse să mă doară foarte tare. Nu-mi mai doream decât să reuşesc să-mi pierd urma în pădure pentru a mă opri un pic să mă odihnesc. Dacă ar fi fost vară, m-aş fi gândit să mă urc într-un copac şi să mă ascund printre ramurile acestuia, dar acum toate frunzele se aflau sub picioarele mele, formând un covor umed, alunecos şi galben, iar ramurile erau goale. Dacă aş fi făcut-o, aş fi fost doborât la pământ ca o prepeliţă. Nu puteam şti cât de mare era pădurea, dar speram din tot sufletul să se întindă până în Ohio şi să găsesc undeva printre copaci un loc în care să-mi trag sufletul.

M-am împiedicat şi am tras o înjurătură, apoi m-am prăbuşit peste un copac. Durerea din gambă mă înjunghia ca un pumnal. Am auzit în spatele meu un strigăt, şi dintr-o privire rapidă mi-am dat seama că unul dintre urmăritori sărise zidul, iar celălalt abia se cocoţase pe el. Am luat-o din nou la fugă, luând-o spre dreapta şi sperând că stratul gros de frunze nu era destul de putred pentru a-mi păstra urmele paşilor.

După un sfert de milă am ajuns la un drumeag îngust pe care nu-l putea străbate decât o singură maşină. Nu-mi puteam da seama ce rost avea în această pădure, dar cu siguranţă că ducea undeva. Era făcut din beton, aşa că am bănuit că trebuia să aibă două capete bine determinate. Dar în ce direcţie s-o iau? Până acum o luasem spre dreapta, aşa că, instinctiv, am pornit de data aceasta spre stânga, alergând încă vreo 91 m, apoi am intrat din nou în pădure pe latura cealaltă. Când drumul nu s-a mai văzut, m-am oprit şi am aşteptat. Abia mai respiram, iar durerea din picior mă înnebunea. În plus, mă şi rătăcisem.

CAPITOLUL 6

Am rămas acolo, adăpostit după trunchiul unui stejar uriaş pentru a nu fi văzut cumva de pe drum, convins fiind că respiraţia mea grea se auzea până acolo şi că bătăile inimii mele ar putea doborî copacul la pământ. Cele două sunete au acoperit, cu siguranţă, orice alt zgomot din jur timp de un minut şi mai bine, dar după aceea am început să-mi recapăt suflul, iar pulsul mi-a scăzut simţitor. Membrele îmi erau cuprinse de un tremurat involuntar din cauza efortului. Am rămas în continuare pe loc şi mi-am încordat auzul. Printre celelalte zgomote ale pădurii era greu să-ţi dai seama ce se întâmplă, dar am auzit totuşi o voce. Ceva foarte vag, de unde mi-am dat seama că trebuie să fie la o distantă destul de mare de locul în care mă aflam. I-a răspuns o alta, răspicat şi scurt, spunându-i probabil primului vorbitor să tacă. Mi-am dat seama că urmăritorii mei se află pe drum şi încearcă să afle încotro o luasem şi am sperat din toată inima să fie suficient de proşti să plece amândoi în aceeaşi direcţie. Sau poate – mi-a trecut brusc prin minte, simţind în gură un gust oribil de coclează – îi aşteptau şi pe ceilalţi doi pentru a scotoci împreună fiecare metru de pădure.

M-am furişat mai departe, luând-o în continuare tot spre stânga, dar adâncindu-mă tot mai mult în pădure. La fiecare câţiva metri mă opream şi-mi încordam auzul şi de vreo două ori mi s-a părut că aud o cracă trosnind sau paşi foşnind printre frunze, după care mi-am continuat drumul.

A fost un coşmar. Toţi muşchii picioarelor mă dureau îngrozitor, iar în plămâni îmi explodase o bombă cu o capacitate de o megatonă. Eram ud leoarcă de transpiraţie şi mă simţeam epuizat. Cât despre cei câţiva fulgi de porumb pe care îi înghiţisem – oare azi dimineaţă...? aveam senzaţia că trecuseră ani de atunci – aceştia trebuiseră să furnizeze o imensă cantitate de energie ceea ce – să mă scuze colegii mei care susţin principiile medicinei empirice – nu pot face la infinit. M-am târât cum am putut mai departe şi după o vreme mi-am dat seama că arborii din jurul meu începuseră să se răărească. Pe măsură ce mă apropiam de zona mai puţin densă de la marginea pădurii am zărit un câmp care se întindea la vreo milă în faţa mea şi în clipa aceea am scos un geamăt plin de amărăciune: numai de un spaţiu deschis nu aveam eu nevoie acum! Într-un astfel de loc

şansele mele se reduceau în mod dramatic. Nici ceea ce mi-a fost dat să văd la dreapta şi la stânga mea nu a avut menirea să mă mai liniştească; două terenuri de păşunat asemănătoare îl flancau pe cel din faţa mea.

Dar într-un fel sau altul trebuia să ies din pădure. În spatele meu, deşi nu-i auzeam, se aflau încă urmăritorii mei şi dacă m-aş fi întors bâjbâind pe acelaşi drum aş fi dat cu siguranţă peste unul din ei, sau poate peste amândoi.

Tocmai scrutam orizontul când am zărit în faţa mea un punct minuscul ce înainta cu o viteză constantă. În această zi şi epocă istorică nu putea să însemne decât faptul că acolo se afla o şosea, exact ce-mi trebuia mie. Am tras aer adânc în piept de câteva ori, pompându-mi oxigen în plămâni, am sărit gardul şi am început să alerg prin iarba udă în acea direcţie, rugându-mă să rezist şi să nu mă prăbuşesc înainte de a ajunge acolo. Începusem să mă simt ca acei alergători de cursă lungă pe care-i vezi împleticindu-se înainte de *finish.*

Parcursesem deja jumătate din distanţă şi tocmai când am îndrăznit să sper că nu mai sunt urmărit am auzit în urmă un strigăt îndepărtat. M-am întors din fugă şi am zărit două siluete care escaladau gardul. Observând că mai aveau încă pe ei trendurile groase, m-am întrebat cum oare mai reuşeau să se ţină pe picioare. Probabil că ei mâncaseră ouă la micul-dejun. Am rânjit epuizat şi am ţâşnit înainte.

Cum am ajuns la şosea... n-am să ştiu niciodată. La marginea câmpului era un alt gard. M-am prăbuşit chiar în faţa lui, m-am ridicat şi am trecut peste el, apoi am urcat cu greu taluzul şoselei şi am ajuns pe marginea acesteia, plin de speranţă că vreo maşină va apărea şi va opri să mă ia.

Prima n-a oprit. Şoferul s-a uitat la mine, după care a apăsat pe acceleraţie şi dus a fost. Nu-l condamn nici acum pentru ce a făcut: mă îndoiesc de faptul că în împrejurări similare aş fi procedat aşa ca să iau cu mine un vagabond jegos şi jerpelit. Privind înapoi la câmpul pe care-l străbătusem, mi-am dat seama că pe urmăritorii mei nu-i mai despărţeau de şosea decât vreo 182 m.

M-am uitat cu disperare în ambele sensuri de circulaţie. Venea un camion, deşi se afla încă la o distanţă destul de mare, aşa că m-am urnit cu greu în direcţia aceea, dând din mâini şi agitând în aer portofelul, ca să vadă că am şi aşa ceva. Când s-a apropiat, l-am văzut că virează puţin lateral pentru a mă evita şi m-am aruncat pur şi simplu în faţa lui. Dacă tot era să mor, mai bine

sub roţile lui decât împuşcat. Frânele au scârţâit prelung, iar eu am strigat cât mă ţineau plămânii: „Doctor... doctor!”

Şoferul a rulat geamul lateral în jos.

— Sunt... doctor, i-am spus eu gâfâind de efort. E urgent... foarte urgent.

— Suie, amice, mi-a răspuns el, aplecându-se să-mi deschidă portiera.

De îndată ce m-am urcat în cabină mi-am aruncat privirea pe geam şi i-am văzut pe cei doi bărbaţi care tocmai ajunseseră la gard.

— Mulţumesc, am mai spus, cu răsuflarea tăiată şi m-am prăbuşit pe banchetă.

— Nu arăţi deloc bine, doctore. Ce s-a întâmplat?

— Am fost fugărit de un taur, i-am răspuns eu.

— Nu mai spune!

— Încotro mergi?

— La Philadelphia. Dar dumneata unde vrei să ajungi, doctore?

— La Princeton.

Tipul m-a privit şi a scos un rânjet.

— N-or să-ţi dea voie să intri în campusul universitar.

M-am uitat şi eu la el. Îmi dăduse o idee. Purta o salopetă maro şi o şepcuţă cu cozoroc de genul celor pe care le poartă englezii, jucătorii de golf şi şoferii de camioane.

— Nu-mi vinzi mie salopeta?

Omul s-a răsucit spre mine şi m-a privit fix.

— Parcă ziceai că eşti doctor, m-a întrerupt el pe un ton acuzator şi a apăsat imediat pe frână.

Mi-am scos portvizitul şi i-am arătat actele.

— Şi-n cazul ăsta, la ce-ţi trebuie salopeta mea?

Nu-mi venea în minte nici un pretext. Lăcomia după bani era cel mai bun răspuns.

— Cât costă aşa ceva?

— Cinci dolari, poate.

— Eu îţi dau douăzeci, i-am spus eu însoţindu-mi vorbele cu o grimasă. Dar în banii ăştia îmi dai şi şapca.

— O.K.

A apăsat din nou pe frână, dar i-am spus că vom face schimbul în momentul în care vom găsi un garaj, iar eu voi putea fie să iau un taxi fie să închiriez o maşină.

Şi iată-mă din nou pe drum într-o maşină închiriată. De data asta era un Chevrolet şi mi-am dat seama că în clipa în care Hertz şi Avis îşi vor termina treaba cu mine, îmi voi petrece restul

zilelor la Sing-Sing. Continuam să le răspândesc maşinile prin toată ţara ca un agricultor care seamănă porumb şi modul acesta de a te purta cu cele două firme nu era cel mai apreciat de cei în cauză. Trăsesem bine şapca pe ochi, iar salopeta pe care fuseseră imprimate cu şabloane cuvintele *Spălătoria chimică Phoenix* trebuia să constituie o deghizare destul de eficientă. Astăzi ajunsesem, de altfel, să mă îndoiesc şi de propriul meu nume. Acum trebuia să stau cu ochii aţintiţi pe şosea. Pe drumul de întoarcere am recunoscut foarte uşor terenul de păşunat. N-am să uit cât voi trăi acest teren. N-am văzut însă nici picior de om în preajmă.

Tocmai mă îndreptam către Princeton când mi-am adus aminte de Jane Macdonald. Îi promisesem s-o sun. Am găsit o benzinărie, am tras pe dreapta şi m-am dus la cabina telefonică.

— Sunt eu, John Edwards. Am veşti proaste pentru tine.

— Spuneţi, îmi răspunse ea cu un glas pierdut.

— Mă tem că profesorul a murit. Locuinţa i-a fost violată, iar pe el l-am găsit mort.

A urmat un moment de tăcere, după care tânăra a continuat:

— O, Doamne!

— Îmi pare rău, am spus şi eu. N-am mai putut face nimic. Când am ajuns acolo era deja mort. Şi încă de mai multe ore, poate chiar de aseară.

— Cine... cum?

— Nu ştiu. Ascultă, a sunat cumva cineva şi a întrebat de el? Vreo persoană pe care nu o cunoşti?

— Doar dumneata.

Simţeam tonul acuzator din glasul ei.

— N-am făcut-o eu, i-am spus. Cum ţi-am spus, a murit cu multe ore înainte de a ajunge eu acolo. Hai, spune-mi... cine a sunat?

— Chiar acum câteva minute, a reluat ea şi se vedea că trecuse de primul şoc. A sunat un bărbat şi mi-a spus că, din greşeală, i-a trimis ceva profesorului Ward. Un document...

— Şi?

— S-a interesat dacă poate să treacă pe aici să-şi recupereze documentul respectiv.

— A spus cumva şi cum îl cheamă?

— Robert Smith.

— Asta e! am exclamat eu. Pun pariu că asta e. Acum ascultă-mă cu atenţie. Anunţă poliţia că profesorul e mort. Mai spune-le că ai fost ameninţată şi că bănuieşti că cineva intenţionează să

pătrundă cu forţa în birou. Spune-le orice, numai să vină cât pot de repede aici. După aceea, trebuie să ne întâlnim undeva.

— Nu.

N-o acuzam pentru acest răspuns.

Am continuat pe un ton disperat:

— Ne vedem unde vrei tu, numai să alegi un loc aglomerat, cu mulţi oameni în jur. Nu vreau să-ţi fac nici un rău. Vreau doar să aflu de ce a fost ucis profesorul şi de ce cineva încearcă să mă ucidă şi pe mine.

— Şi pe dumneavoastră?! a întrebat ea mirată.

— Azi-noapte şi de două ori în dimineaţa asta. Şi chiar adineauri. Dar cred că am scăpat de ei.

Mi-a promis că va veni să se întâlnească cu mine într-o farmacie şi că va suna la poliţie. În cinci minute eram la locul stabilit, unde am înfulecat un sandvici şi am băut pe nerăsuflate o cafea. Alesesem un loc în care etajerele cu cărţi de buzunar mă protejau de eventualele priviri indiscrete.

La câteva minute după aceea a venit şi ea, palidă, neliniştită şi teribil de înfricoşată. Îi admiram totuşi tăria, deşi mă privea încă cu ochi neîncrezători, care se trădau că nu cu multă vreme în urmă vărsaseră lacrimi.

Am comandat şi pentru ea o cafea, dar ea n-a mai avut. Răbdare să o aştepte.

— Cine sunteţi, de fapt, dumneavoastră, domnule doctor Edwards?

— Sunt pur şi simplu un doctor, i-am răspuns.

Din nou a fost nevoie să scot portvizitul.

— Şi atunci de ce naiba...? Chiar e mort? E adevărat?

— L-am văzut cu ochii mei. Acasă la el. Zăcea într-un fotoliu.

— Şi cum a murit, domnule doctor?

— Nu-mi dau seama, am spus eu. N-am constatat nici un semn de violenţă.

Lacrimile îi luceau din nou în ochi.

— Era destul de în vârstă. Avea şaizeci şi şapte de ani. Iar inima...

Glasul i s-a sugrumat de emoţie, iar eu m-am uitat în altă parte până şi-a recăpătat controlul. După aceea a continuat:

— Chiar nu vă puteţi da seama cum a murit?

Am scuturat din cap.

— Nu-mi pot da seama fără o...

Am lăsat fraza neterminată şi am schimbat subiectul. Nimeni nu agreează ideea autopsiei.

— Camera sa de lucru fusese scotocită centimetru cu centimetru. Cineva căutase ceva acolo.

— Căutase ceva?!

Era cât se poate de limpede că această idee o umplea de surprindere.

Am dat din cap că da.

— Dar ce anume puteau căuta, doctore Edwards?

Despre asta îi voi spune mai târziu, dacă cumva o voi face.

Mai întâi trebuia să smulg de la ea răspunsuri la întrebările care mă chinuiau, aşa că am continuat:

— Era o personalitate importantă?

— Da. Una din cele mai apreciate în domeniul său de activitate.

Mi-am dat seama că se gândea totuşi la altceva.

— De unde pot şti că nu aveţi nici un amestec în moartea lui?

— N-ai de unde. Până una, alta suntem amândoi amestecaţi în treaba asta despre care nici măcar nu ştiu nimic.

M-a privit cu îndoială, chiar bănuitoare.

— Noaptea trecută cineva a încercat să mă lovească cu maşina, apoi a tras în mine. Azi-dimineaţă am fost atacat de un bărbat cu un cuţit, apoi am fost urmărit prin tot New Yorkul de o ceată de haidamaci care erau foarte hotărâţi să mă omoare. Când am ajuns la locuinţa profesorului Ward şi l-am găsit mort, au apărut după mine cu nişte pistoale în mâini. Abia am scăpat alergând printr-o pădure.

Am ridicat manşeta pantalonului şi i-am arătat pansamentul de pe picior. Nu arăta deloc grozav.

— E tot ce-au reuşit să-mi facă.

Am scos hârtiile din buzunar şi i le-am dat.

— Hârtiile astea îţi spun ceva?

Ea a dat din cap că nu.

— E scris în rusă, nu-i aşa?

— Atâta lucru ştiu şi eu. Ce legături avea Ward cu Rusia?

Tânăra a căscat ochii, surprinsă.

— De ce întrebaţi? Nu avea nici o legătură.

— Eşti sigură?

— Cât se poate de sigură. Doar nu vă imaginaţi că era...

— Ce să fie?

— Mă rog... că lucra pentru ei.

— Eu nu-mi imaginez nimic. Am primit chestia asta ieri, prin poştă şi din clipa aceea a început tot coşmarul.

— S-ar putea să fie un material ştiinţific, a spus ea. Primea aşa

ceva din toate colţurile lumii.

— Şi din Rusia?

— Uneori, a mărturisit ea.

— De la cine anume? Şi de ce?

— Făceau un simplu schimb de informaţii, ştiţi dumneavoastră...

— Cine i le expedia? Mă refer la eventuale persoane de dincolo de Cortina de Fier.

— Diverse facultăţi şi institute de geografie. Chestii de genul ăsta.

— Materialul acesta e din domeniul ingineriei hidroelectrice, îţi sugerează ceva?

Ea şi-a scuturat din nou capul.

— Nu. Ingineria nu-mi sugerează nimic. El e... de fapt *a fost* specialist în geografie. Atâta tot. Deşi şi asta e o disciplină cu multe ramificaţii.

— Avea prieteni? am întrebat-o cu sufletul la gură. Avea prieteni în Rusia? Cineva în particular?

— N-avea nici un prieten. Din câte ştiu eu cunoştea doar câţiva oameni din acest domeniu. În Rusia a fost doar de câteva ori. La nişte conferinţe... sau reuniuni de genul ăsta. Dar din când în când coresponda cu cineva. Un anume profesor Komarov din Leningrad.

Din câte îmi aminteam eu, plicul purta ştampila poştei din Moscova.

— Cine e Komarov ăsta?

— Îl cheamă Frol Komarov. Bănuiesc că e o persoană foarte importantă... membru al Academiei de Ştiinţe.

— Cât de bine îl cunoştea Ward?

— S-au cunoscut la o vizită de-a acestuia acolo. Am impresia că şi Komarov a fost o dată în Statele Unite, dar asta înainte de a ajunge eu secretara profesorului. De câteva ori i-am făcut chiar eu unele expediţii, iar alte ori îi scria el profesorului Ward.

— Profesorul Ward putea fi interesat cumva de sistemul hidroelectric din Kazahstan?

— Despre asta e vorba în hârtiile astea?

— Da.

— Nu cred. Îl interesau, desigur, multe lucruri, dar...

— Materialul este datat 1964.

Tânăra s-a încruntat.

— În cazul acesta nu văd...

— Nici eu, am spus.

În aceeaşi clipă în încăpere a răsunat o altă voce:
— Sunteţi doctorul Edwards?

CAPITOLUL 7

M-am întors uluit şi m-am trezit cu nasul într-o ţeava de pistol. În spatele armei se afla un tip de doi pe doi, iar lângă el i-am zărit şi pe cei doi gemeni. Purtau cu toţii uniforma de poliţist.

— Te-am întrebat ceva. Eşti sau nu doctorul John Edwards?

— Da.

Matahala s-a întors apoi spre tânăra de lângă mine.

— Eşti Jane Macdonald?

Ea încuviinţă din cap.

— E-n regulă. Afară.

— Nu e nevoie să folosiţi chestiile alea, am spus eu.

— Nu? a întrebat el, gesticulând cu pistolul. Afară!

Am luat-o de braţ pe Jane şi am ieşit. Lângă bordură era trasă o maşină de patrulare. Pe ea erau montate cam tot atâtea lumini ca în Times Square. Ne-am aşezat pe bancheta din spate şi maşina a pornit. Deşi gemenii n-au scos un cuvinţel până la secţia de poliţie, însăşi *poziţia* lor pe banchetă era ameninţătoare. Am fost îmbrânciţi afară din maşină direct în clădirea secţiei de poliţie. Am trecut printr-o încăpere mare şi am intrat apoi într-una mai mică, lipsită de ferestre şi prevestitoare de necazuri. Unul din poliţişti a ieşit, iar celălalt s-a postat la uşă.

Câteva clipe mai târziu, uşa s-a deschis din nou şi pe ea a pătruns în încăpere un alt bărbat, îmbrăcat în civil şi cu o pălărie pe cap. A rămas o clipă nemişcat, neluându-şi ochii de la noi.

— De ce l-ai ucis?

— L-am ucis? am repetat ca un robot. Nu l-am ucis eu.

— Nu? Dar telefonul l-ai dat.

I se adresa acum lui Jane.

— Acum o jumătate de oră.

— Da, aşa este.

— Ne-ai spus că profesorul Ward e mort şi că cineva ameninţă că va pătrunde cu forţa în Facultatea de Geografie.

— Este adevărat. Eu...

Bărbatul a întrerupt-o:

— De unde ştiai că e mort?

Ea s-a uitat spre mine.

— Mi-a spus doctorul Edwards.

— Şi el ştia, spuse încet detectivul. Cu siguranţă că ştia.

— Eu l-am descoperit, am spus eu. Am fost la locuinţa lui...

— Da. Ni s-a spus. Aseară... devreme. Te-ai dus cu un M albastru.

Mi-a spus apoi numărul de înmatriculare a maşinii.

— Şi te-ai mai dus încă o dată în după-amiaza aceasta, cu Chevrolet.

Brusc am simţit că-mi îngheaţă sângele-n vene şi mi-am ridicat privirea spre el.

— Nu e adevărat. Eu...

— MG-ul este sau nu al tău? m-a întrebat el.

Şi Jane începuse să se holbeze la mine. De data aceasta era cât se poate de bănuitoare. Dar nu aveam cum să neg; îmi verificaseră numărul.

— Da. Este al meu.

— Deci, cum spuneam, de ce l-ai ucis?

Simţeam o sudoare năclăioasă în păr.

— MG-ul meu e la New York, am spus eu. N-a ieşit nici o clipă din New York.

— Sigur, a îngânat el. Din cauza asta a fost văzut aici. Pe ora trei. Dar să zicem că e cum spui tu. Unde te aflai la ora trei în dimineaţa asta?

— Mă aflam...

Am avut un moment de ezitare. Fusesem în apartamentul meu la ora aia, holbându-mă pe tavan şi chinuit de gând dar nu aveam cum să dovedesc acest lucru.

— Mă aflam acasă, am răspuns sleit de puteri.

El n-a spus nimic. A continuat să mă privească fix, iar eu simţeam cum eternitatea se scurge pe lângă mine. Apoi a continuat:

— Am luat legătura cu cei din New York, cu biroul circumscripţiei de poliţie. Se fac încă verificări. De ce l-ai omorât?

— Nu l-am omorât, am răspuns disperat. Noaptea trecută am fost în New York. Am luat masa în oraş. Când m-am întors, am descoperit că apartamentul îmi fusese violat. Puteţi să-l întrebaţi pe Bob Roberts, portarul clădirii.

— Stai liniştit, amice. O să verificăm totul. Până atunci însă rămâi la noi. Eşti suspect de crimă.

De ce nu i-am spus oare? Pentru că povestea n-ar fi stat în picioare; pentru că succesiunea evenimentelor, atât de îngrozitoare cum fuseseră pentru mine, s-ar fi prăbuşit până şi sub greutatea unui ac. Dacă aş fi scos din buzunar hârtia cu pricina, ar fi crezut pur şi simplu că îmi bat joc de el sau că îi pun feţe în roate. Cum puteam dovedi misterioasele atacuri

declanşate împotriva mea din senin? Cu un vechi material cu caracter ştiinţific. N-aş fi rezolvat nimic decât prin demonstrarea unor legături, pe baza unor date foarte clare.

— O.K., am spus eu. Dar aţi pus pe cineva de pază la biroul profesorului?

— Da, mi-a răspuns el, apoi s-a întors spre Jane. Era adevărat? Chiar v-a ameninţat cineva că va pătrunde cu forţa în birou?

— Nu, a răspuns ea. Asta a fost ideea lui. M-a sunat într-adevăr cineva, dar mi-a spus că i-a trimis din greşeală ceva profesorului şi că ar dori să vină să-şi recupereze materialul.

Am intervenit cu sufletul la gură:

— Puneţi un om de pază la birou. Pentru numele lui Dumnezeu. Cineva va încerca să intre acolo.

El nici nu m-a băgat în seama.

— Şi ce i-aţi spus individului, domnişoară?

— I-am spus că am să încerc să-l ajut mâine dimineaţă.

Uşa celulei s-a închis cu zgomot în urma mea. Am rămas întins pe podea, nefericit, cu ochii în tavan. Se părea că nu am nici o şansă cu tipii ăştia, indiferent cine erau ei; oricum încercam să judec ceea ce mi se întâmplase, nimic nu era credibil. La şapte mi s-a adus o tavă cu mâncare. Am acceptat-o în silă, dar cafeaua a fost bună. O oră mai târziu, m-au scos din celulă şi m-au dus înapoi în camera mică şi întunecată. Scaunul era şi mai tare.

— Profesia?

— Sunt doctor.

— Mda. Spune-mi, doctore, e greu să faci o injecţie intravenoasă?

Nu-mi dădeam seama unde bate.

— Nu e un lucru uşor. Trebuie să ştii să găseşti vena.

— E nevoie de o practică de specialitate?

Ceva din expresia chipului său nu-mi prevestea nimic bun.

— Am primit adineauri raportul autopsiei doctorului Ward. Ghici, cum a fost omorât?

L-am aşteptat să continue.

— O doză uriaşă de insulină cu efect prelungit, injectată intravenos.

Brusc, am fost cuprins de un tremurat nervos.

— Uite cum vedem noi treaba, a mai spus el. Ai vrut să-l omori pe tipul ăsta.

— De ce? am întrebat eu.

— Cine ştie de ce. Pur şi simplu ai vrut să-l omori. O sa aflăm

noi şi de ce. Ziceai că ai anunţat la poliţie că cineva ţi-a intrat în apartament. Asta dovedeşte că după miezul nopţii te-ai aflat la New York. După aia ai dat o fugă cu maşina până aici i-ai făcut injecţia şi te-ai întors acasă. Astăzi te întorci aici pretinzi că habar n-ai cine este acest profesor Ward, te duci acasă la el, îl găseşti mort, după care îi spui domnişoarei Macdonald că cineva a încercat să te omoare. Ghinionul tău este ca pe la ora patru ne-a sunat cineva şi ne-a spus că în jurul casei a dat târcoale o maşină. Un MG. Al tău. Aici nu suntem la New York, doctore. La o oră atât de matinală oamenii de pe aici se întreabă ce caută străinii pe strada lor.

Am rămas cu ochii holbaţi la el. Din punctul lor de vedere totul părea foarte limpede, iar urmăritorii mei erau cu siguranţă acoperiţi în totalitate. Telefonul de la ora patru, după cel omorâseră pe Ward, fusese o ideea de-a dreptul genială. Dacă ar fi reuşit să mă lichideze şi pe mine în dimineaţa asta la New York, moartea lui Ward ar fi rămas definitiv în cârca mea. Cum nu reuşiseră însă, rămânea ca munca să le fie desăvârşită de cei de la poliţie.

I-am istorisit toate păţaniile mele, deşi eram aproape convins că nu va crede nici un cuvânt. Şi n-a crezut. Am reluat povestea în detaliu, de la cap la coadă, dar chipul lui nu a avut nici cea mai copilărească tresărire de surpriză. Nici atunci când i-am arătat hârtia. Am fost dus din nou în celulă şi se părea că acolo voi rămâne până la prima înfăţişare. Poate că un avocat bun care să pornească de la semnul lăsat în tavanul maşinii de glonţ, un profesionist plin de ingeniozitate şi cu o mare experienţă, ar mai putea convinge juriul nu de nevinovăţia mea, dar măcar de faptul că nu existau suficiente probe pentru a fi condamnat...

*

* *

Dar mai exista undeva şi cineva cu mintea trează. Pe la zece am fost îmbrâncit afară din celulă şi dus din nou în camera de interogatorii. Arătam jalnic, iar scaunul era şi mai tare. Piciorul începuse să mă chinuie îngrozitor. Îi convinsesem să-mi dea voie să-mi schimb pansamentul, dar nu crezuseră nici o iotă din explicaţiile mele cu privire la originea rănii.

Detectivul şi-a făcut apariţia, numai că de data aceasta era însoţit de un alt bărbat pe care nu îl agrea; mi-am dat seama de acest lucru din expresia lui.

— Edwards, dumnealui este Henry Mason. Vrea să stea de vorbă cu tine.

— Între patru ochi, a completat Mason.

A spus-o natural, clar şi foarte autoritar.

Detectivul a încercat să se opună:

— Se află în arestul nostru. Nimeni în afara avocatului său nu are voie să stea de vorbă cu el.

— Îţi pierzi vremea degeaba. N-ai decât să suni la Washington. Sună-l pe guvernator. Dar să nu te superi pe mine când o să afli că ţi-ai pierdut slujba.

M-am uitat prudent la Mason, aproape la fel de prudent cum mă privea şi el pe mine. Era cât se poate de limpede că are o funcţie foarte mare, deşi aspectul lui nu o dovedea: un tip scund şi cenuşiu, cu un costum cenuşiu, cravată cenuşie, păr cenuşiu. Avea un ten fin şi palid şi un nas care trăda o bună creştere.

A aşteptat să se închidă uşa, apoi s-a aşezat la marginea mesei.

— Mi s-a spus că l-aţi ucis pe profesorul Ward.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Lucrez la guvern.

Asta putea să însemne orice, de la Serviciul de Deratizare al Districtului Columbia, până la biroul fiscal.

— De ce aţi făcut-o?

— Nu l-am ucis eu, i-am răspuns.

— Cât de multe ştii despre Ward?

— Poate chiar mai puţine decât dumneavoastră.

— Noi ştim totul şi despre păsările în zbor. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

I-am povestit. N-aveam prea multe să-i spun, dar a asculta cu atenţie fiecare cuvânt, nuanţă şi inflexiune a glasului meu După aceea a vrut să afle de ce l-am căutat pe profesorul Ward şi i-am spus şi acest lucru. Ochii cenuşii, ca două mărgele, ni m-au slăbit o clipă. I-am povestit, de asemenea, tot ce mi se întâmplase de când fusesem adus la secţia de poliţie.

— Unde e hârtia? a intervenit el.

— Pe undeva pe aici. A rămas la cei de la poliţie.

— Urmaţi-mă.

S-a ridicat încet de la masă, s-a dus la uşă şi a bătut uşor. I s-a deschis imediat. L-am urmat până în biroul detectivului.

— Doctorul Edwards vine cu mine.

— Dar este reţinut ca suspect de crimă... a protestat detectivul.

După cum o spusese era clar că nu mai era nici el convins de acest lucru.

— Dacă suspiciunile voastre prind contur, puteţi să-l aduceţi din nou aici. Dar nu vor prinde nici un contur.

A mai cerut hârtia şi o gardă formată din trei poliţişti.

Am pornit direct spre Universitate, în urma maşinii poliţiei care arăta ca o reclamă la Coca-Cola şi care ne deschidea drumul cu sirena ei asurzitoare şi cu luminile orbitoare. Ajunşi la destinaţia noastră, Mason s-a dat jos din maşină şi mi-a făcut semn să cobor şi eu.

— Luaţi-o înainte!

M-am conformat, urcând scările şi parcurgând coridorul în direcţia biroului. Eu m-am oprit în faţa uşii, Mason nu. Jane Macdonald mi-a aruncat o privire uluită şi agitată, dar s-a liniştit la vederea poliţiştilor.

— Nu doctorul Edwards l-a ucis pe profesorul Ward, ci altcineva. Tipul care zicea că trece azi pe aici şi-a făcut apariţia?

Jane a dat din cap că nu.

— Unde îşi ţinea corespondenţa profesorul Ward?

Fata a arătat spre o etajeră cu bibliorafturi.

— Acolo.

Mason nici nu s-a sinchisit să se uite în direcţia indicată.

— Dumneata i-ai deschis şi i-ai sortat toate scrisorile?

— În afara celor cu caracter personal.

— Primea multe scrisori de genul ăsta?

— Nu.

Mason a pocnit din degete.

— Cheile, te rog.

Jane era o secretară prea bine instruită. Până acum impetuozitatea şi autoritatea lui Mason nu dăduseră greş. Jane Macdonald rămânea însă pe poziţie.

— Cu ce drept îmi cereţi acest lucru?

— Sunt funcţionar guvernamental.

— Cine sunteţi, de fapt, dumneavoastră?

Mason a scos un portvizit de piele şi i l-a vârât sub nas.

— Dacă ai nevoie de detalii, sună la numărul ăsta din Washington.

Fata şi-a deschis poşeta şi cheile au apărut imediat.

— Sună oricum, i-a mai spus Mason. Cere cu domnul Dawson. Cheile astea se potrivesc cumva şi la birou?

— Nu. Cheile de la birou le păstra mereu la el.

Mason s-a întors spre unul dintre poliţişti.

— Vreau cheile de la birou. Sună imediat la morgă şi adu-mi-le aici.

În clipa în care poliţistul a ieşit în grabă s-a realizat şi legătura telefonică cu Washingtonul. Mason i-a luat fetei receptorul din mână.

— Am în faţa ochilor un material cu caracter ştiinţific în limba rusă. De la Institutul Politehnic din Leningrad. Lipseşte pagina nouă. Titlul: Prezentare generală a problemei aprovizionării cu energie hidroelectrică a regiunii Aktyubinsk din Kazahstan. Data: 1964. Verificaţi dacă mai există pe undeva vreo copie. Oriunde. Dacă găsiţi ceva, vreau o fotocopie.

— Cu chineza cum staţi? l-am întrebat eu.

Simţul umorului mi se mai tocise puţin în ultimele douăzeci şi patra de ore şi eu vreau să-l menţin veşnic activ, dar Mason nici n-a zâmbit. Fără să mai zăbovească, a ales aparent la întâmplare, o cheie şi a vârât-o în uşa care comunica cu biroul profesorului Ward.

Era o încăpere mare, ticsită cu rafturi pline cu cărţi cu stelaje pentru hărţi şi vitrine de tot felul. Am mai remarcat un frumos şi uriaş glob pământesc după care ar fi tânjit orice muzeu serios din lume. Nu exista nici un semn că biroul ar fi fost răscolit.

— Cum rămâne cu tipul care urma să-şi recupereze materialul trimis din greşeală? am întrebat eu.

Mason s-a uitat la mine ca la un idiot.

— N-o să mai vină.

A început să examineze încăperea, dar inima îi era în altă parte. Pe el îl interesa masa de lucra a profesorului.

La scurtă vreme, urletul unei sirene de afară a vestit sosirea cavaleriei şi, un minut mai târziu, Mason intra în posesia cheilor. A descuiat toate sertarele, le-a scos şi le-a aşezat pe covor. Sub privirile mele, a început cu primul. Şi-a ridicat privirea spre mine şi mi-a spus:

— Domnule doctor, fii bun, te rog, şi dă-mi o mână de ajutor.

— Ce căutaţi?

— Orice.

Erau acolo tot felul de lucruri, de la eşantioane de rocă, la o sticlă cu oxid de magneziu şi hârtii, hârtii şi iarăşi hârtii. Am mai găsit tocuri pentru trasat hărţi, creioane colorate, instrumente de desen şi magneţi. Mai era în sertar şi un plic cu o duzină de scrisori semnate cu numele de Geraldine, care i se destăinuia unui alt Ward, mai romantic, înainte de a fi numit la catedră şi de a da lovitura în lumea ştiinţei. I le-am dat lui Mason, dar le-a identificat pe loc vechimea şi le-a pus de-o parte.

Am mai găsit câteva scrisori, dar erau de la prieteni şi rude şi

relatau cum se mai descurca James la şcoală şi dacă Ed va veni la recepţia din douăzeci şi cinci a lunii.

Altceva n-am găsit. Mason a scos din buzunar o lanternă-stilou şi a început să examineze carcasa biroului atât de absorbit de treaba lui, încât aproape că a intrat cu totul în piesa de mobilier. Apoi s-a îndreptat de spate.

— Vom trece la verificarea cărţilor şi a rafturilor. Domnişoară Macdonald!

Fata a venit în grabă şi i s-a spus ce are de făcut.

În timp ce ea verifica stelajele cu hărţi şi celelalte rafturi, eu cu Mason am trecut sistematic prin cărţi, luând-o de sus în jos, raft cu raft. Cum erau acolo mii de cărţi, a fost o muncă de durată, care ne-a umplut de praf. După ce a terminat treaba ei, Jane a venit să ne dea o mână de ajutor. Două ore mai târziu mă simţeam deprimat, dar Mason continua într-un ritm la fel de alert ca la început, frunzărind calm fiecare filă şi pipăind cu grijă fiecare copertă. Dacă în cărţile acestea se ascundea într-adevăr ceva, atunci cu siguranţă că Mason trebuia să găsească.

La unu şi jumătate s-a auzit glasul lui Jane:

— Domnule Mason!

M-am întors spre ea şi am văzut-o ţinând în mână trei coli scrise. N-aş putea spune că Mason i le-a smuls, dar acestea au ajuns în mâinile lui cu o iuţeală nemaipomenită. Ochii au început să-i sclipească citindu-le.

— Maşina mea e afară, a spus el.

*

* *

Două ore mai târziu, Mason şi cu mine ne aflam în Washington. Nu scosese mai mult de şase cuvinte pe tot drumul. Îşi pusese scrisorile şi materialul meu în buzunar şi renunţase la orice fel de întrebare în favoarea conducerii maşinii. Uriaşul Oldsmobil rulase lin pe autostradă într-o linişte care îţi dădea siguranţă. Exista probabil vreun dispozitiv diabolic ce scotea sunete liniştitoare sub pragul audibil, sau poate că eu eram prea obosit. Oricum, Mason era genul de conducător auto care nu-şi bagă în sperieţi pasagerii, chiar şi atunci când depăşeşte viteza legală. Timpul şi distanţa s-au comprimat şi fără să-mi dau seama m-am trezit în faţa ochilor cu clădirea Capitoliului, ca o imagine dintr-o carte poştală, proiectată pe cerul palid şi rece.

Unul din lucrurile uluitoare în Statele Unite – cel puţin pentru unul ca mine, care cunoaşte această ţară numai de la televiziune şi din romane – este acela că nu trebuie să baţi de nouă ori la

uşa frizeriei, să mai aştepţi un pic, să fredonezi apoi un fragment din *Marching Through Georgia* şi în fine să spui o parolă. Dacă vrei să ajungi la Agenţia Centrală de Informaţii, o găseşti foarte lesne în Washington, o clădire mare, cu firmă la poartă. Cred că au şi numărul în cartea de telefoane. 'Nea John de pe stradă poate oricând să sune acolo.

Dar dacă 'nea John vrea să şi între în sediu, îl aşteaptă o mulţime de controale amănunţite şi cât se poate de atente. Mason s-a oprit de trei ori la diferite puncte de control pentru a se legitima şi pentru a semna pentru mine, iar eu am fost nevoit şi stau când în profil, când în altă poziţie, pentru ca figura să-mi fie înregistrată pentru posteritate.

În cele din urmă, am ajuns într-o sală de şedinţe în care se afla o masă uriaşă cu douăsprezece scaune în jur şi toate instalaţiile posibile şi imposibile pentru proiecţii pe ecran şi prin alte metode, care ajutau firmele IBM şi 3M să se menţină în rândul celor mai rentabile.

În sala de şedinţe ne aştepta deja un alt bărbat. Era cenuşiu, doar că era înalt şi cenuşiu, în timp ce Mason era scund şi cenuşiu. Uitându-te la amândoi, era limpede că termenul „intelligence" se aplica nu numai muncii respective, ci şi oamenilor care o făceau.

Mason a făcut prezentările. Pe tipul înalt îl chema Lawrence Dawson şi avea înfăţişarea genului de bărbat care are în mână destinul omenirii şi care poartă ceas Rolex.

— Aţi reuşit să daţi de pagina care lipseşte, Lawrence? a întrebat Mason.

Am remarcat că nu a folosit numele alintat Lany.

Dawson i-a răspuns că nu, dar că se făceau încă cercetări.

— Dacă pagina asta există undeva, o vom găsi. Păcat că ne-au luat-o înainte în privinţa exemplarului de la Columbia.

— Cine v-a luat-o înainte? am întrebat eu.

Mason s-a uitat la Dawson, cu privirea servitorului care-şi întreabă din ochi stăpânul. În loc de răspuns, stăpânul şi-a coborât sprânceana.

— Cei de la KGB, a răspuns Mason. Comitetul pentru Securitatea Statului.

Nu era nevoie să-mi dea detalii. Auzisem şi eu de KGB.

Am simţit din nou cocleala aceea de cupru în gură. Fusesem destul de speriat şi fără să ştiu cine se aflase pe urmele mele. Dacă as fi ştiut...

— Dar de ce? am întrebat.

Dawson m-a privit calm.

— Cine ştie? Se pare că are legătură cu materialul pe care l-aţi primit prin poştă. S-ar părea, de asemenea, că nu vor ca acest material să ajungă în mâinile noastre. Sau ale dumneavoastră... a adăugat el zâmbind. Doriţi ceva de mâncare, domnule doctor Edwards?

— Mulţumesc, am răspuns.

— Un biftec?

Când am reuşit să articulez cuvântul „da” prin valurile de salivă care îmi inundaseră pe neaşteptate gura, Dawson a ridicat receptorul şi a comandat mâncarea.

— O să ne puteţi povesti totul în timpul mesei.

A fost un biftec foarte bun, însoţit de o sticlă cu vin de Burgundia, marca Controlee, cu trupul plin. Am mâncat până am simţit că şi trupul meu e plin. M-au lăsat să le povestesc întâmplările prin care am trecut aşa cum am vrut eu, ascultându-mă fără să mă întrerupă, până la sfârşit. Apoi au început să mă bombardeze cu întrebări.

Am răspuns cât mai bine posibil, dar la multe întrebări n-am putut să le ofer ceea ce doreau. I-am întrebat dacă îmi dau voie să citesc scrisorile.

Mason a răspuns „Nu”, dar Dawson a spus „Sigur că da” şi Mason mi le-a dat.

Erau două scrisori, nu trei, numai că una din ele avea două file. Ambele erau scrise de mână. Prima suna astfel:

Moscova,
13 mai 1965

Tovarăşe profesor,

Îţi scriu să-ţi spun cât de mult m-am bucurat de ultima noastră întâlnire. Consider că am avut un dialog încurajator şi *instructiv, iar lucrul acesta demonstrează încă o dată că ideile se pot contopi dincolo de barierele ideologice.*

Află că am fost invitat să prezint o lucrare despre activitatea noastră în Marea Caspică, Societăţii Americane de Geografie. Sunt convins că eşti responsabil pentru această invitaţie. De aceea, sper să ne revedem luna viitoare la New York şi să ne continuăm discuţiile.

Cu cele mai frăţeşti sentimente.
Frol Komarov.

— E scrisă într-o engleză foarte fluentă, am spus eu.

— În anii treizeci a stat trei ani la Oxford şi doi la Harvard, mi-a explicat Dawson.

Am revenit la cea de-a doua scrisoare:

Moscova,
14 martie 1969

Dragul meu Ward,

Îţi mulţumesc pentru urările de bine. Starea sănătăţii mele nu s-a stabilizat, dar dacă voi respecta regimul şi voi face controale periodice, voi reuşi să-mi continui activitatea încă mulţi ani.

Abuzurile alimentare sunt ca abuzurile în muncă; trebuie să ai grijă şi să fii conştient de consecinţele depăşirii limitelor proprii. Uneori e nevoie să rezişti presiunilor, să te retragi de-o parte şi să cugeţi un pic înainte de a te lăsa purtat de o idee.

Îmi amintesc încă cu plăcere de discuţiile pe care le-am purtat în locuinţa ta de lângă Princeton. Dacă am putea colabora mai strâns decât ne-o permit condiţiile lumii în care trăim, sunt sigur că rezultatul ar fi benefic pentru toată lumea.

Sper că ne vom mai putea întâlni într-o bună zi, deşi mă tem că starea sănătăţii mele din prezent nu-mi mai permite efectuarea unor călătorii prea lungi.

Transmite, te rog, salutările mele colegilor de la Asociaţia Americană de Geografie şi nu uita că mă gândesc tot timpul la tine cu multă afecţiune.

Al tău sincer,
Frol Komarov.

I-am dat lui Mason scrisorile înapoi.

— Se pare că erau prieteni foarte apropiaţi, am spus eu.

— Aş vrea să ştiu despre ce naiba discutau când se întâlneau, a intervenit şi Dawson.

Telefonul a sunat şi Mason a răspuns, a ascultat la receptor, apoi a închis.

— Au găsit o copie la Imperial College din Londra. Ne-o trimit în câteva clipe prin cablu.

— Bun, a spus Dawson.

Nu ne rămânea decât să aşteptăm, dar n-a durat prea mult.

După numai câteva minute, un tânăr impecabil, numai muşchi

şi creier, a intrat şi i-a dat lui Dawson o coală de hârtie fotografică. Dawson i-a întins-o lui Mason.

— E în limba rusă.

Mason a luat hârtia şi a început să citească. După o clipă Dawson a spus:

— Ei?

— Până aici e la fel ca celelalte, i-a răspuns Mason. Numai megawaţi, surse de energie şi o mulţime de termeni inginereşti. Ba nu, ia stai puţin!

— Ce e, Henry? l-a întrebat calm Dawson.

Mason a citit pentru câteva clipe în gând, apoi şi-a ridicat privirea de pe hârtie.

— E aici o referire la procedurile de modificare a temperaturii, prognosticate de academicianul F. Komarov.

A citit apoi tot textul, după care a concluzionat:

— Asta-i tot.

— În cazul ăsta se leagă, a spus Dawson. Toate indiciile duc la Komarov. Ce date avem despre el?

— Le aduc imediat, i-a răspuns Mason.

S-a dus în capătul celălalt al încăperii, s-a aşezat în faţa unei tastaturi de terminal, a pornit aparatul şi a început să bată ceva. Când a terminat de scris, s-a auzit un bâzâit uşor, urmat de zgomotul unui pumn de ţinte metalice care cad pe o placă de lemn, apoi din imprimanta terminalului a început să se reverse hârtie. Mason a rupt hârtia listată cu o mişcare dibace şi s-a întors cu ea la noi. Hârtia, un pic mai lungă şi mai lată decât formatul obişnuit, era plină de text tipărit, iar întreaga procedură durase mai puţin de un minut. I-a dat-o lui Dawson care şi-a aruncat asupra ei o privire rapidă, apoi a introdus-o în proiectorul 3M şi a pornit aparatul. Textul a apărut imediat proiectat pe un ecran aflat în celălalt capăt al sălii. În felul acesta îl puteam citi cu toţii în acelaşi timp.

KOMAROV, FROL ILICI N. 1907 MOSCOVA. MEMBRU AL ACADEMIEI SOVIETICE DE ŞTIINŢE DIN 1948. A STUDIAT GEOGRAFIA LA UNIVERSITATEA DIN MOSCOVA 1926-1931, DOCTORAT 1933; A STUDIAT BIOLOGIA LA UNIVERSITATEA OXFORD, MAREA BRITANIE, 1933-1936, GEOLOGIA LA HARVARD, SUA 1936-1938. CALIFICAT ÎN BIOLOGIE, GEOLOGIE ŞI INGINERIE. A FONDAT INSTITUTUL OCEANOGRAFIC KAMCHATKA PENIN 1945. MEMBRU AL PARTIDULUI COMUNIST DIN 1925. SE PRESUPUNE CĂ S-A ÎNROLAT ÎN ARMATA ROŞIE A LUI VOROSHILOV LA VÂRSTA DE DOISPREZECE ANI 1919, DECORAT PENTRU FAPTE DE

EROISM. SERVICIU MILITAR OBSCUR, DAR SE PRESUPUNE CĂ ARE GRAD DE CĂPITAN ÎN MARINA SOVIETICĂ. PREMIUL LENIN PENTRU STUDII DE GEOGRAFIE ÎN 1945. PREMIUL STALIN ÎN 1949. NU SE MENŢIONEAZĂ PENTRU CE. TEORETICIAN AL OCEANOGRAFIEI, ADEPT AL IDEII ENERGIEI MARINE. ÎN PERIOADA DE SUPERIORITATE STRATEGICĂ A AVIAŢIEI ROŞII 1950-1955 A LUCRAT ÎN CENTRUL NOVOSIBIRSK AL INSTITUTULUI ARCTIC. SE PARE CĂ LUI I SE DATOREAZĂ DESCOPERIREA ZĂCĂMINTELOR MINERALE DIN REGIUNEA ARCTICĂ VORKUTA: AUR, DIAMANTE, NICHEL, URANIU, CĂRBUNE. A AFIRMAT PUBLIC CĂ. FORŢA DE MUNCĂ NECESARĂ EXTRACŢIEI AR TREBUI RECRUTATĂ, NU OBŢINUTĂ PRIN MĂSURI COERCITIVE, FAPT PENTRU CARE A INTRAT ÎN DIZGRAŢIA LUI HRUSCHOV. A RĂMAS TOTUŞI DEVOTAT IDEII SCHIMBĂRII MUNCII CU SCLAVI PRIN ANGAJAREA PE BAZĂ DE VOLUNTARIAT ÎN ZONA ARCTICĂ.

Urma o listă de lucrări publicate în mai multe domenii, după care prezentarea continua:

DUPĂ RĂZBOI KOMAROV A FĂCUT O VIZITĂ ÎN STATELE UNITE, A VORBIT ÎN FAŢA MEMBRILOR SOCIETĂŢII AMERICANE DE GEOGRAFIE DESPRE NECESITATEA UNEI COOPERĂRI MAI STRÂNSE ÎN DOMENIUL CERCETĂRII MĂRILOR, A RĂMAS LA PRINCETON TREI ZILE, GĂZDUIT DE PROF. EDWIN WARD, A VIZITAT MAREA BRITANIE ÎN DRUM SPRE MOSCOVA, A LOCUIT LA OXFORD CU DR. JAMES CATTO, COLEGIUL ORIEL, SE CUNOAŞTE DOAR FAPTUL CĂ S-AU ÎMPRIETENIT ÎN TIMPUL STUDENŢIEI.

... DEFECTORUL KGB VLADIMIR IVANOV A INFORMAT ÎN 1969 LA BERLIN CĂ A FOST ARESTAT ŞI A DISPĂRUT, SOVIETICII AU DECLARAT OFICIAL MOARTEA LUI KOMAROV ÎN APRILIE 1969. FUNERARII NAŢIONALE. EROU POSTMORTEM AL UNIUNII SOVIETICE.

— Dumnezeule! am exclamat.

Dawson era mult mai calm.

— Unde ne pot duce aceste date?

— Treaba asta nu prea miroase a bine, a fost de părere şi Mason. Ceva se întâmplă. Asta în mod sigur.

— Ţinem imediat o şedinţă, a spus Dawson. Să vină toată lumea.

*

* *

Sala s-a umplut cu repeziciune. Am urmărit, fascinat, intrarea în uriaşa încăpere a elitei serviciului de informaţii. „Spionul care a apărut din frig” a fost descris drept cel mai realist roman de spionaj: povestea unui agent vânos şi cinic, care se izbeşte la tot pasul de o mulţime de ghinioane şi care acţionează într-o lume al cărei cinism e de o mie de ori mai mare decât al lui. Ceea ce se petrecea acum sub ochii mei părea mai degrabă o şedinţă cu părinţii sau o întrunire a agenţilor comerciali. Tipii ăştia mergeau noaptea la casele lor, îşi reparau singuri maşinile, dădeau găuri cu burghiul, cultivau trandafiri, iar în weekenduri se ocupau grijulii de frigăruile care sfârâiau pe grătar. Mă îndoiesc că în clipa aceea exista vreun pistol în sala de şedinţe.

— O.K., domnilor, a început Dawson. Am dat de unele indicii, dar nu ştim încă despre ce e vorba. Cazul mai are nevoie de unele evaluări. S-ar putea să necesite din partea noastră şi acţiune. Mason.

Mason nu s-a ridicat.

— E vorba de Rusia, a spus el. Domnul doctor Edwards pe care îl vedeţi aici a intrat în posesia unui document.

Toată lumea şi-a mutat privirea spre mine, apoi din nou la vorbitor. Nici n-am avut timp să înclin capul.

— Din clipa aceea, asupra domnului doctor Edwards s-au declanşat o serie de atacuri. A fost foarte norocos că a scăpat cu viaţă. Apartamentul i-a fost violat, dar nu i-a fost sustras decât plicul în care primise documentul. Se pare că scrisoarea a ajuns din eroare la doctorul Edwards ea fiindu-i iniţial expediată profesorului Edwin Ward de la Universitatea Princeton. Profesorul Ward a fost asasinat.

Nu s-a auzit nici un murmur. Oamenii ăştia absorbeau informaţiile, nu reacţionau la ele.

Mason a continuat:

— Până în prezent am descoperit trei documente. Primul este cel primit de domnul doctor Edwards, un material sovietic cu caracter ştiinţific, datat 1964, despre centralele hidroelectrice din Kazahstan. În clipa aceasta pare a nu avea nici o relevanţă prin conţinutul său în ceea ce priveşte securitatea naţională. Cu toate acestea, din material a fost sustrasă o filă. O copie a materialului se afla la Universitatea Columbia din New York, dar şi aceasta a fost sustrasă. Sustragerea materialului, precum şi o ingenioasă tentativă de a pune asasinarea profesorului Ward pe seama doctorului Edwards, ca şi atentarea la viaţa acestuia din urmă ne fac să tragem concluzia că este vorba de nişte agenţi

bine organizaţi, iar sursa de provenienţă a hârtiei ne indică Uniunea Sovietică. Asta înseamnă KGB. Celelalte două documente sunt scrisori ale academicianului Frol Ilici Komarov către profesorul Ward. Ward era cercetător în domeniul geografiei, unul foarte important, distins, cu o reputaţie internaţională. Geografia a fost şi disciplina de bază a lui Komarov, numai că acesta s-a orientat ulterior spre geologie, inginerie şi oceanografie. Din scrisori rezultă că Ward şi Komarov au purtat un dialog şi întreţineau relaţii personale bazate pe respectul reciproc pentru operele celuilalt şi pe un anumit nivel de simpatie personală. Imediat după ce copiile după aceste documente vor fi gata, veţi intra în posesia lor. Cu toate acestea, Ward e mort. Asta o ştim. Mai ştim, de asemenea, că în luna aprilie a acestui an s-a anunţat la Moscova că academicianul Komarov a murit, că i s-au făcut funerarii naţionale şi că a primit postmortem titlul de erou al Uniunii Sovietice. Sunt convins că vă amintiţi cu toţii că anul acesta, în mai, colonelul KGB Vladimir Ivanov a rămas în Occident. O mare parte a informaţiilor pe care le-a furnizat în procesul de anchetă urmează să fie supuse unor evaluări ulterioare, dar verificările efectuate până în prezent ne fac să credem că datele sunt destul de corecte. Ivanov s-a referit, chiar dacă a făcut-o doar în trecere, şi la Komarov. El a declarat că a auzit de la cineva că academicianul Komarov dispăruse şi că desfăşura o activitate forţată undeva în afara Moscovei. Cum rapoartele privind (a) moartea sa şi (b) dispariţia sa ne-au parvenit aproape simultan, n-ar fi exclus să ne aflăm în faţa unei confuzii. În acelaşi timp e posibil să nu fie vorba de o confuzie.

Mason nu se învârtea inutil în jurul problemei şi nici nu specula. Brusc a tăcut. Sosiseră mapele cu copiile documentelor şi acum erau distribuite celor strânşi în jurul mesei.

— Trecem la acţiune, domnilor? a întrebat încet Dawson.

Au început să curgă propunerile în ordinea în care Dawson le dădea cuvântul, clipind doar din ochi la cel din stânga sa, apoi la următorul până la închiderea cercului din jurul mesei.

— Interogarea suplimentară a lui Ivanov va putea valida sau clarifica problema dispariţiei sau morţii.

— Corect, a fost de părere Mason.

— Colectarea imediată şi evaluarea tuturor documentelor care provin de la Komarov.

— Avem o listă întreagă în computer, a spus Dawson. S-ar putea să nu fie completă. Anunţaţi toate birourile despre urgenţa

acestei sarcini.

— Doctorul Catto de la Colegiul Oriel din Oxford. Ar trebui să-l aducem aici.

— Corect.

— Percheziţia totală a locuinţei şi biroului profesorului Ward. Interogarea prietenilor şi colegilor acestuia. Poate că a discutat cu cineva.

— O.K., a spus Mason, zâmbind.

Era prima dată când îl vedeam zâmbind şi, ciudat, era destul de simpatic.

— Asta ar putea să ne ia ceva vreme, a continuat el. Profesorul Ward avea o mulţime de hârtii în casă.

— Locuinţa lui era ticsită şi cu cărţi, am adăugat eu.

Zâmbetul lui Mason a dispărut. Nu dorea să mă amestec în această discuţie; practic, nu mi-a spus să tac, dar mi-a trimis mesajul din privire. În timp ce mă întrebam dacă ar trebui să mă consider jignit sau să mă înfurii, a luat cuvântul altcineva:

— Evaluarea preliminară a tuturor informaţiilor, în special a coincidenţelor inexplicabile, care pot avea vreo legătură cu activitatea lui Komarov.

— Corect.

— Intensificarea muncii specifice în interiorul Uniunii Sovietice în vederea clarificării activităţilor lui Komarov.

L-am văzut pe Dawson că îşi ridică privirea spre cel care înaintase această propunere.

— Nu încă, a spus el încet. Nu ştim încă dacă merită riscul.

S-a făcut linişte. Mason şi Dawson şi-au rotit privirile în jurul mesei, dar nimeni nu mai avea de făcut nici o propunere.

— O.K., la treabă, a spus Mason.

— Ne vedem mâine la ora nouă, a mai adăugat Dawson.

CAPITOLUL 8

După ce termini facultatea de medicină, faci un fel de tur al noului loc de muncă pentru a vedea cum stă treaba. Acasă eşti tot timpul ocupat şi obosit. Începi să preţuieşti somnul şi înveţi să aluneci uşor în această stare de câte ori ţi se oferă ocazia. Devenisem un cunoscător al somnului de patruzeci de minute; învăţasem toate cotloanele ascunse. Unul se afla în clădirea maternităţii: un salon retras cu două paturi rar folosite dar foarte tentante. Pe mine m-au tentat o singură dată, când am stat întins acolo timp de o oră, ascultând larma infernală a circa patruzeci de nou-născuţi, după care mi-am îndreptat oasele ostenite şi am plecat. Expresia „doarme ca un bebeluş” mi s-a părut din clipa aceea cea mai neadevărată din întreaga limbă engleză. În Washington am dormit buştean, ca un arici care hibernează. Mi-au pus la dispoziţie o cameră în sediul CIA, cu televizor, baie şi, după câteva insistenţe, o sticlă de scotch. Am trecut imediat la relaxarea mea preferată timp de o oră şi trei pahare, fericit că nu mai exista pe lume un loc mai sigur decât cel în care ajunsesem. Mă gândeam cu o mare uşurare la toate punctele de control şi la toţi paznicii, la parolele de acces şi la fotografiile de identificare, la faptul că uriaşul aparat CIA stătea de pază în timp ce eu zăceam în cadă, uitându-mă la apa care se condensa pe plăcile de faianţă. Din când în când duceam paharul la gură şi sorbeam din scotchul Unchiului Sam cu acea plăcere în plus pe care o are tot cetăţeanul care îşi plăteşte cu regularitate taxele faţă de stat. Mă gândeam, de asemenea, şi la băieţii de la KGB care acum scrâşneau probabil din dinţi, undeva afară şi speram din toată inima ca pedeapsa pentru neîndeplinirea misiunii lor să fie minele de sare. Eram foarte relaxat, bucuros, aproape infatuat. Când, în cele din urmă, m-am vârât în aşternuturile scrobite, am adormit fericit şi nu m-am mai trezit decât după treisprezece ore.

Dacă aş fi ştiut ce mă aşteaptă, n-aş fi închis nici un ochi toată noaptea...

*

* *

Dimineaţa m-au trezit cu un mic-dejun copios, şerveţele scrobite şi ziarul *Washington Post.* N-am găsit nici o vorbă despre profesorul Ward în gazetă şi m-am întrebat ce forţă de sus a

reuşit să reducă cea de-a Patra Putere la tăcere.

După ce am făcut un duş şi am pus pe mine lenjeria nouă şi elegantă şi cămaşa la fel de nouă şi albă ca zăpada pe care o minune mi-o adusese în cameră, m-am dus la spital unde mi-a fost schimbat bandajul rănii şi unde am urmărit cu mândrie profesională rândul de copci pe care mi le făcusem cu mâna mea: date fiind împrejurările în care făcusem cusătura, nu ieşise prea rău. De aceea m-am simţit un pic deranjat când mi-au îndepărtat copcile şi mi-au prins altele. Rana începea să se prindă bine.

Cu puţin înainte de ora zece doi bărbaţi corpolenţi au venit să mă conducă în sala de şedinţe. Nu pot spune că mă duceau cu forţa acolo, dar unul mergea în faţa mea şi unul în spate şi nici nu am îndrăznit să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi deviat la dreapta sau la stânga.

Dawson mă aştepta.

— Aţi dormit bine, domnule doctor Edwards?

I-am răspuns bine dispus:

— Ca un buştean.

— Meritaţi un somn bun, a adăugat şi Mason.

Nici nu-l observasem; camuflajul său natural îl făcuse nevăzut pe fondul nişelor din oţel gri şi numai mişcarea l-a trădat.

Restul echipei şi-a făcut apariţia un minut mai târziu, cu chipurile odihnite, plini de energie, gata să înceapă munca la noul bazin de înot dacă dom’ profesor e de acord.

— O.K., a spus Dawson. Ce noutăţi avem?

— Cei de la Staţia Y au petrecut azi-noapte trei ore cu Ivanov, reluând subiectul academicianului Komarov. Au folosit droguri, hipnoza, tot tacâmul. Rusul e cât se poate de sigur de dispariţia savantului. Crede că fraza pe care a auzit-o suna ceva de genul „muncă sub constrângere”.

— Bine, a spus Mason. Ce se aude cu doctorul Catto?

— E în drum spre noi. L-am invitat aici şi a acceptat cu plăcere. Încă nu ştie motivul pentru care l-am chemat. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Am să-i spun eu de ce l-am chemat, a spus Dawson. Altceva?

— Am obţinut unele din lucrările lui Komarov, dar numai cele care se află în circuitul internaţional liber. Sunt destul de răspândite prin toată lumea, dar acolo unde au existat posibilităţi au fost făcute copii sau au fost trimise originalele.

— A sosit ceva până acum?

De data asta întrebarea fusese pusă de Mason.

— Nu.

— Bun. Cum stăm cu percheziţiile?

— Au fost cercetate în detaliu atât locuinţa, cât şi biroul lui Ward de la facultate. Nu s-a găsit nimic nou. Nici unul dintre colegii lui cu care am stat de vorbă până în prezent nu-şi aminteşte ceva deosebit. Unul dintre ei l-a cunoscut personal pe Komarov, dar totul s-a rezumat la o discuţie pe marginea operei lui Picasso. Îşi aminteşte foarte clar momentul.

— Ce indică datele spionajului total? a întrebat Dawson.

— Nimic foarte clar. Monitoarele de supraveghere indică uşoare intensificări ale traficului, dar şi câteva descreşteri. Nimic grav, nimic care să necesite luarea unor măsuri operative de urgenţă. Atât intensificările de trafic, cât şi descreşterile se înscriu în limitele statistice normale. Majoritatea reprezintă deplasări ale navelor maritime. Cu toate acestea am pregătit pentru orice eventualitate şi o listă cu cazurile intensificărilor de trafic.

Celor aşezaţi în jurul mesei li s-au distribuit copii. Participanţii la „şedinţa cu părinţii” au început să citească, absorbiţi, apoi au pus hârtiile în mape, alături de cele cu care veniseră pregătiţi din timp.

Acelaşi bărbat a continuat:

— Supravegherea prin satelit indică o activitate normală pe tot cuprinsul ţării. Puţine activităţi noi între zona arctică şi Tashkent, Ucraina şi Vladivostok. Desigur, toate silozurile noi de rachete, ca şi principalele staţii de radar continuă să rămână în regimul de supraveghere specială. Continuă să se intensifice construcţia de nave în Germania de Est şi Polonia, dar carenele în curs de finisare nu sugerează că ar fi vorba de submarine nucleare de clasa A sau de spărgătoare de gheaţă de tip arctic. Se înregistrează o oarecare extindere a cosmodromului de la Baikonur, dar aspectul acesta v-a mai fost raportat. De mai multe săptămâni, zona de nord a Rusiei s-a aflat în condiţii atmosferice de noapte maximă şi, deşi dotarea satelitului de supraveghere cu infraroşii a fost perfecţionată, există încă unele probleme în ceea ce priveşte interceptarea şi fotografierea. Este vorba de nişte pete negre a căror apariţie nu poate fi încă explicată, poate o zonă care nu permite reflectarea razelor, sau pur şi simplu nişte erori în procesul de transmitere a datelor. Orice e posibil.

Dawson a intervenit cu mult calm:

— Se pare că nu am făcut progrese prea mari, nu-i aşa? Să studiem incidenţa petelor negre cu intensificarea traficului şi să vedem ce iese.

De pe un suport fixat pe tavan a fost trasă o hartă uriaşă şi mai mulţi din cei aflaţi în sală s-au pus pe treabă. S-a scurs astfel o jumătate de oră în care harta a fost aproape umplută de tot felul de semne. Înaintea şedinţei totul se aflase într-o perfectă ordine, dar acum pe jos începuseră să se adune o mulţime de hârtii şi fotografii. Bărbaţii şi-au dat sacourile jos şi au început, ceea ce se cheamă, discuţiile generale.

În clipa aceea în sală a intrat băiatul „numai oase şi creier”. Cu el se mai afla un tip scund şi cu buze groase. Pielea lui aspră era pătată de reminiscenţele unei severe acnee din adolescenţă, iar fruntea, o reţea de zbârcituri adânci şi ondulate. Purta nişte ochelari negri şi mari.

— Domnul doctor James Catto, a anunţat „numai oase şi creier”.

Dawson s-a ridicat imediat şi s-a dus la profesor, cu mâna întinsă.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit atât de repede, domnule doctor Catto.

— Pentru puţin. Mi-a făcut plăcere.

Avea o voce uluitoare; te aşteptai să scoată un orăcăit sau un croncănit şi când colo, o dicţie perfectă şi curată pe care ar fi invidiat-o până şi Noel Coward.

— Permiteţi-mi să vă iau paltonul şi servieta, s-a oferit cu acelaşi calm Dawson, conducându-l pe Catto spre un birou aflat într-un colţ al sălii.

— Sunteţi foarte amabil, i-a răspuns acesta.

N-au lipsit decât două minute, după care au revenit în sala de şedinţe. Probabil că Dawson îl anunţase pe Catto de moartea profesorului Ward. Chipul acestuia nu trăda însă nici un semn de afectare.

Mason i-a făcut lui Catto o prezentare succintă a celor întâmplate şi i-a pus la dispoziţie toate informaţiile adunate până în prezent. A fost chiar mai concis în exprimare decât oricare ziarist de la revista *Time.*

După aceea discuţia a fost condusă de Dawson.

— Doctore Catto, aici la CIA suntem de părere că e foarte util să concentrăm mai multe minţi în jurul unei probleme. Spuneţi-i *brainstorming* dacă vreţi, dar noi preferăm să credem că această metodă permite expunerea unei probleme în faţa mai multor

discipline şi astfel simultan abordarea ei din mai multe direcţii. De aceea v-aş ruga să fiţi de acord să-mi răspundeţi la câteva întrebări de faţă cu aceşti domni. După aceea va fi rândul lor. Sunteţi de acord?

Buzele groase ale lui Catto s-au unduit într-un zâmbet.

— Şi eu îmi ţin orele deseori într-un mod asemănător. Vă rog, procedaţi cum credeţi că e mai bine.

— Îl cunoaşteţi pe Komarov? a întrebat Mason.

— L-am cunoscut, l-a corectat Catto. Îmi pare rău să vă anunţ că a murit la începutul acestui an.

— Avem motive să credem că moartea sa poate fi pusă la îndoială, domnule doctor, a spus Mason.

— Serios? a întrebat Catto, fără să pară deosebit de surprins. M-aş bucura să aflu că vestea morţii lui a fost exagerată.

— Ştiţi cumva la ce proiect lucra?

— Komarov e un om cu o inteligenţă remarcabilă. El este... sau era – sper să pot spune *este* – mai degrabă un teoretician care creează modele decât un cercetător absorbit profund de un anumit domeniu. Tot ce ţine de geografia Uniunii Sovietice, de mările şi de oceanele din jurul acestei ţări, sau de mineralele din aceste ape are legătură cu Komarov. De exemplu, el a contribuit într-o mare măsură la descoperirea zăcămintelor minerale din Euro-Asia nordică. S-a implicat, de asemenea, în studii oceanografice de tot felul, a completat Catto zâmbind din nou. Îmi pare rău dacă ceea ce spun acum nu vă este de prea mare folos. Dacă m-aţi fi întrebat ce a făcut profesoara Dorothy Hodgkin, v-aş fi putut descrie, în limitele cunoştinţelor mele, liniile directoare ale studiilor sale. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Oppenheimer, de exemplu. Încercaţi să vă imaginaţi că acum şaizeci de ani aţi fi întrebat un matematician de rând la ce lucrează Einstein. În domeniul, sau domeniile activităţii sale Komarov proiectează concepte.

Mason a intervenit din nou, sec şi cu zâmbetul pe faţă.

— Cum ar fi?

Catto a râs încântat cu toată gura.

— Mă puneţi într-o situaţie foarte delicată. Va trebui să-mi precizaţi un anume domeniu pentru a mă putea concentra. De exemplu, a studiat foarte mult şi a făcut multe experienţe în domeniul propagării subacvatice a sunetului. Apoi s-a ocupat de interacţiunea curenţilor oceanici şi interpretarea fotografiilor obţinute prin satelit în vederea descoperirii zăcămintelor de minerale. Are o mulţime de teorii care îi poartă numele.

— Povestiţi-ne câte ceva despre Komarov omul, doctore Catto, a spus Dawson.

— Komarov omul? Păi, cum să vă spun... L-am cunoscut timp de treizeci de ani. A studiat la Oxford. Probabil că ştiţi.

— Da, ştim, a spus Mason.

— Bănuiam eu că ştiţi. Când a venit prima dată era deja un tip consacrat. Un om strălucitor. Deosebit de strălucitor. Dar cu marxismul în suflet, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Îţi dădea impresia că nu-i plac oamenii. Am crezut că singurătatea e de vină. Nu e un tip vorbăreţ şi urăşte conversaţiile sterile. Ori e absorbit de ceva care îl interesează, ori se retrage într-un colţ şi citeşte o carte. În acelaşi timp cred că e şi un mare visător. Îl ştia pe Jules Verne şi pe H.G. Wells aproape pe de rost. I-ar trimis cărţile lui Arthur C. Clarke.

— Sunteţi familiarizat cu stilul său epistolar? a întrebat Dawson. Ştiu că aţi corespondat.

— Tot timpul, a răspuns Catto. Se pare că cenzura ne-a lăsat scrisorile în pace chiar şi în zilele cumplite ale dictaturii staliniste. Da, îi cunosc stilul epistolar.

Mason i-a întins cele două scrisori. Catto le-a citit cu atenţie, de două ori, apoi şi-a ridicat privirea din hârtii.

— Cea de-a doua e un pic cam ciudată. Lui Komarov nu-i sta în fire să se plângă de boală. Când m-a anunţat că e diabetic mi-a spus-o doar în câteva cuvinte, apoi a schimbat subiectul. Abuzul în muncă nu există în vocabularul său. În plus, adoră călătoriile. Hotărât lucru, scrisoarea asta e un pic ciudată.

— Îl simpatizaţi? l-a întrebat Dawson.

— O, enorm. Un tip deosebit de plăcut. Un marxist devotat trup şi suflet, desigur, dar în acelaşi timp un mare umanist. Obişnuia să-l citeze pe Shaw spunând că îi urăşte pe cei săraci şi de aceea doreşte abolirea acestora.

— Era un om cu principii? l-a mai întrebat Dawson.

Buzele groase s-au transformat într-un zâmbet melancolic.

— Cu o mulţime de principii. Nu-mi dau seama cum a putut supravieţui în epoca stalinistă. Refuză categoric ideea de exploatare. Ştiţi ce a făcut la Vorkuta?

— Vag, a răspuns Dawson.

— A insistat să fie folosită mână de lucru pe bază de voluntariat, nu adusă din lagărele de concentrare. Problema este că a reuşit. M-am întrebat de multe ori dacă atitudinea lui nu a stat la baza politicii lui Hruşciov de cucerire a ţinuturilor virgine. Spuneţi-mi, bat cumva câmpii sau vă spun lucruri utile? Eu nu-mi

dau seama.

M-am trezit râzând, ca de altfel toţi cei din sală. Era imposibil să nu-l placi pe Catto, să nu fii fermecat de vocea aceea cu modulaţii atât de frumoase.

— Ce ne spuneţi ne e de mare folos, domnule doctor Catto, a spus Mason. Nu-mi dau încă seama în ce mod, dar ne e de folos. Continuaţi.

— Să povestesc mai departe? Mă rog, am să încerc. Să vedem, deci... a, da, credea foarte tare în ideea de dreptate. Surprinzător pe undeva... Milita pentru o libertate academică absolută, ideal pentru care luptăm, de altfel, cu toţii. A, da... şi e profund preocupat – mereu a fost – de profilul moral al omului de ştiinţă. Îl condamnă pe Einstein pentru că i-a oferit lui Roosevelt ecuaţia care a stat la baza bombei atomice. E de părere că acesta ar fi trebuit să o păstreze numai pentru el şi, la nevoie, să se sinucidă pentru a nu divulga secretul. La fel gândeşte şi despre alte lucruri, cum ar fi DDT-ul. Komarov era scandalizat. De folosirea unor idei, concepţii sau materiale care nu au fost suficient testate şi ale căror consecinţe nu pot fi pronosticate.

Reciteam o copie a celei de-a doua scrisori şi mă gândeam la ceea ce spusese Catto în legătură cu aceasta. În lumina descrierii pe care i-o făcuse lui Komarov, unele din fragmentele epistolei păreau a fi fost scrise într-o stare de constrângere şi dezgust.

— Putea să ajungă şi el într-o situaţie asemănătoare? am întrebat eu.

Catto s-a întors spre mine.

— Vreţi să fiţi mai explicit?

— Avea cumva idei sau teorii care puteau duce la consecinţe grave sau imprevizibile?

— A, înţeleg. Nu, nu cred...

Începuse destul de convingător fraza, dar devenise şovăitor la sfârşit.

— E totuşi posibil, interveni ceva mai brutal Mason.

Catto a rămas câteva clipe pe gânduri, muşcându-şi buzi de jos. În cele din urmă a spus:

— Mi-e greu să cred că ruşii ar încerca aşa ceva. Komarov n-ar fi de acord, de asta sunt sigur.

— E ori mort, ori într-un fel de arest, a intervenit şi Dawson.

— Lui nu i se poate întâmpla aşa ceva. Mai întâi s-ar sinucide.

— Poate că nu-i dau posibilitatea, fu de părere Mason.

Catto s-a holbat la el, cu mutra lui de broscoi, plină de tristeţe.

— Komarov spunea că aşa ceva nu se va întâmpla decât îi

secolul 21, poate nici atunci.

— Ce anume? a întrebat cu delicateţe Dawson.

— Topirea polară.

CAPITOLUL 9

Am rămas cu toţii cu gura căscată. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui James Catto. Din moment ce până şi eu auzisem de riscurile potenţiale ce ar rezulta din topirea banchizei polare, se presupunea că ceilalţi bărbaţi aflaţi în sală erau foarte familiarizaţi cu această problemă.

Primul care a vorbit a fost Mason.

— Cum şi de ce? Puteţi să ne spuneţi?

— Aş putea încerca. Oceanele nu sunt tocmai domeniul meu forte, să zicem aşa. Ar fi mai indicat să-l întrebaţi pe marele dumneavoastră oceanograf Columbus Iselin de la Institutul Woods Hole. El v-ar putea spune cu siguranţă mult mai multe despre semnificaţia acestui fenomen.

— O să-l abordăm şi pe Iselin mai târziu, a intervenit Dawson. Am vrea să vă auzim şi pe dumneavoastră, domnule doctor Catto.

— Prea bine. Principiul este foarte simplu. Oceanul Arctic este foarte întins. Apele sale scaldă malurile unei imense suprafeţe de pământ: toată Canada de nord, partea de nord a Alaskăi şi întreaga Asie, de la Capul Nord până la Strâmtoarea Bering. Cea mai mare parte a acestui teritoriu este în întregime nefolositoare, nu pentru că este lipsită de proprietăţile fundamentale ale solului, ci pentru faptul că este în permanenţă îngheţată. Oceanul Arctic este, de asemenea, foarte adânc şi foarte liniştit, aşa cum au demonstrat-o incursiunile submarinelor nucleare *Nautilus* şi *Skate* începând cu 1958. În imagini poetice, oamenii au vorbit despre un Ocean Arctic deschis navigaţiei ca o Mediterană de Nord. În general se crede – de fapt se cunoaşte cu certitudine – că Oceanul Arctic nu a fost din totdeauna acoperit de gheţuri. Dar timp de mai multe mii de ani în această zonă s-a produs o acumulare de gheaţă. Cunoaşteţi, desigur, că prin îngheţare volumul apei creşte, iar invers, când gheaţa se transformă în apă, volumul acesteia scade. De aceea, topirea banchizei polare nu ar trebui să producă o creştere a volumului de apă. Problema însă o constituie depunerea gheţii. Apa a fost transformată gradat în gheaţă, pe parcursul mai multor mii de ani. Dacă s-ar topi acum ar face ca nivelul oceanelor să crească cu câţiva inci, un picior, poate două. Acest fenomen ar mai duce şi la deschiderea întregului litoral rusesc la navigaţie, poate chiar

la transformarea solului respectiv într-unul roditor.

Doctorul Catto a făcut o scurtă pauză, apoi a reluat:

— E clar până aici?

— Vă ascultăm cu atenţie, a răspuns Mason.

— Bun. Cunoaşteţi, desigur, că Rusia are cele mai puţine porturi în comparaţie cu celelalte mari puteri. În vest, numai Murmanskul rămâne neîngheţat tot timpul anului şi asta datorită Curentului Golfului. Chiar şi porturile baltice îngheaţă. Mă rog, în est au Vladivostokul şi câteva porturi mai mici, da acestea sunt mult prea îndepărtate de Rusia Europeană. Dacă imensul litoral de pe coasta de nord s-ar deschide pentru navigaţie tot timpul anului, dezvoltarea resurselor economiei sovietice ar cunoaşte un impuls de neimaginat.

Dawson a intervenit cu delicateţe în discuţie:

— Şi care ar fi consecinţele, domnule doctor Catto?

— Pentru Rusia, cât se poate de bune. Cum spuneam, s-a deschide o mulţime de porturi. E drept că ruşii ar pierde o mare parte a teritoriului, în funcţie de creşterea generală a nivelului apelor, dar cum la capitolul acesta stau mai bine decât oricare ţară, îşi vor permite luxul. Fenomenul ar produce, de asemenea, modificări majore ale mapamondului. Suprafeţe destul de mari de pământ vor fi acoperite de ape şi, desigur, cele mai afectate vor fi solurile joase. Olanda este exemplul cel mai concludent. O mare parte a acestei ţări va fi cu siguranţă în pericol. Pe de altă parte, Canada nu va avea decât de câştigat şi încă enorm.

Catto s-a oprit o clipă, încruntat.

— Necazul este că toate aceste consecinţe sunt incalculabile. Nu avem încă nici cea mai mică idee din ce s-ar putea întâmpla. Mai e şi Groenlanda, înţelegeţi?

— Ce e cu Groenlanda? a întrebat Mason.

— Un teritoriu cu o lungime de o mie cinci sute de mile şi cu o lăţime de şase sute. În cea mai mare parte are o înălţime de o milă. Totul este gheaţă masivă. Să presupunem, domnilor, că un Ocean Arctic mai cald ar începe să topească calota glaciară a Groenlandei, şi lucrul acesta ar fi posibil. În această situaţie întinse zone ale lumii ar putea fi, de asemenea, inundate. De exemplu, o creştere a nivelului apelor Atlanticului de nord cu numai 0,9 sau 1,2 m, poate mult mai mult, ar pune Londra, Parisul şi New Yorkul sub apă. Principalele porturi şi capitalele numeroaselor ţări din Europa, din zona estică a Statelor Unite şi Canada ar dispărea pur şi simplu.

— Ar dispărea? a întrebat Dawson.

— Da, complet. Dumnezeu ştie ce s-ar putea întâmpla. Nimeni nu ştie cum vor fi purtate apele de către curenţii oceanelor. Nimeni nu ştie ce efect va avea rotaţia Pământului în acest caz... la urma urmei, e vorba de o imensă forţă centrifugă.

Catto ne spunea toate aceste lucruri pe un ton neutru.

Noi rămăsesem împietriţi, cu ochii la el, luptându-ne din răsputeri cu imaginea mintală a unei lumi în care oceanele au crescut şi au înghiţit uscatul, iar oamenii au început să se îngrămădească pe o mică fâşie de pământ.

Mason rupse tăcerea.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, doctore Catto, dar aş vrea să ştiu dacă Komarov sau Iselin ar şti mai multe decât dumneavoastră despre acest fenomen.

— O, infinit mai mult, a răspuns Catto. E domeniul lor de cercetare, nu al meu.

Doctorul a tăcut câteva clipe, apoi a adăugat:

— Dar nici unul dintre ei n-ar putea decât să-şi dea cu presupusul în privinţa consecinţelor reale.

— Înţeleg, a spus încet Dawson. Dar ruşii ar putea?

Catto şi-a întins braţele într-un gest semnificativ.

— Ei abordează problema mult mai inginereşte. Komarov a crezut mereu că aşa ceva e posibil şi adevărul este, domnilor, că ruşii cunosc mult mai multe despre oceane decât noi.

— De ce? a întrebat Mason.

— Pur şi simplu pentru că au alocat mult mai mult timp şi mai mulţi bani studiului oceanelor decât noi. Uniunea Sovietică a crezut dintotdeauna cu putere în importanţa fundamentală a energiei mării.

Fu rândul lui Dawson să-l întrerupă:

— Şi Komarov?

— Într-adevăr, Komarov este, şi a fost timp de mai mulţi ani, unul dintre principalii militanţi pentru ideea energiei mării. Vedeţi dumneavoastră, ruşii au insistat asupra acestei probleme mai bine de treizeci de ani: flote de traulere, submarine, tot felul de nave, studii asupra mărilor şi întocmirea atentă a mai multor hărţi ale curenţilor marini. Dumnezeu ştie ce n-au făcut în acest domeniu! Nu cred că mai au vreun dubiu în probleme importante cum ar fi topografia fundului oceanelor, deplasarea curenţilor. În domeniul acesta au mult mai multe date decât Occidentul. Au existat în Statele Unite oameni care au luptat din răsputeri pentru eliminarea decalajului care vă desparte de ruşi. Îmi amintesc că senatorul Magnusson se adresă Congresului în urmă

cu zece ani cu următoarele cuvinte: „Rusia a câştigat războiul umed cu nave mai numeroase şi mai mari, cu mai mulţi – dacă nu şi mai valoroşi – oameni de ştiinţă, cu echipament mai variat – dacă nu şi mai bun – decât al nostru şi mai ales cu o politică guvernamentală mult mai agresivă în privinţa stimulării acestui gen de acţiuni”. Tot el a mai spus că rezultatul războiului umed poate determina întreaga soartă a omenirii. A mai fost un tip care răspundea de cercetare şi dezvoltare în cadrul Marinei SUA, parcă amiralul Hayward, sau aşa ceva. El a spus cu ani în urmă că eforturile sovietice în domeniul oceanografiei aveau ca scop dobândirea statutului de conducător al omenirii. Înţelegeţi?

La subiectul acesta nu-mi puteam aduce nici o contribuţie. M-am mulţumit să ascult mai departe cu toată atenţia, înspăimântat de ceea ce se putea întâmpla şi mirat că nimeni nu auzise până acum de războiul umed.

— Da, domnule doctor, totul este limpede, a răspuns Dawson. Dar înainte de a ne lăsa cuprinşi de panică în această privinţă, ne-aţi putea spune câte ceva despre posibilele mijloace pe care le-ar putea întrebuinţa în acest scop?

— Despre o parte din ele cred că v-aş putea spune câte ceva, a continuat Catto. Există, desigur, posibilitatea declanşării unei explozii termonucleare care ar distruge gheaţa. O altă idee interesantă ar fi construirea unui baraj pe Strâmtoarea Bering, între Rusia şi Alaska. Ştiţi bine că nu-i o distanţă prea mare. Apoi se mai pot instala nişte pompe imense care să ducă apă caldă din Pacific în Oceanul Arctic şi să pompeze în locul acesteia apă rece. O operaţie de o mare anvergură, desigur, şi foarte costisitoare. În plus, pentru construirea barajului ar avea nevoie şi de cooperarea dumneavoastră, deci soluţia asta trebuie exclusă. Ştiu însă că academicianul Komarov are multe alte idei. Una din cele mai strălucite – sună a literatură ştiinţifico-fantastică, dar este perfect realizabilă – este cea a întrebuinţării pulberii de carbon.

— Cum? a întrebat Mason.

— Păi, e foarte simplu. Gheaţa, aşa cum ştiţi, rezistă la efectul de topire al căldurii reflectând o mare parte a acesteia. În timpul verii, în zona arctică zilele sunt practic fără sfârşit. Dar din cauza faptului că razele soarelui se lovesc de o masă albă de gheaţă, ele sunt respinse, mai precis spus o mare parte a lor. Carbonul, în schimb, este negru şi culoarea neagră nu reflectă razele soarelui. Deci, dacă reuşeşti să acoperi gheaţa cu un strat de pulbere de carbon, căldura soarelui va fi absorbită. Simplu, nu-i

aşa?

În încăpere s-a instalat o linişte adâncă. Toată lumea se gândea, mai mult sau mai puţin, la acelaşi lucru, mai puţin doctorul Catto care nu fusese prezent mai devreme şi care acum ne privea surprins de efectul pe care îl avuseseră vorbele sale asupra noastră. Mason s-a ridicat de la locul lui, s-a dus la imensa hartă şi a arătat cu degetul o regiune.

— Petele de umbră de aici au fost transferate pe hartă de pe fotografia în infraroşu realizată de sateliţi.

— Serios? Cât de recent s-a întâmplat?

— În ultimele câteva săptămâni.

— În cazul acesta ar putea fi exact fenomenul despre care v-am vorbit. Deşi n-ar trebui să tragem o concluzie pripită. Oricum sunt foarte mici; mă îndoiesc că pot avea un efect demn de remarcat. Este totuşi interesant cum au apărut din moment ce lumina zilei a dispărut practic în acea zonă. Foarte interesant...

Unul dintre bărbaţii de la masă s-a ridicat în picioare.

— Scuză-mă, Lawrence. Vreau să verific ceva.

— Bine, Roger.

Catto a continuat prezentarea sa:

— Ştiu însă că academicianul Komarov mai avea şi alte idei. Aţi auzit de *pykretă*?

Eu unul nu auzisem şi se pare că nici ceilalţi.

— O treabă nemaipomenită, a reluat Catto, cu nişte proprietăţi extraordinare.

— Spuneţi-ne despre ce e vorba, domnule doctor Catto, l-a îndemnat Dawson.

— A fost descoperită, în mod surprinzător, într-una din pieţele Londrei – parcă în Smithfield – în hala de carne, de către o echipă condusă de un tip pe nume Pyke. De aici şi numele de pykretă. Ideea este că poţi consolida considerabil gheaţa amestecând-o cu altceva. În stare naturală, gheaţa e sfărâmicioasă şi cristalină. Numai că amestecul obţinut de Pyke a sporit inimaginabil tăria gheţii şi a izolat-o de căldură. Apropo, a existat chiar un plan de construire a unor vapoare imense din acest material. Asta se petrecea în timpul războiului. Îmi amintesc că la Conferinţa de la Quebec, Churchill i-a trimis lui Roosevelt în cameră o supieră din pykrenă şi l-a invitat să toarne în ea apă fiartă pentru a-i demonstra calităţile materialului. Căldura n-a avut nici un efect. Îşi aminteşte cineva? a întrebat doctorul privind în jur.

— Parcă, a răspuns Dawson. Habbakuk, sau ceva de genul ăsta...

— Exact, Habbakuk! Asta era numele codificat, i-a confirmat Catto râzând. N-a ieşit mare lucru în urma acestei descoperiri, deşi în cele din urmă a fost construit un vapor, în Canada, parcă. A navigat toată vară pe un lac fără să se topească deloc.

— Nu mai înţeleg nimic, a intervenit Mason. Am crezut că problema noastră e topirea gheţii.

— Îmi cer scuze. Am greşit din nou prin lipsa unei exprimări clare, spuse Catto, chinuit brusc de remuşcări. Dar vedeţi dumneavoastră, Komarov s-a gândit să folosească acest material pentru a construi baraje.

— Unde? a întrebat Dawson.

— A... mă tem că asta-i problema. Ei *cunosc* mult mai multe decât noi în privinţa oceanelor şi multă vreme nu ne-au spus nimic. În ultimii douăzeci de ani s-au făcut foarte multe descoperiri în domeniul curenţilor oceanici şi mă tem că ruşii au aflat mai multe lucruri decât noi pe acest tărâm. De pildă, Curentul Cromwell care se pare că îşi are originea în apropierea Insulelor Gilbert şi se întinde pe o lungime de opt mii de mile spre Galapagos. Are o lăţime de aproape o milă, antrenează de trei ori mai multă apă decât Curentul Golfului şi se deplasează la cinci sute de picioare *sub* suprafaţa apei, de-a lungul ecuatorului. Ruşii îl iubesc, desigur. Toate aceste calităţi fac ca submarinele lor să ajungă pe coasta Statelor Unite mai repede, ca un avion cu vânt din spate. Mai există un curent, în sens invers Curentului Golfului, dar sub nivelul acestuia. Au descoperit curenţi de tot felul peste tot. Şi ăsta-i lucru mare! Principiul lui Komarov este *barează şi deviază cursul.* Cu scopul, natural, de a crea condiţii de climă favorabile. Puteţi să-i spuneţi ingineria climei, dacă doriţi. Dar nu intenţiona să facă aşa ceva decât după ce urma să se convingă că nimeni nu va avea de suferit de pe urma transformărilor. Mi-aţi spus însă că n-a prea avut de ales...

Catto s-a uitat în jur şi a continuat:

— Îmi pare foarte rău, domnilor. Lucrurile sunt foarte complicate şi imprevizibile. Am înţeles că plănuise să construiască nişte imense plute din pykrenă. Ştiţi, desigur, că o mare parte din masa unui iceberg pluteşte sub nivelul apei. Ei bine, prin simpla pulverizare a apei foarte reci şi a rumeguşului pe suprafaţa unei astfel de plute, treptat o forţezi să se scufunde din ce în ce mai mult până ajunge pe fundul apei. Şi uite-aşa, în cele din urmă obţii un baraj. Mă rog, există un plan de construire a unui baraj între Siberia şi Insula Sahalin, situată între partea de nord a Japoniei şi coasta de est a Siberiei. Barajul ar urma să fie

construit în Strâmtoarea Tatar care în timpul iernii îngheaţă. Normal că japonezii sunt furioşi, pentru că acest proiect le-ar face clima harcea-parcea. Iată cum stau lucrurile: partea de sud a Insulei Sahalin este încălzită de apele Mării Japoniei. Partea de nord este înconjurată de apele reci ale Mării Ohotsk. La fiecare moment culminant al fluxului un anumit volum de apă caldă se scurge din sud spre nord, apoi procesul se repetă. Dacă ruşii vor construi barajul, acesta va fi prevăzut cu nişte porţi uriaşe cu deschidere într-un sens unic, astfel încât apa caldă să treacă prin el la flux, dar în clipa în care vine refluxul, porţile pot fi închise, oprind astfel scurgerea în sens invers. La fiecare nou flux, o cantitate şi mai mare de apă caldă.

— E foarte simplu, a spus Dawson, cu ochii pe hartă. Îmi dau şi eu seama de ce japonezii nu văd cu ochi buni acest proiect.

— Dar ruşii sunt foarte încântaţi de o astfel de perspectivă, a continuat Catto. Cu fiecare flux, volumul de apă caldă care ar trece prin baraj ar fi de patru ori mai mare decât debitul zilnic al fluviilor Volga, Don şi Nipru la un loc. Apa ar ajunge până la coasta nordică a insulei şi a Siberiei continentale. S-a calculat că acest fenomen ar putea face temperatura Siberiei de Est să crească cu circa douăzeci de grade şi ar putea elibera de gheaţă întreaga zonă. În acest timp, bieţii japonezi vor constata că bunul lor Curent Kuroshio se va muta mult mai la nord deoarece Marea Ohotsk ar deveni mai caldă. Iar ruşii chiar *au de gând* să construiască barajul Sahalin. Au anunţat că au planuri în acest sens. Desigur, proiectul îi va costa miliarde. Din cauza aceasta a cochetat şi Komarov cu ideea pykretei.

— Nu cred că „a cocheta” e termenul cel mai potrivit, a spus Mason.

Catto a zâmbit, dând de înţeles că îşi cere scuze pentru cuvântul folosit:

— A fost doar o figură de stil.

— Cât de realizabil este un astfel de proiect? a întrebat calm Dawson.

Catto şi-a întins din nou braţele.

— Tehnicile necesare există. Problema se reduce la cât de multe date ai la dispoziţie şi la cât eşti pregătit să investeşti în aşa ceva. Sau să rişti... Ai putea declanşa pur şi simplu o nouă Eră Glaciară.

— Dumnezeule! am exclamat eu, nemaiputându-mă abţine, cum de altfel au păţit şi alţi participanţi la această expunere.

Catto avu o grimasă:

— Îmi pare rău, domnilor. Aşa ceva se putea întâmpla şi până acum din cauza maşinilor şi fabricilor noastre. Emanăm în atmosferă o cantitate imensă de bioxid de carbon şi aceasta produce aşa-numitul efect de seră. În felul acesta este permis accesul razelor solare care încălzesc, dar împiedică întoarcerea căldurii în spaţiu. Deci, acumulăm căldură. În mod paradoxal, acest fenomen poate duce la o nouă Eră Glaciară. Dacă Oceanul Arctic s-ar topi, ar exista şi posibilitatea evaporării acestuia. Ca rezultat, s-ar înregistra căderi substanţiale de zăpadă pe toţi gheţarii continentali. Cum să vă explic, un gheţar se aseamănă cu o imensă bucată de aluat. Fiecare ninsoare îi sporeşte greutatea, ceea ce măreşte presiunea asupra lui şi în interior şi determină deplasarea în direcţia în care rezistenţa la înaintare este cea mai mică. Şi astfel gheţarii s-ar răspândi peste tot. Cum vă spuneam, Era Glaciară...

— Aceasta vine cumva în contradicţie cu ideea dumneavoastră despre topirea Groenlandei? a întrebat Mason.

— Da şi nu. O topire bruscă ar avea un efect neaşteptat. Erele glaciare se declanşează după perioade foarte lungi de timp. Dar vedeţi dumneavoastră, acesta este şi motivul pentru care Komarov spunea că deocamdată ştim încă prea puţine pentru a ne permite să ne jucăm cu astfel de lucruri.

Uşa sălii s-a deschis.

— Lawrence!

Bărbatul căruia Dawson i se adresase cu numele de Roger a intrat precipitat.

— În legătură cu petele alea negre...

— Ei? a întrebat Dawson.

— Mi-am amintit de ceva şi m-am dus să verific. Îţi aduci aminte de avionul rusesc care s-a prăbuşit în Groenlanda de Nord cu vreo două luni în urmă?

— Vag, a spus Dawson. A! a exclamat brusc, ridicându-se în picioare – era într-un zbor de recunoaştere în zona polară, nu-i aşa?

— Exact. Toţi membrii echipajului şi-au pierdut viaţa. Trupurile neînsufleţite au fost recuperate de o echipă de ingineri militari de la Câmp Hundred – Centrul de Cercetări Polare. Comandantul unităţii e un anume colonel Chance. În raportul acestuia se precizează că avionul a fost rapid îngropat sub zăpada care cădea din abundenţă. Se pare însă că, din câte a reuşit să vadă, aparatul de zbor i-a sugerat ceva de genul instalaţiilor de împrăştiat îngrăşăminte. Ulterior, a descoperit că bocancii îi erau

acoperiţi cu o pulbere neagră.

— Carbon! a spus Mason.

— Chance scrie în raportul său „o pulbere neagră şi fină, de natură carboniferă, care putea proveni de la un eventual incendiu, deşi la bordul aeronavei nu s-a descoperit nici un indiciu în acest sens”. Chance mai scrie în raportul lui că în fuzelajul deteriorat al avionului a mai descoperit mai multe bidoane uriaşe.

— Se pare că se potriveşte cu povestea noastră, a spus Dawson. Petele negre de pe hartă sunt pulbere de carbon.

— Iar Komarov a încercat să ne avertizeze, am intervenit şi eu.

— După părerea mea încearcă să facă mai mult decât atât, a spus şi Catto.

— Ce vreţi să spuneţi?

De data aceasta fusese Mason.

— Mă refer la scrisoare; la cea de-a doua. M-am tot gândit la conţinutul ei şi nu pot să înţeleg.

— Ce anume?

— Frazeologia. Pot să mă mai uit o dată pe ea?

Mason i-a oferit imediat o copie, iar Catto a citit-o de la cap la coadă.

— Am găsit. Zice: „abuzurile alimentare sunt ca abuzurile în muncă; trebuie să ai grijă şi să fii conştient de consecinţele depăşirii limitelor proprii”. Hm? Apoi vine fragmentul acesta... următoarea frază: „Uneori e nevoie să rezişti presiunilor, să te retragi de-o parte şi să cugeţi un pic înainte de a te lăsa purtat de o idee”.

— Credeţi – am intervenit eu – că anticipa propria sa arestare?

— Scrisoarea e datată 14 martie, mi-a răspuns Catto. Cu puţină vreme înaintea morţii sau dispariţiei sale. Dacă asupra lui se făceau presiuni, la acea dată o ştia deja.

— Aveţi dreptate, am spus eu. Mai departe spune: „Dacă am putea colabora mai apropiat decât ne-o permit condiţiile lumii în care trăim, sunt sigur că rezultatul ar fi benefic pentru toată lumea”.

A intervenit şi Mason:

— Iar mai departe spune: „Sper că ne vom mai putea întâlni într-o bună zi...” Domnule doctor, poţi citi orice frază cu orice sens, dar dacă interpretezi în întregime această scrisoare astfel, descoperi o mulţime de lucruri sub aparenţa cuvintelor. Propoziţia care urmează poate fi o referire directă la iminenta lui arestare. Ascultaţi: „... mă tem că starea sănătăţii mele din

prezent nu-mi mai permite efectuarea unor călătorii prea lungi”.

— Aţi mai avut vreo veste de la el după 14 martie? l-am întrebat pe Catto.

— Nu. Ultima scrisoare primită de la el a fost de Anul Nou. Foarte optimistă... şi fără nici o aluzie.

— Pe mine mă intrigă un singur lucru, am spus eu. Să presupunem că academicianul Komarov a fost forţat, în pofida voinţei sale, să lucreze la un proiect foarte important referitor la gheaţa polară şi la altceva. Komarov a dispărut. El corespondează regulat cu doctorul Catto şi din când în când îi scrie şi profesorului Ward. Semnalul de alarmă i-l trimite lui Ward. Dar i-l trimite la Princeton.

— Continuaţi, m-a îndemnat Dawson.

— Următorul nu mai ajunge la Princeton, ci la mine. De ce oare? Deoarece este adresat profesorului Edwards *pe adresa mea.* De ce a procedat Komarov astfel?

— Unde locuiţi? m-a întrebat Catto.

— La New York, într-un bloc, am răspuns eu.

— Ward a locuit şi el vreodată acolo?

— Ar fi bine să aflăm acest lucru, am spus eu.

Nu mi-am dat seama ce a fost; probabil o idee care se furişase undeva în adâncul minţii mele, dar pe care nu o puteam deloc concretiza. Cu cât încercam mai mult să o descifrez, cu atât se îndepărta mai mult de mine.

— Pot să dau un telefon? am întrebat eu.

Mason a împins aparatul mai aproape de mine.

— Te rog.

— Codul New Yorkului?

Cineva mi l-a dictat, după care am format numărul corporaţiei în proprietatea căreia se afla imobilul.

— Sunlit Developments. Bună dimineaţa.

— Spuneţi de unde sunaţi, mi-a şoptit Dawson. De multe ori ajută.

— Vă deranjăm de la Agenţia Centrală de Informaţii, am spus eu. Aş dori să aflu dacă o persoană pe numele de Edwin Ward a locuit vreodată în unul din apartamentele dumneavoastră. Un anume profesor Edwin Ward...

Tânăra de la celălalt capăt al firului mi-a răspuns imediat:

— Aşteptaţi o clipă, domnule.

Am aşteptat. De bună seamă că aveau un sistem foarte eficient: fata a revenit pe circuit în mai puţin de un minut.

— Am avut un William Ward, domnule şi un Henry Ward. A mai

fost, de asemenea, şi o anume doamnă Agnes Ward.

— Ce profesii aveau?

— William Ward era avocat, domnule, iar Henry Ward lucra în domeniul teatrului. Doamna Agnes Ward e văduvă.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

I-am mulţumit şi am închis. Apoi am sunat-o pe Jane Macdonald la Princeton.

— Jane, sunt eu, John Edwards. Spune-mi, profesorul a locuit vreodată la New York?

— Profesorul Ward? Nu, nu cred. Din câte ştiu eu, ura New Yorkul. Nu-i făcea plăcere să meargă acolo nici când era invitat la Asociaţia Americană de Geografie. Făcea tot posibilul să nu rămână peste noapte acolo.

— Bine.

— De ce?

— Nu ştiu, i-am răspuns, dar oricum îţi mulţumesc.

M-am întors din nou spre bărbaţii din jurul meu:

— Nu iubea deloc New Yorkul. Din câte ştim până acum, nu a locuit niciodată la adresa mea şi, de altfel, nicăieri în acest oraş.

— Nu ştim încă dacă academicianul Komarov este cel care a trimis mesajul, a spus Dawson. Dacă el a fost, a făcut-o în numele lui... O lucrare ştiinţifică cu referiri la tehnicile lui Komarov de variaţie a temperaturilor.

— Dar de ce mi-a trimis-o tocmai mie? am întrebat eu. Şi de ce au luat cei de la KGB plicul?

— Ce scria pe plic? a întrebat brusc Mason.

— Aşteptaţi o clipă.

Mi-am amintit că remarcasem trei greşeli în adresă. Am luat o coală de hârtie şi am scris adresa aşa cum mi-am amintit-o, apoi am aşezat hârtia în proiectorul 3M ca să poată fi văzută de toată lumea.

PROFESOR EDWARDS, FAGS
60 E75th St, NEW YORK, USA.

Mason a spus:

— Ascultaţi... dacă am rescrie-o astfel...

A scris ceva pe coala de hârtie şi a aşezat-o din nou sub retroproiector.

Profesor Ed WARD, FAGS,

60 E 75th St, NEW YORK, USA.

— Dacă ar fi fost scrisă aşa, n-ar fi ajuns la dumneavoastră.

— Deci, ar fi fost returnată cu specificarea „necunoscut la această adresă”, a intervenit şi Dawson. Caz în care oficiul poştal respectiv ar fi încercat să dea de urma profesorului Ed. Ward, FAGS. Corect?

— Practica obişnuită, a încuviinţat Mason. Indiciul din adresă e cât se poate de simplu... Asociaţia de Geografie.

— Dar cei de la KGB au luat plicul, am spus eu. De ce? Ascultaţi... – am continuat, simţind că sunt pe punctul de a pune mâna pe ideea care nu-mi dădea pace – *în plic* există un mesaj, iar noi ne-am concentrat asupra acestuia. Să fie oare încă un mesaj şi în conţinutul adresei? La urma urmei e o formulare cât se poate de precisă.

Ne-am aruncat cu toţii privirile pe literele proiectate pe ecran. Aveai impresia că simţi creierii noştri încinşi.

— Poate se datorează faptului că sunt geograf, a spus într-un târziu Catto, dar cifrele acestea ar putea reprezenta nişte coordonate.

Ne-am îndreptat cu toţii spre uriaşa hartă.

— Ia să vedem, a murmurat Catto. Şaizeci de grade est şi şaptezeci şi cinci... nu, nu poate fi sud, aşa că şaptezeci şi cinci nord ne situează undeva pe aici!

Catto s-a ridicat pe vârful picioarelor pentru a-şi pune degetul pe locul de pe hartă.

Liniile de longitudine şi latitudine se intersectau în dreptul insulei Novaia Zemlia situată în zona arctică a Uniunii Sovietice.

CAPITOLUL 10

Catto a continuat:

— Novaia Zemlia a fost locul de desfăşurare a experienţelor până la semnarea tratatului de interzicere a acestora. Ruşii şi-au făcut acolo în cele mai bune condiţii toate testele bombelor atomice şi cu hidrogen.

— Da, a spus Dawson, dus pe gânduri. Le-au făcut pe toate.

— Suntem deci în faţa unei combinaţii nemaipomenite, a intervenit şi Mason. În primul rând îl avem pe Komarov, despre care se credea că e mort, dar în realitate nu a murit şi care ne transmite informaţii pentru a ne ajuta sau pentru a ne preveni, în ciuda faptului că este un comunist devotat. Apoi îi avem pe cei de la KGB care sunt înnebuniţi să pună mâna pe aceste informaţii. Probabil pentru că acestea s-au scurs pe sub nasul lor şi nu au reuşit să evite acest lucru. Ne confruntăm cu o mulţime de nenorociri ce se pot întâmpla în zona Cercului Polar, cu curenţii oceanici şi Dumnezeu ştie cu mai ce! Avem apoi centrul de testări nucleare şi petele negre, presupuse a fi datorate pulberii de carbon. Întrebarea este ce semnificaţie au toate acestea. Şi după ce vom afla şi acest lucru va trebui să ne întrebăm ce pot face în acest sens Statele Unite şi Occidentul în general.

— Mă tem că tocmai aici e necazul, a spus Catto. Să aflăm despre ce e vorba. Bănuiesc că dacă aţi afla, s-ar putea exercita o mulţime de presiuni la nivel internaţional.

— O presiune nemaiîntâlnită până acum, a adăugat şi Dawson. Chestiunea asta va ajunge până la directorul CIA şi de acolo la preşedinte, de asta puteţi fi siguri.

M-am întors la locul meu de la masă. Doream să recitesc scrisoarea lui Komarov. Se discutase mult până acum, se făcuseră o mulţime de speculaţii disperate, dar necazul era că nu erau decât speculaţii şi un gând anume nu-mi dădea pace. Am încercat să mă izolez de discuţia din jurul meu, străduindu-mă să-mi dau seama care era de fapt mesajul lui Komarov. Komarov şi Ward discutaseră în timpul vizitei primului în Statele Unite. Apoi Komarov trimisese această scrisoare, cu plicul ei cât se poate de inofensiv, dar plin de aluzii mascate. Mai era apoi conţinutul plicului. Scopul materialului era acela de a da de ştire că se începuse operaţiunea de cauzare a variaţiei temperaturii.

Pe plic se specifica şi unde anume. Să fi fost numai atât? Putea fi numai atât?

Am citit din nou scrisoarea, apoi am luat o coală de hârtie şi am copiat conţinutul epistolei, omiţând frazele de umplutură: „Starea sănătăţii mele s-a stabilizat... abuzurile în muncă; trebuie să ai grijă şi să fii conştient de consecinţele depăşirii limitelor proprii... uneori e nevoie să rezişti presiunilor... a te lăsa purtat de o idee... discuţiile pe care le-am purtat... dacă am putea colabora mai apropiat... rezultatul ar fi benefic pentru toată lumea... ne vom mai putea întâlni într-o bună zi... starea sănătăţii mele din prezent... nu-mi mai permite efectuarea unor călătorii prea lungi”.

Mi-am amintit că scrisoarea era datată 14 martie. Apoi, câteva luni mai târziu, materialul primit de mine şi plicul.

În consecinţă acum se putea adăuga: Academicianul Komarov lucrează în proiectul de variaţie a temperaturii... Novaia Zemlia.

Fără îndoială că era un avertisment trimis lui Ward în singurul mod posibil. Şi asta pentru că Ward şi-ar fi amintit de conversaţia avută cu Komarov. „Starea sănătăţii... nu-mi permite efectuarea unor călătorii prea lungi” şi „dacă am putea colabora mai apropiat”.

Ideea mi-a venit instantaneu. Gândul care m-a chinuit până atunci a devenit limpede.

M-am ridicat de la locul meu, m-am dus la Catto şi i-am întins scrisoarea aşa cum o copiasem ultima oară. El a citit-o până la sfârşit, m-a fixat o clipă cu privirea, apoi a încuviinţat dând din cap. Ne-am îndreptat amândoi spre Dawson căruia Catto i-a înmânat coala de hârtie. Acesta a citit-o cu atenţie.

— Ei?

— Ne cere să-l scoatem de acolo, am spus eu.

Mă întreb şi acum dacă am reuşit să-l conving pe Dawson. Sau pe Mason. Dar eu şi Catto eram convinşi, şi cu cât ne gândeam mai mult la această posibilitate cu atât eram mai convinşi. Catto i-a prezentat lui Dawson situaţia în felul următor:

— Komarov încearcă să transmită informaţii precise. Nu-i stă deloc în fire să vorbească prea mult despre el. Faptul că o face este o dovadă a gravităţii situaţiei sale. Uitaţi-vă şi dumneavoastră ce ne spune. Unu, că se opune; doi, că este dus undeva; trei, că se află în Novaia Zemlia; patru, că ar vrea să colaborăm mai apropiat; cinci, că ar vrea să ne mai întâlnim şi şase, că drumul acolo este „dificil”.

Dawson dădu din cap, nedecis.

— Concluzia la care aţi ajuns e cât se poate fie serioasă.

— Trebuia să-mi dau seama încă de la început, a spus Catto.

— Ascultaţi, domnule Dawson, am sărit eu. Oricum ai citi această scrisoare, conţinutul ei te pune pe gânduri. Sunteţi avertizaţi că ruşii pun ceva la cale, dar – aşa cum spunea doctorul Catto – habar nu aveţi despre ce este vorba. Poate fi oricare din noianul de proiecte la care lucrează. Dacă ar mai fi fost în viaţă, Ward ne-ar fi putut da o mână de ajutor, dar nu uitaţi că mesajul tocmai lui Ward i-a fost adresat. O singură persoană ştie despre ce e vorba, şi aceasta este Komarov însuşi. Iar el vrea să ne spună totul. De aceea ne cheamă să-l scoatem de acolo.

— Ce motiv ar mai putea avea să ne spună unde se află? a întrebat Mason.

Îmi venea să-l pup pentru asta.

— Nu era nici o nevoie de adresa aceea. Dacă ar fi dorit să vă avertizeze despre ceea ce se întâmplă, ar fi putut trimite materialul direct lui Ward, la Princeton...

L-am întrerupt:

— Mizarea pe eficienţei poştei americane a fost singura cale prin care ne-a putut înştiinţa unde se află. Singura cale! Îşi dădea seama că Ward ar fi fost intrigat de adresă şi că şi-ar fi dat seama despre ce e vorba.

Dawson continua să se îndoiască, dar să fiu drept cu el, nu era genul de om care să se repeadă la orice idee nouă fără o analiză temeinică. A ordonat imediat să se întreprindă o analiză amplă a tuturor evenimentelor petrecute cu un an în urmă în zona arctică a Uniunii Sovietice, în special în Novaia Zemlia. Toată lumea din sediul CIA a trecut la treabă, parcurgând registrele cu interceptările traficului radio, cu interceptările foto realizate de sateliţii de observaţie, confruntând fiecare şoaptă, zvon şi aluzie. Noi aşteptam încordaţi, încercând să ne stăpânim nerăbdarea, recitind la infinit frazele şi analizând nuanţele scrisorii. Mason, durul Mason, era deja pe jumătate de partea noastră şi în perioada de aşteptare, Catto şi cu mine am reuşit să-l convingem definitiv. Era ciudat că doi oameni ca noi, amatori printre profesionişti, bazându-ne numai pe instinct şi pe cunoaşterea comportamentului uman, reuşisem să punem în alertă cea mai mare agenţie a statului.

În cele din urmă, a sosit şi răspunsul. Fotografiile de recunoaştere făcute din satelit surprinseseră o clădire cu două etaje, care fusese ridicată pe vârful unei stânci de pe insulă în

timpul scurtei veri arctice. Novaia Zemlia era unul din locurile în care se înregistrase o intensificare a traficului radio. Nu era deosebit de mare, dar era. Ceea ce atrăgea însă atenţia era faptul că mesajele interceptate erau codate cu cifruri generate mecanic, pe care computerele nu au reuşit să le descifreze, dar semnalele fuseseră emise din clădirea respectivă.

Dawson a strâns toate materialele şi a plecat la directorul CIA înainte de a pleca şi-a îndreptat privirea spre chipurile noastre încordate şi nerăbdătoare.

— Nu vă faceţi griji, a spus el, n-am să vă vând ieftin.

Când s-a întors, chipul lui era încruntat.

— Ar fi bine să începeţi să vă gândiţi, domnilor. Peste douăzeci de minute directorul va fi primit de preşedintele SUA.

Aşa că ne-am pus din nou pe aşteptat, privindu-ne ceasurile, bând cafea, întrebându-ne ce se întâmpla în acele clipe în biroul oval al Casei Albe, încercând să ne imaginăm în pielea bărbatului de acolo, confruntat cu o nouă ameninţare care arunca o nouă greutate pe talerul balanţei terorii în încercarea de a o înclina de cealaltă parte. Nu s-a ţinut seama de propunerea lui Dawson. Până la sosirea răspunsului nimeni din încăpere nu se mai gândea decât la decizia posibilă a preşedintelui. Dawson parcurgea nervos sala de conferinţe, cu o fotografie în mână făcută din satelit, oprindu-se din când în când pentru a mai arunca o privire în direcţia mea şi a lui Catto. Îmi închipuiam la ce se gândea în acele clipe. Catto rămăsese lângă mine, cu scaunul înclinat pe spate şi cu ochii în tavan. La un moment dat s-a aplecat spre mine şi mi-a spus:

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins. Ar fi preferat să-şi ia viaţa înainte de a fi dus acolo, dar nu l-au lăsat s-o facă.

După aceea şi-a aplecat din nou scaunul pe spate.

Eu unul eram mai confuz decât toţi ceilalţi. Pentru prima dată în ultimele câteva zile aveam ocazia să gândesc; prima dată mi-am dat seama ce nebunie era însăşi prezenţa mea în acest loc. Cu câteva nopţi în urmă cea mai mare problemă a mea fusese un plictisitor dineu la New York; urmaseră apoi caleidoscopul violenţei, urmărirea şi crimele, culminând cu prezenţa unui obscur tânăr chirurg la o şedinţă care trăsese nişte concluzii în baza cărora preşedintele Statelor Unite trebuia chiar în clipa aceasta să ia o hotărâre. Nici măcar nu-mi puteam imagina motivul pentru care mă lăsaseră să particip la această şedinţă, să iau chiar cuvântul, ba să mai ţină cont şi de părerile mele. Aş

fi continuat să mă ciupesc pentru a fi sigur că nu visez dacă rana de la picior şi cei doisprezece oameni încordaţi din jurul meu nu mi-ar fi amintit tot timpul că e adevărat.

Timpul se scurgea chinuitor de încet. În cele din urmă, ţin minte că renunţaserăm cu toţii să ne mai gândim. Cel puţin eu. Stătusem atât de mult cu ochii pe cadranul ceasului de pe perete, încât în cele din urmă am renunţat, urmărind doar rotirea leneşă a secundarului roşu. Când a sunat telefonul, am sărit în sus, ca ars. Dawson a răspuns, a ascultat ce i se spunea, apoi a ieşit în grabă pe uşă, revenind câteva minute mai târziu cu o hârtie în mână.

— Domnilor, a început el, dar glasul i s-a sugrumat şi a trebuit să o ia de la început. Domnilor, hârtia aceasta este de la preşedintele ţării. Iată ce se spune în ea:

„Este limpede că securitatea Statelor Unite şi a multora din aliaţii noştri se confruntă cu o nouă ameninţare. Nu este suficient să cunoaştem natura generală a acesteia. De aceea este cât se poate de important să găsim – prin orice mijloace – natura specifică a acestei ameninţări. Acest obiectiv devine sarcina mai multor departamente de stat şi agenţii ale statului care vor primi instrucţiunile corespunzătoare.

Prin acest document ordon Agenţiei Centrale de Informaţii să-l scoată pe academicianul Frol Ilici Komarov de pe teritoriul U.R.S.S şi să-l aducă în Statele Unite.

Vă atrag atenţia asupra faptului că o astfel de misiune, desfăşurată de către personal aflat în serviciul Statelor Unite ar constitui un act făţiş de război împotriva URSS. Acest lucru *nu este,* repet *nu este,* permis.

În consecinţă, personalul implicat în această acţiune va trebui constituit din reprezentanţi ai mai multor naţionalităţi. Voi consulta de urgenţă aliaţii noştri pentru a ni se pune la dispoziţie acest personal.

Toţi membrii echipei vor trebui să fie civili, iar dacă provin din rândul funcţionarilor publici vor trebui trecuţi în rezervă astfel încât răspunderea să fie limitată la nivel individual şi nu al naţiunilor respective.

În limitele acestor condiţii Agenţia Centrală de Informaţii are libertatea de a acţiona cum consideră de cuviinţă. Acţiunea va fi declanşată de îndată ce mijloacele necesare vor fi procurate.

Materialele necesare vor fi puse la dispoziţie de către Statele Unite”.

— Scrisoarea poartă data de azi, a spus Dawson. În cursul

după-amiezii ne vom întruni din nou în această sală, pentru a discuta mijloacele şi metodele de acţiune. Vor participa şi şefii compartimentelor care se ocupă de echipament.

Toată lumea a plecat la masă şi în clipa aceea mi-am dat seama că pentru mine povestea luase sfârşit. Am rămas o clipă uitându-mă în jurul meu prin sală şi încercând să-mi înving buimăceala, apoi m-am îndreptat spre ieşire. În drumul meu am dat peste Mason.

— Dacă aţi fi amabil să mă scoateţi de aici, eu unul m-aş întoarce totuşi la meseria mea de medic.

El şi-a scuturat capul, rânjindu-mi. Nu l-am văzut niciodată zâmbind şi pot spune că am văzut şi grimase mai plăcute la viaţa mea.

— N-o să plecaţi nicăieri, domnule doctor Edwards.

— Nu fiţi ridicol, am izbucnit eu. Mă aşteaptă o mulţime de treburi.

— Până ce misiunea aceasta nu se încheie, nu puteţi pleca de aici. Aşa că veţi rămâne tot timpul în această clădire.

L-am repezit furios:

— Nu vă faceţi griji! N-am să scot o vorbă!

— Nu am încredere în dumneavoastră, domnule doctor. Nu-mi permit acest risc. Vreau să ştiu în orice clipă unde vă aflaţi şi ce vorbiţi.

— Dumnezeule! am exclamat cu voce tare şi furios şi am alergat să-l prind din urmă pe Dawson. Mason spune că o să mă reţineţi aici. E de-a dreptul ridicol. Trebuie să mă întorc la New York.

— Are dreptate, mi-a răspuns Dawson. Ieşirea ta de aici reprezintă un risc al naibii de mare. Aminteşte-ţi de prietenii noştri de la KGB. S-ar putea să te mai aştepte şi acum la New York.

Avea dreptate şi el. Nu aveam scăpare. Apoi am observat că Dawson începuse să mă privească gândindu-se parcă la ceva.

— Ce mai e acum? am întrebat eu.

— Citeşte încă o dată scrisoarea. Fragmentul despre regimul alimentar. Komarov e diabetic.

— Şi ce e cu asta?

Rămăsesem perplex. Se vede treaba că sunt un mare idiot.

— Va avea nevoie de un doctor.

Acum am înţeles la ce se referea.

— În nici un caz!

— Cu cât ştie mai puţină lume, cu atât mai bine.

— În nici un caz!

Mason ne-a ajuns şi el din urmă. Rânjea din nou.

— Am putea să te ţinem aici ani de zile, a spus el.

De data aceasta, Dawson era cel care zâmbea. În viaţa mea nu am văzut ceva mai lipsit de umor.

— Acum nu mai ai decât o singură posibilitate să mai tragi în piept un pic de aer curat, doctore.

— Nu! m-am răstit eu din nou, dar se părea că nu mai avea nici un rost.

Şi chiar aşa era.

— Statele Unite vor pune la dispoziţie resursele necesare. Tu eşti una din resursele necesare, a spus Mason.

— Preşedintele ni te-a încredinţat nouă, a adăugat şi Dawson.

În clipa aceea mi-am dat seama că fusesem recrutat.

CAPITOLUL 11

Într-una din zilele următoare l-am întrebat pe Dawson de ce am fost cooptat şi eu în echipă.

S-a uitat lung la mine şi mi-a spus:

— Să zicem că a fost o predestinare divină. Din clipa în care ţi-a fost trimisă scrisoarea a apărut un deget care arăta spre tine. Avem nevoie de un doctor, şi tu eşti doctor; avem nevoie de cineva care ştie să schieze, şi tu schiezi; avem nevoie de cineva care să înţeleagă importanţa misiunii, şi tu o înţelegi. Eşti tânăr şi în putere, aşa că pleci în această misiune.

Pe şeful echipei l-au recrutat în acelaşi mod şi dacă cu mine se poate spune că au jucat dur, cu Luke Chance au fost de-a dreptul brutali. Poate că procedaseră cât se poate de logic: aveau nevoie de un om cu o bogată experienţă arctică, şi numele lui Chance era deja pe lista priorităţilor. Petrecuse în zona respectivă patru ani şi dacă el nu ştia cel mai bine ce este acela transportul arctic, atunci nimeni n-o mai ştia. Din dosarul lui rezulta că este un conducător înnăscut, un tip dur, puternic, curajos şi plin de energie care primise o mulţime de medalii pentru fapte de eroism săvârşite în insulele Pacificului în timpul celui de-al doilea război mondial şi în Coreea.

Paragraful din memorandumul preşedintelui a pricinuit tot necazul. Chance era colonel plin, un militar de carieră cu o vechime de douăzeci şi şapte de ani, iar instrucţiunea respectivă preciza foarte clar că în cazul în care un membru al echipei provenea din personalul Administraţiei Statelor Unite exista riscul ca întreaga acţiune să fie interpretată ca un act făţiş de război.

În memorandum se cerea ca cei care urmau să plece pentru a-l salva pe Komarov să apară – în cazul în care ar fi capturaţi – ca o bandă de piraţi care acţionau pe cont propriu. În felul acesta ONU nu putea aduce nici o acuzaţie Statelor Unite.

Aşa că în momentul în care l-am cunoscut pe Chance, acesta era turbat de furie şi nu se ferea s-o arate, iar Luke Chance înfuriat era ceva formidabil. Un tip uriaş; nu foarte înalt, deşi avea aproape un metru optzeci, dar cu o construcţie care părea că-i permite să învingă orice obstacol. Deşi avea patruzeci şi cinci de ani, nu-i dădeai această vârstă. Anii petrecuţi în izolare în funcţia de comandă de la Camp Hundred îl făcuseră

independent, iar mintea îi era la fel de puternică precum trupul. Nu fusese întrebat şi nici măcar nu i se dăduse posibilitatea să opteze pentru a participa voluntar la această misiune. O clipă mai era comandantul de la Camp Hundred, în clipa următoare i s-a ordonat să plece la Thule, unde a fost întâmpinat imediat de o escortă de şase ofiţeri care l-au suit într-un avion şi l-au dus direct la Fort Belvoir, Virginia unde se afla cartierul general al Corpului Inginerilor. Acolo i-au pus în faţa ochilor nişte documente care dovedeau că în ultimii ani mulsese sistematic conturile armatei şi i-au cerut demisia. Chance s-a răstit la ei: „Să vă ia dracu. Mai bine să fiu deferit Curţii Marţiale”. S-a convocat o curte marţială sumară la sfârşitul căreia, din ordinul şefului Statului Major, a fost condamnat, trecut în rezervă şi aruncat în celula arestului garnizoanei, ceea ce era un lucru neobişnuit pentru ofiţeri, pentru a da şi presei posibilitatea de a răspândi vestea. A doua zi dimineaţă tocmai încerca să ajungă la senatorul din circumscripţia sa, având sub braţ un ziar care titra cu litere de-o şchioapă: „Un militar erou din zona arctică a fost destituit pentru furt şi fraudă”, când doi tipi de la CIA l-au băgat cu forţa într-o maşină acoperită, nu fără să se; aleagă cu câteva contuzii şi vânătăi în timpul acestei acţiuni. Abia atunci i s-a spus despre ce era vorba. Avea tot dreptul să fie furios. În curând ne-a făcut pe toţi să înţelegem că misiunea i se părea o adevărată nebunie. De fiecare dată când cineva prezenta un nou plan, el îl desfiinţa cu numai câteva cuvinte.

Dacă n-o făcea el, exista întotdeauna altcineva. Aveam libertatea de a solicita orice resursă a armatei de uscat, a marinei şi a forţelor aeriene ale SUA, plus a aliaţilor şi numai gândindu-ne la toate avioanele, tancurile şi submarinele acelea ne umpleam de un optimism ca nişte puşti într-un magazin cu jucării.

Treptat însă, pe măsură ce analizam mai atent situaţia, principiile care trebuiau să guverneze călătoria noastră deveneau clare şi cea mai mare parte a echipamentului greu a fost scoasă din discuţie.

În primul rând, trebuia să pătrundem şi să ieşim din obiectivul vizat foarte repede. Un om la şaizeci de ani – şi încă un diabetic – nu constituia tocmai alegerea ideală pentru o escapadă în zona arctică, iar cadavrul îngheţat al lui Komarov n-ar mai fi folosit la nimic.

În al doilea rând, ruşii nu trebuiau să afle de venirea noastră. Am ajuns la concluzia că pe cei de la KGB îi îngrijora tocmai

faptul că academicianul Komarov avertizase că se iniţiase acţiunea de controlare a temperaturii; era exclus ca ei să-şi fi dat seama şi de cererea acestuia de a fi scos din locul în care se afla. Mai mult, Occidentul nu obişnuieşte să pătrundă pe teritoriul rusesc pentru a captura indivizi, deoarece securitatea sovietică e cât se poate de vigilentă şi de puternică în astfel de situaţii. Lucrul acesta era în avantajul nostru. Nu se vor aştepta la un raid inamic, mai ales în zona arctică, iar simpla perspectivă istorică ducea la concluzia că staţia de la Novaia Zemlia nu va fi prea bine păzită. Nu iei nişte măsuri de pază exagerate pentru nişte locuri pe care le păzeşte foarte bine Mama Natură.

La început ne-am gândit să folosim ca mijloc de transport un submarin nuclear, dar ideea a fost abandonată din mai multe motive: ar fi fost o navă militară aparţinând Statelor Unite; ar fi putut fi interceptată de sistemul submarin de apărare sau atacată de o navă de vânătoare a ruşilor chiar sub banchiza de gheaţă.

În al treilea rând, trebuia să jucăm un joc inteligent de şah chiar cu Natura însăşi. Aceasta avea să ne pună în faţă o mulţime de obstacole şi trebuia să profităm de orice avantaj.

Ideea unui raid aerian era exclusă: orice avion care s-ar apropia de coasta sovietică ar fi imediat doborât de aviaţia de vânătoare care acţionează pe timp de noapte sau de vreo rachetă sol-aer. Rămânea în picioare doar posibilitatea deplasării pe sol, or acest lucru trebuia făcut pe întuneric. Studierea graficelor cu incidenţa zilei-lumină din zonă ne-a produs un şoc neplăcut. Nu numai că singura perioadă posibilă era înspăimântător de aproape, dar secvenţa de timp în care deplasarea pe sol putea avea şanse de succes era îngrozitor de scurtă. În Spitzbergen şi în Novaia Zemlia se lasă o beznă totală pe timpul întregii ierni. Începând cu 1 februarie, zorile încep să se furişeze timid, ceea ce înseamnă că soarele nu are încă puterea să se ridice deasupra orizontului, dar orizontul devine vizibil, ca şi stelele de altfel. Pe 16 februarie urmau să fie trei ore de crepuscul şi dacă nu plecam până atunci, întreaga incursiune trebuia amânată până la sfârşitul verii, când s-ar fi putut întâmpla orice. Noi însă nu ne puteam permite să amânăm acţiunea dincolo de mijlocul lunii februarie pentru că acela era momentul în care bătrânul astru urca pe cer. La întâi martie vor fi şase ore, ba chiar mai mult, de zi-lumină în care viespile din cuibul în care intenţionam să pătrundem ne-ar fi vânat cu cea mai mare uşurinţă.

Aşa că am studiat comportamentul Lunii, rugându-ne la Dumnezeu ca aceasta să nu fie prea strălucitoare. Din fericire nu era. Luna nouă apărea pe şase februarie şi ajungea la primul pătrar pe data de treisprezece. Acţiunea ar fi fost abandonată dacă Luna ar fi fost mai mare de un pătrar. Pe o lună plină poţi citi şi ziarul dacă te afli pe gheaţă, bineînţeles cu condiţia ca vântul puternic să nu ţi-l smulgă din mâinile îngheţate.

Ne-am hotărât, în consecinţă, să alegem perioada de câteva zile dintre şase şi şaisprezece februarie, în care lumina crepusculului varia între o oră şi trei ore, iar Luna între Lună nouă şi primul pătrar.

Chance a pufnit furios:

— E o nebunie, ca de altfel întregul plan. Pun pariu că nu putem aprecia de pe acum dacă în perioada respectivă vom avea şi o vreme prielnică.

— Cât de prielnică ar trebui să fie? am întrebat cu inocenţă.

Chance s-a încruntat la mine:

— Ai auzit vreodată de degerarea prin frig?

— Nu.

— Nu. Bineînţeles că nu. Ei bine, am să-ţi spun eu atunci. Degerarea prin frig e un fenomen care atacă masa musculară a corpului. Frigul nu are o importanţă prea mare, dar împreună cu vântul se transformă într-un ucigaş care te lichidează rapid. Există tabele speciale care indică în cât de repede carnea expusă acestui fenomen îngheaţă bocnă. La minus patruzeci de grade şi la o viteză a vântului de patruzeci de noduri, timpul de congelare a corpului este de numai un minut şi jumătate. Vremea de acolo nu se joacă cu oamenii.

Am simţit că mi se pune un nod în stomac de frică şi am revăzut într-o clipă toate ilustraţiile din copilărie care înfăţişau tot ce au îndurat Peary şi Scott. Până în clipa aceea nu cred că îmi dădusem seama cu adevărat de gravitatea şi dificultatea misiunii în care urma să plec.

Chance se confruntase cu aceste condiţii şi până acum. Cel puţin condiţiile atmosferice nu constituiau pentru el o noutate. El putea aprecia dificultatea misiunii şi riscul pe care ni-l asumam ca nimeni altul dintre noi.

Atunci l-am întrebat cu sobrietate:

— Şi-n cazul ăsta ce şanse de reuşită avem?

El a trântit pixul pe masă.

— Ascultă, mi-a spus el. Din câte îmi dau seama, va trebui să ne rezumăm doar la douăzeci şi patru de ore. Poate că vom

putea începe totul în timpul crepusculului. În cazul ăsta avem la dispoziţie douăzeci şi una, poate douăzeci şi două de ore, până la următorul crepuscul. În acest răstimp va trebui să ajungem acolo, să pătrundem în obiectiv, să-l scoatem pe Komarov de acolo şi să-l ducem la staţia de recuperare. Problema este deci unde va fi această staţie de recuperare.

— Am făcut câteva studii, a intervenit Dawson. Ne-am făcut o imagine foarte clară asupra sistemului defensiv.

— Spune mai departe, l-a îndemnat Chance.

— Păi, s-o luăm de la început. De-a lungul coastei de nord a Rusiei este instalată o reţea radar comparabilă cu sistemele noastre de avertizare a prezenţei rachetelor balistice. În plus, ruşii sunt dotaţi cu întregul complex de rachete antirachetă. Cred că putem fi siguri că nu vor supraveghea şi direcţia din care venim noi.

— O vor face dacă ne vom deplasa cu avionul, a intervenit încruntat Chance.

Dawson a clătinat din cap.

— Ştim ce se poate întâmpla. S-a verificat destul de des. După cum ştiţi, în jurul Polului se desfăşoară un trafic foarte intens. Ruşii par a nu-i acorda o importanţă prea mare decât în măsura în care un avion se apropie la mai puţin de două sute de mile de coastă, ceea ce reprezintă puţin peste jumătatea distanţei dintre Spitzbergen sau Franz Joseph Land şi Novaia Zemlia. Abia atunci intră şi ei în panică.

— Înseamnă că vom porni şi noi de la o distanţă de două sute de mile? am întrebat eu.

— Aşa se pare, mi-a răspuns Dawson.

— Doamne păzeşte! a mormăit în bărbie Chance şi s-a întors cu faţa spre harta cea mare.

— Dacă veţi sta acolo timp de trei ore, şi nu uitaţi că trebuie să escaladaţi şi o stâncă, şi veţi parcurge un drum dublu de două sute de mile, înseamnă că aveţi la dispoziţie circa nouă ore pentru fiecare traseu, a continuat Dawson.

— Nouă ore! a exclamat Chance întorcându-se spre el. Cele mai rapide mijloace pe care le avem la dispoziţie sunt Polecaturile. Ele pot înainta cu treizeci de mile la oră pe o suprafaţă favorabilă, dar asta – se întrerupse el spre a arăta spre zona de gheaţă de pe hartă – cât de favorabilă va fi oare?

— Şapte ore de teren întins, a spus Dawson sobru. Fără prea multe denivelări.

— Fără denivelări? a revenit Chance. Ştii măcar cum arată o

banchiză? Desigur, în cea mai mare parte este plată, suficient de plată, dar acolo unde gheaţa se curbează şi se reformează poţi da peste cute de 3 pana la 4,5 m înălţime. Polecaturile pot trece peste dâmburi mai joase, dar nu pot urca astfel de înălţimi şi nici nu pot fi ridicate. Dacă nu putem pătrunde mai aproape de cele două sute de mile, nu avem nici o şansă.

— Dacă ne apropiem mai mult, ruşii ne vor mirosi şi vor pleca pe urmele noastre, i-a răspuns Dawson.

— Atunci s-o lăsăm baltă! a tunat Chance, ridicându-se în picioare.

L-am privit cu atenţie. Era încă furios, dar nu din cauza mâniei care îl cuprinsese; era mai degrabă hotărârea unui operator cu o vastă experienţă în domeniu.

Şi Dawson îl privea năuc, cu chipul palid şi cu ochii aprinşi de furie.

— Nu tu vei hotărî acest lucru, Chance.

— Domnule *colonel* Chance!

— Nu mai este cazul, i-a replicat Dawson.

Pentru o clipă am crezut că or să se ia din nou la ceartă şi poate că asta mi-a dat îndrăzneala să-mi dau şi eu cu părerea. Iarna trecută petrecusem o vacanţă la schi în Aspen, Colorado şi printre celelalte atracţii ale staţiunii, mi-am amintit de orele petrecute pe pârtie, la ghidonul unui scuter. Aşa că m-am băgat şi eu în discuţie, repede să nu-mi treacă curajul:

— Ce-ar fi să folosim scutere pentru zăpadă?

Amândoi şi-au mutat mânia asupra mea. Când ochii lor furioşi s-au aţintit spre mine, am avut impresia că privesc spre ţevile a două pistoale. A urmat o tăcere nu foarte lungă, dar intensă.

Apoi Chance, dezgustat, a spus:

— Alea sunt nişte jucării pentru copii.

— Da, sunt rapide şi foarte uşoare, am continuat eu. Am putea să le manevrăm foarte uşor peste crestele de gheaţă.

— Ascultă, bătrâne, m-a întrerupt Chance. Parcă ţi-am mai spus acum câteva minute despre efectul de congelare al vântului. Chiar dacă scuterul ar putea parcurge această distanţă, cel care îl conduce este expus curentului de aer. În condiţiile astea nu poţi rezista chiar dacă ţi-ai pune pe tine toate hanoracele din lume.

Dawson a intervenit şi el în discuţia noastră.

— Poate dacă am instala pe scutere radiatoare şi nişte cabine de protecţie...

Nu m-am întors spre el, pentru că ochii lui Chance continuau

să mă privească fix.

Chance însă a făcut-o. M-a lăsat pe mine şi l-a luat în vizor pe Dawson.

— Scuterele astea sunt nişte jucării. Sunt făcute să-ţi plimbi! drăguţa pe pârtia de schi.

Dawson dădea impresia că se retrăsese în sine, afişând o expresie rigidă şi oficială.

— Ţi-am mai recomandat să laşi toate problemele care ţin de transport în seama specialiştilor şi să-ţi vezi de selectarea membrilor echipei.

Chance a continuat:

— Ce rost are dacă tot nu putem pleca în această misiune?

— O astfel de decizie va fi luată numai după ce vor fi studiate toate posibilităţile, nu acum.

Aşa că am fost nevoiţi să lăsăm problema nerezolvată şi să plecăm în Alaska pentru a alege echipa. Selecţia, pregătirea şi aclimatizarea urmau să se desfăşoare simultan în Alaska. Locul stabilit pentru acest scop era o fostă tabără care fusese cândva ridicată pentru a adăposti echipele de constructori care au montat instalaţia BMEWS de la Nome.

Chance şi cu mine ne-am deplasat de la aeroport cu ajutorul unui Polecat, prilej cu care mi-a demonstrat capacităţile maşinii, dar m-a făcut să înţeleg în acelaşi timp şi de ce nu opta pentru aşa ceva pentru misiunea noastră. A fost o călătorie plină de hurducăieli, dar în cele din urmă am ajuns cu bine în tabăra în care eram aşteptaţi cu nerăbdare de candidaţi.

Se adunaseră acolo oameni din toate colţurile lumii. Erau în total vreo cincizeci de inşi, roşii, albi, arămii şi galbeni, majoritatea cu o falcă-n cer şi cu una în pământ pentru că aterizaseră în acest loc tot printr-una din variaţiile lipsite de subtilitate ale farsei care i se jucase şi lui Chance.

Chance avea la dispoziţie numai câteva zile să-i trieze şi nu părea deloc încântat de ceea ce-l aştepta. Cum era mai toată ziua cu mine, am scăpat destul de uşor: doar câteva trasee de douăzeci şi cinci de mile de schiat şi câteva nopţi de coşmar petrecute la cursurile de supravieţuire în condiţii arctice. Ceilalţi candidaţi au trecut printr-un adevărat iad, cu diferenţa că în iad e foarte cald, ceea ce nu se putea spune despre locul în care ne aflam. Chance cunoştea zona arctică ca pe propriile buzunare, ştia de ce e în stare aceasta şi voia să se încredinţeze că toţi ceilalţi află cu acest prilej ce-i aşteaptă. Nimeni nu şi-a pierdut vreun picior în urma vreunei cangrene, dar cu toţii au simţit

prima muşcătură a degerării şi agonia care a urmat după reîncălzirea sângelui. Pe măsură ce rândurile candidaţilor se răreau, a început să recurgă la mici farse, cum ar fi aceea de a ne lăsa în mijlocul tundrei, la patruzeci de mile depărtare de bază, numai cu schiurile în picioare, cu o busolă şi cu hrană numai pentru o masă sărăcăcioasă, ca să vadă cine reuşeşte să se întoarcă. Unul dintre noi a fost nevoit să se lupte cu un lup doar cu beţele de schi. A răzbit animalul sălbatic, dar s-a ales cu o muşcătură la mână şi a părăsit în cele din urmă tabăra fiind pasibil de infestare cu rabie.

În final am rămas doar şase şi când ne-am adunat cu toţii în cabana de la Nome, ai fi zis că s-a întâlnit cvorumul Naţiunilor Unite: un american, un englez, un scoţian, un norvegian, un indian din Canada şi cel mai mare japonez pe care l-am văzut vreodată.

La început, am să vă spun câte ceva despre Iain Meldrum, dacă nu cumva aţi auzit deja de el. Se trăgea din tradiţia scoţiană a curselor de automobile, care i-a dat pe Jim Clark, Jackie Stewart şi pe mulţi alţii. Toţi piloţii de curse trebuie, desigur, să fie şi nişte mecanici desăvârşiţi, dar Meldrum era mai mult decât atât; se pricepea la motoare mai bine decât oricare altul. Era în stare să asculte un motor montat pe bancul de probe şi să-i spună celui care considera că îl reglase la perfecţie: „Îi mai trebuie un avans de treizeci de turaţii” şi aşa era. Îşi începuse cariera ca ucenic la Rolls Royce. Şi-a construit singur un motor de cinci sute de centimetri cubi, din economiile proprii, şi a început să câştige cursă după cursă. Avea reflexele unei feline şi se pricepea la orice, de la motociclete şi până la camioanele de tonaj.

Era, deci, mecanicul nostru. La început, Chance nu l-a agreat pentru că Meldrum, în afara faptului că era un tip scund, nu avea pic de respect pentru gradele superioare, purta plete şi seara se îmbrăca cu pantaloni de catifea purpurie. În plus, nu avea performanţele celorlalţi în privinţa rezistenţei fizice. Dar nimeni altul nu-l putea întrece în domeniul motoarelor, aşa că a fost acceptat în echipă.

Urma norvegianul, Harald Ericson. Fusese smuls din armata ţării sale cam în aceeaşi manieră în care Chance fusese luat cu japca din armata Unchiului Sam. Nu fusese încântat de aceasta, dar în cele din urmă a înţeles însemnătatea misiunii şi s-a resemnat. Era înalt şi suplu şi părea înfumurat; înalt de 1,8 m şi cântărind o sută şaizeci de livre, bine legat şi foarte mobil în

mişcări. A avut cele mai bune rezultate la testul de rezistenţă fizică şi era şi normal din moment ce participase cândva şi la proba de pentatlon a Olimpiadei de iarnă. Ericson putea merge o zi întreagă pe schiurile acelea scurte, înghiţind milă după milă, cu puşca în spinare şi oprindu-se din când în când pentru a trage la ţinte aşezate la mai bine de 910 m depărtare. Provenea din Narvik, o localitate situată în interiorul Cercului Arctic şi avea, la rândul său, o bogată experienţă însoţindu-l încă din copilărie pe tatăl său la vânătoarea de balene de pe coasta sudică a banchizei. Cu calităţile lui ar fi ajuns desigur un reputat exponent al Poliţiei Călare din Canada.

Şi pentru că veni vorba, să trecem la James Fum Cenuşiu. La început numele acesta te amuză, dar cu timpul te copleşeşte. Un indian pur sânge care şi-a petrecut toată viaţa în nordul îndepărtat. Avea ochii cenuşii, înfundaţi în orbite şi care păreai tot timpul că privesc la ceva aflat în spatele tău. Am auzit undeva că aşa ceva se cheamă „ochi care scrutează orizontul”. Fum Cenuşiu a fost omul pe care l-am auzit vorbind cel mai puţin îi viaţa mea, iar tăcerea lui era cât se poate de misterioasă. Specialitatea lui era supravieţuirea în condiţiile arctice şi se pricepea de minune la o mulţime de lucruri. Unul dintre acestea era să se facă nevăzut. Deşi se afla numai la 9,1 m de tine, puteai să-l cauţi până te săturai că nu-l puteai vedea. Îmi închipui că dacă l-ai fi trimis pe Ericson pe urmele lui Fum Cenuşiu urmărirea ar fi putut dura o veşnicie, din moment ce primul n-ar fi renunţat nici în ruptul capului să caute, iar cel de-al doilea nu s-ar fi lăsat niciodată descoperit.

Şi ajungem, în fine, la Yamamoto, Satsumi Yamamoto. Întâlneai la el toate calităţile pe care nu ai cum să le găseşti în mod normal la un japonez: era de-a dreptul uriaş, sociabil, neprotocolar, generos. Dintre toţi oamenii pe care i-am întâlnit în viaţa mea era singurul cu care mi-aş fi dorit cel mai puţin să am un contact fizic. Până şi Cassius Clay ar fi stat puţin pe gânduri, iar o întreagă echipă de football ar fi ezitat înainte de a începe o luptă cu el. Coordonarea sa era într-un fel similară cu cea a lui Meldrum, dar sensibilitatea îi era îndreptată în direcţia oamenilor, nu a motoarelor. Yamamoto era specialist în două dintre disciplinele pur japoneze: karate, marfa deja exportată pe care acum o cunoştea toată lumea şi kendo, care nu plecase încă prea mult la export şi care consta în lupta cu nişte bastoane foarte lungi. E un procedeu care solicită multă îndemânare, foarte rapid şi ucigător. La karate deţinea centura neagră cu trei

dani, practic maximum posibil. Nu ştiu ce calificare avea în kendo, probabil că tot pe aproape. Pe lângă acestea, era şi un bun alpinist, un căţărător capabil să abordeze suprafeţe considerate drept „extrem de severe” şi dacă aceste calităţi nu v-au convins, vă mai pot spune că era specialist în oceanografie, fiind membru al Institutului Oceanului din Tokio.

Şi toate aceste calităţi la numai treizeci şi doi de ani!

În mijlocul acestor oameni mă simţeam ca un Little Lord Fauntleroy selecţionat din greşeală să joace un derby pe Rose Bowl.

CAPITOLUL 12

Există şi alţi oameni care se bucură de o siguranţă efectivă Dawson a reuşit să convingă Comandamentul exploatări petroliere să ne permită accesul pe câmpul de extracţie de la Povârnişul de Nord, dar până şi el a fost surprins de înclinaţii pantei. Desigur că o fi făcut şi alte minuni înainte de a-şi lut zborul spre Alaska cu scuterele Invaders adaptate pentru scopul misiunii noastre. Privindu-le coborând rampa avionului de transport, l-am înţeles perfect pe Chance. În scurtul timp petrecut în Alaska, m-am obişnuit şi eu cu huruitul motoarelor diesel care îţi dădea încredere. Pe lângă acestea, zumzetul motoarelor în doi timpi de 640 cc părea cel al unei jucării fragile Dacă nu aţi văzut niciodată un scuter pentru zăpadă, am şi încerc să vi-l descriu: un cadru metalic în interiorul căruia se montează motorul. Întreaga jucărie funcţionează prin intermediul unei curele de transmisie de forma unei şenile de excavator, dar confecţionată din cauciuc şi nailon. La capătul ghidonului sunt montate două schiuri scurte, iar pasagerii pot sta unul în spatele celuilalt, ca pe şaua unei motociclete.

În mod normal, astfel de vehicule pentru zăpadă sunt descoperite. Dawson dăduse însă ordin să se construiască nişte cabine din placi uşoare de aluminium, asamblate prin nituire şi prevăzute cu geamuri armate, dintr-un material foarte rezistent. Scuterul mai era prevăzut şi cu un dispozitiv de încălziri care prelua căldura motorului şi o distribuia în cabină.

Privind aceste gâze strălucitoare, profilate pe fundalul alb-cenuşiu mi-am dat brusc seama cât de plăpânde erau pentru riscanta misiune care ne aştepta.

Chance le-a examinat încruntat şi nici ceilalţi nu păreau foarte încântaţi. Mai puţin Meldrum. Acesta s-a apropiat de ele, a bătut uşor cu mâna în capota unuia dintre scutere, zâmbind la auzul sunetului înfundat, apoi a apăsat cu degetul cel mare pe acceleraţie până când motorul a început să scoată un huruit îngrozitor. A continuat să-l ambaleze aşa aproape o jumătate de minut. În cele din urmă şi-a dus vârfurile degetelor înmănuşate la buze şi a bătut încântat carcasa laterală a maşinăriei.

— Asta-i tot? a întrebat Chance.

— Motor nemţesc în doi timpi. O minunăţie! i-a răspuns Meldrum.

Şi-a pus apoi mâinile pe învelişul metalic şi a înclinat un pic scuterul.

— Pun pariu că doi oameni îl pot ridica fără probleme.

— Vrei cumva să mori?

— Nu, nu, a spus Meldrum. E o maşinărie clasa întâi. Nu te lăsa înşelat de aparenţe.

— Nu mă pot înşela nici o clipă. E prea uşor şi prea fragil. O jucărie pentru amatori.

Chance trebuise să se dea bătut. Nu-i plăcea să piardă, şi cu atât mai puţin în faţa lui Meldrum, dar acum se afla pe terenul acestuia. Scuterele nu erau nişte aparate foarte complicate, iar Meldrum se acomodase cu ele în mai puţin de cincisprezece secunde. S-a urcat într-unul şi a făcut câteva ture în jurul aerodromului, accelerând la maximum şi scoţând urlete de fericire. Apoi a oprit lângă noi şi s-a dat jos, strigând ca un copil:

— E de-a dreptul o încântare! Şi un prost poate să-l conducă. Încearcă şi tu.

— Mulţumesc, a spus Chance şi s-a urcat pe scuter.

A ambalat motorul şi a pornit. În scurt timp, scuterul abia se mai zărea, lăsând în urmă zăpada vânturată. Pentru prima dată am început să cred că vom reuşi. Chance a revenit şi Meldrum l-a întrebat:

— Ei, ce zici?

— E într-adevăr interesant. Ai avut dreptate. Dar cum se va descurca pe gheaţă? O să fie un adevărat calvar.

— Nu ne rămâne decât să încercăm, i-a răspuns Meldrum, privindu-l serios.

Aşa că ne-am îndreptat cu toţii către Povârnişul de Nord şi i-am urmărit pe Chance şi Meldrum avântându-se spre marea îngheţată.

Cu ajutorul unui elicopter a fost adus un sistem de iluminat cu baterii care acoperea cu greu o arie de vreo zece mile pătrate. Condiţiile ar fi putut fi şi mai aspre, dar nici aşa nu era floare la ureche: câteva pârtii înguste pe care apa era vizibilă sub straturile plutitoare de gheaţă şi trei sau patru creste de aproximativ 3 m înălţime.

În cele din urmă, cei mai mulţi dintre noi, inclusiv Dawson, ne-am retras într-un adăpost încălzit, dar Chance şi Meldrum şi-au continuat cursele pe traseul improvizat până la epuizarea combinaţiei de benzină şi ulei din rezervoarele scuterelor. Abia după aceea ni s-au alăturat şi ei. Parcurseseră doar şase sute de mile în 14 ore şi Chance era cât se poate de îngrijorat. În ce-l

priveşte pe Meldrum, acesta se bucura ca un copil, tachinându-l pe Chance.

— Bine, ai avut dreptate, a bodogănit Chance. Acum eu mă duc la culcare.

— Ba nu pleci nicăieri, amice, a spus Meldrum. Mai întâi vom demonta toate motoarele să vedem ce s-a întâmplat cu ele.

Motoarele nu păţiseră nimic. Am urmărit uluiţi degetele boante ale lui Meldrum cum transformă motoarele într-o grămadă de piese strălucitoare şi pline de ulei şi punându-le apoi la loc. A examinat cu atenţie uleiul, căutând eventuale depozitări, dar totul era curat ca lacrima. La sfârşit i-a aruncat lui Chance un zâmbet.

— Culcă-te liniştit, vrăbioiule. O să-ţi faci treaba cu ele fără nici o problemă.

Îmi dădeam seama ce e în sufletul lui Chance. Deşi nu prea avea ce să spună, îndoielile nu-l părăsiseră definitiv. Acelaşi lucru se putea spune şi despre mine.

*

* *

A doua zi de dimineaţă ne-am întors la Washington pentru o ultimă înzestrare cu cele de trebuinţă şi pentru instructajul final. Acesta din urmă a avut loc chiar în sala de şedinţe, cu toate hărţile şi schiţele pe masă. Atmosfera din sală era călduroasă şi confortabilă, dându-ţi un sentiment de siguranţă, atâta vreme cât nu te gândeai la gheţari, la frig şi la ruşi. La intrarea în sală am observat că, în afară de Dawson şi Mason, se mai afla acolo încă un bărbat şi primul lucru pe care l-am remarcat la el au fost ochii: erau la fel ca ai lui James Fum Cenuşiu, ochi care scrutau orizontul şi nu clipeau niciodată. Avea pe el un costum albastru închis care părea croit pentru altcineva şi, după felul în care se trăgea întruna de guler, se vedea limpede că nu era obişnuit cu o astfel de vestimentaţie.

Am schimbat cu toţii priviri încurcate, dar tipul nu ne-a fost prezentat decât în momentul în care ne-am aşezat cu toţii în jurul uriaşei mese.

— Vi-l prezint pe căpitanul Harry Hutton de la flota de traulere Huli din Anglia.

— Drăcia dracului! a exclamat Meldrum.

Câteva cute de pe chipul lui Hutton şi-au schimbat poziţia. O fi fost o grimasă, dar nu bag mâna în foc.

— Scoţian nenorocit, a rostit el cu prietenie.

Vocalele fuseseră scurte, plate şi emfatice, consoanele

explozive. Mi-am îndreptat privirea spre Meldrum şi, văzându-l că zâmbeşte, mi-am dat seama că relaţiile dintre cei doi erau cât se poate de amicale.

Dawson şi-a etalat zâmbetul său strălucitor, de ambasador.

— Căpitanul Hutton se trage din Whitby, ca şi căpitanul Cook, al cărui descendent este. E un pescar vestit care a condus timp de treizeci de ani o mulţime de traulere în jurul Islandei şi în Marea Albă. A cucerit timp de şapte ani consecutiv Codul de Argint pentru recordul la pescuit al sezonului, performanţă pe care se pare că nimeni nu o va mai egala. Cunoaşte gheţarii şi Marea Arctică, iar în cel de-al doilea război mondial a luptat la Murmansk fiind comandantul unui distrugător care a dat mult de furcă convoaielor germane.

Dawson a terminat prezentarea, iar Hutton a încetat să mai tragă cu degetul său butucănos de un nasture al sacoului, dându-şi seama că cei din jurul său aşteaptă să spună şi el ceva.

— Păi, cam asta e, a bombănit el într-un târziu.

Mi-am dat seama că nu era prea vorbăreţ de felul lui.

— Mii de draci! a exclamat Meldrum.

Hutton şi-a întors uşor capul spre el, fulgerându-l cu privirea. Părea dur şi periculos, genul de om tăcut, dar tare ca o stâncă. Eram impresionat şi bucuros că un astfel de om este de partea noastră. Şi cred că şi ceilalţi îmi împărtăşeau sentimentele. Nu înţelegeam însă nici în ruptul capului reacţia lui Meldrum. Era probabil vorba de vreo rivalitate tribală mai veche, rămasă încă nestinsă. Dar cei doi păreau că se înţeleg totuşi foarte bine.

— E-n regulă, domnilor, a continuat Dawson. Totul este pui la punct. Iată cum vom proceda. Punctul de plecare este baza aeriană Thule din Groenlanda.

— De data aceasta fără escortă? a întrebat caustic Chance.

Dawson nu l-a băgat în seamă.

— Acolo, scuterele vor fi încărcate într-un avion Buffalo. Sunt convins că domnul colonel Chance cunoaşte acest tip avion.

— Realizat de firma canadiană Haviland, a răspuns prompt Chance. Turbopropulsor, construit prin modificarea lui Caribon. Are şi roţi şi schiuri. E un avion bun.

— Corect, a spus Dawson. Cu acest Buffalo veţi zbura împreună cu scuterele până la Spitzbergen, unde avionul va fi alimentat înaintea zborului spre...

L-am întrerupt:

— N-ar fi mai bine dacă am zbura fără escală?

— Ar fi mult mai bine, mi-a răspuns sec Dawson, dar nici un

avion dotat pentru a ateriza pe gheaţă nu are o independenţă zbor atât de mare. Aşa că avionul vostru se va realimenta la Spitzbergen, apoi va pleca mai departe să vă lase pe banchiza de gheaţă. Aici, a continuat el indicându-mi o cruce desenată pe hartă. La două sute de mile de Novaia Zemlia şi circa patru sute de mile de Spitzbergen. După ce vă lasă acolo, Buffalo-ul va decola din nou direct spre Thule. Cu puţin noroc, ruşii nu vor observa pe radarul lor decât faptul că un avion s-a apropiat la mai puţin de două sute de mile, apoi s-a întors. N-or să intre la bănuieli.

A fost rândul lui Chance să intervină:

— Şi noi cum ne mai întoarcem, dacă avionul pleacă imediat înapoi la Thule?

— Veţi afla mai târziu, a răspuns Dawson. Nu mă mai întrerupeţi, domnilor. Veţi avea la dispoziţie doar o oră de crepuscul în care să porniţi la drum, după care răsare luna. Sunt de acord să luăm în considerare şi anumiţi factori de risc, dar...

— Oare? l-a completat Chance.

— Da.

— Va fi un moment de neuitat: Rămaşi singuri acolo, în mijlocul oceanului, cu ochii după avionul care tocmai ne părăseşte. La sol, numai şaizeci de grade, desigur, iar noi...

— Iar voi va trebui să porniţi la drum, i-a tăiat-o Dawson.

M-am uitat la el, apoi la Chance, întrebându-mă dacă îi simpatizam la fel pe amândoi: pe cel care a trebuit să conceapă tot planul de acţiune, să dea ordine şi să o facă competent şi obiectiv şi pe celălalt care era nevoit să primească ordinele şi să le ducă la îndeplinire. Unul cu sânge rece, celălalt nu.

Dawson şi-a continuat instructajul:

— Presupun că vremea vă va fi favorabilă. Din clipa aceasta şi până la următorul crepuscul aveţi la dispoziţie douăzeci şi trei de ore, în funcţie de ziua în care veţi porni. Echipa va fi compusă din şase persoane şi pentru fiecare om există un scuter. Scuterul nu poate duce mai mult de două persoane, dar în situaţii deosebite se poate lua în calcul şi ieşirea din funcţiune a două aparate. Asta înseamnă 33,3 % şi mi s-a spus că este prea puţin probabil să aveţi o astfel de neşansă pe timpul parcurgerii celor patru sute de mile. Scuterele sunt dotate cu rezervoare suplimentare de combustibil care le permit funcţionarea timp de treizeci de ore. În cazul unei defecţiuni serioase, desigur că veţi putea transfera combustibilul în alt scuter. E clar până aici?

Am încuviinţat cu toţii, chiar şi Chance, deşi nu părea că o face

cu toată inima.

— Bine, a continuat Dawson calm. Presupunând că veţi înainta cu douăzeci şi cinci de mile pe oră şi că veţi face o oprire pentru masă, vă veţi apropia de Novaia Zemlia în jurul orei opt sau nouă seara, ceea ce va fi probabil cam devreme. Aceasta vă va da însă posibilitatea să cercetaţi locul. Va trebui să pătrundeţi în obiectiv între orele zece şi unsprezece şi, odată ajunşi acolo, veţi avea grijă să nu zăboviţi prea mult. Asta, bineînţeles, în cazul în care acţiunea va reuşi până în acest punct.

Dawson a tăcut şi, brusc, am simţit că mă trece un fior. Până în clipa aceasta nu mi-am imaginat peste ce vom da acolo. Acum însă mi-au apărut în minte tot felul de imagini: vedeai bărbaţi înarmaţi, uşi care se deschid expunându-ne unui tir nemilos de gloanţe. Mi s-a pus un nod în stomac. M-am uitat în jur şi mi-am dat seama că eram singurul. Indiferent de ce era în sufletul lor, colegii mei aveau pe chipuri o expresie cât se poate de pasivă. Mai puţin Meldrum. Părea vioi ca o vrăbiuţă.

— S-ar putea să dureze un pic până reuşim să ne târâm până acolo. Ar fi de preferat să-i găsim pe toţi dormind.

— Va trebui să vedeţi cum stau lucrurile la faţa locului, a intervenit Dawson. Dacă scoateţi un timp bun la ducere, va trebui să încetiniţi un pic. Cel mai important lucru este să vă drămuiţi cât mai bine timpul.

— Dacă e un loc asemănător cu Camp Hundred, atunci cu siguranţă că ruşii se vor duce devreme la culcare, a spus Chance.

Meldrum a încuviinţat dând din cap.

— Depinde numai de voi să alegeţi cel mai potrivit moment pentru penetrarea şi ieşirea de acolo, a continuat Dawson. Interpretarea fotografiilor făcute din satelit duce la concluzia că stânca are cam 45 m înălţime, că e abruptă, dar nu verticală. Avem certitudinea că are suficiente crăpături care să facă posibilă escaladarea ei.

A venit rândul lui Yamamoto să intervină în discuţie:

— Bănuiesc că se pretează doar la o escaladare de începători. Dacă vom fi nevoiţi să înfigem pinioane în stâncă, ne vor auzi?

— Ar fi mai bine dacă aţi evita aşa ceva, i-a răspuns Dawson. Mai ales dacă au instalat şi echipamentul de detectare seismologică. Pentru orice eventualitate, v-am pregătit pinioane cu capete de cauciuc pentru a reduce zgomotul, dar mai riscantă rămâne vibraţia produsă.

— Am înţeles, a spus Yamamoto.

După mine, ideea lui Yamamoto în legătură cu escaladarea de începători era diferită de a mea, dar nu m-am băgat în vorbă. Japonezul era suficient de robust şi de puternic pentru a urca pe stâncă cu trei dintre noi în cârcă.

— La pătrunderea în clădire veţi lua cu voi şi îmbrăcămintea de protecţie pentru Komarov. Îl îmbrăcaţi şi apoi ieşiţi cu el. Îl coborâţi de pe stâncă pe o targă specială, îl băgaţi într-unul dintre scutere şi porniţi la drum. El va face drumul de întoarcere în scuterul colonelului Chance.

— Nu cred că ne putem înşela, dar ce facem dacă lucrurile nu ies aşa cum am plănuit? am întrebat eu. Ce ne facem dacă nu vrea pur şi simplu să vină cu noi?

Dawson mi-a răspuns pe loc:

— O să vină cu voi.

— Nu-i oferim nici o şansă? a întrebat şi Chance.

— Nici una. Acum, în legătură cu plecarea de acolo. O să părăsiţi Novaia Zemlia pe o rută uşor deviată spre sud faţă de drumul iniţial. În final veţi ajunge în acest punct, a continuat Dawson, marcând locul de pe hartă cu o cruce. E la vreo două sute de mile depărtare, dar nu puteţi să vă apropiaţi mai mult din cauza riscului de a fi depistaţi de vreun submarin nuclear care ar ieşi la suprafaţă. În momentul acesta intră în acţiune căpitanul Hutton.

— Billy Muggins, a spus Hutton.

— Imediat după această şedinţă el va zbura direct la Keflavik, în Islanda, a continuat Dawson. Traulerul lui, *Steaua Polară,* se află în clipa aceasta acolo, iar la bordul lui, încărcate în două lăzi uriaşe, sunt două obiecte foarte importante: un avion Otter şi o cabană demontabilă, confecţionată din panouri de polistiren expandat, acoperite cu fibră de sticlă. Un material foarte uşor şi care permite montarea cabanei fără dificultate. Căpitanul Hutton va trage *Steaua Polară* la marginea banchizei, va descărca piesele componente, va monta cabana, după; care vor fi descărcate şi piesele avionului, cu care vor rămâne un pilot şi un mecanic Echipajul *Stelei Polare* va monta avionul, după care vaporul va pleca, lăsând Otter-ul montat şi gata de zbor, în cabană. După ce ajungeţi acolo, îngropaţi scuterele, în zăpadă, vă suiţi în avion şi plecaţi la Thule. Odată ajunşi deasupra coastei Groenlandei veţi fi escortaţi de avioane de vânătoare. Aveţi neclarităţi?

— De ce nu vine un avion să ne ia direct de pe banchiză? a intervenit Chance.

— Pentru că ar fi detectat de radarul lor. V-ar da imediat de urmă. De îndată ce eventualul avion ar ateriza cerut s-ar acoperi de MIG-uri.

— Înţeleg. Dar cum o să găsim Otterul? Ştiţi ce se întâmpla cu busolele în zona aceea.

— Ştiu. Din cauza aceasta n-o să vă orientaţi cu ajutorul lor Fiecare scuter are încorporată o staţie radio, iar pe drumul de întoarcere o navă a flotei de pescuit, aflată în larg, va emite timp de treizeci de secunde din cinci în cinci minute un semna după care vă veţi ghida. Nu vă rămâne decât să vă ghidaţi în direcţia din care vine semnalul.

— E-n regulă, a spus Chance. Dar dacă lucrurile nu merg conform planului?

— Vă veţi orienta după stele şi cu ajutorul busolei, i-a răspuns Dawson. Va fi greu, dar nu imposibil.

— Mă refeream la Otter.

— În cazul acesta singura alternativă rămâne însăşi *Steaua Polară.* În eventualitatea în care se întâmplă ceva cu avionul aceasta se va afla doar la cinci mile în larg. Veţi putea lua legătura radio cu ea. În caz de urgenţă va veni să vă ia de pe banchiză, după care va reveni la flota de pescuit. În mijlocul celor optzeci de nave ale flotilei va fi în siguranţă.

Dawson a făcut o pauză şi i-a privit pe cei din jurul lui.

— Aveţi întrebări?

— Avem nevoie de schiuri, a spus Fum Cenuşiu.

— Ghetele trebuie să aibă şi ţinte metalice care să ne ajute la urcat, a intervenit şi Yamamoto. Am să vă arăt cum trebuie montate pe tălpi.

— Komarov e diabetic, am spus şi eu. Nu cunoaştem nimic despre dieta lui şi despre tratamentul pe care îl urmează. Nici măcar nu ştim ce insulină ia.

— Komarov vorbeşte engleză, a spus Dawson. Asta ne va fi de ajutor. Până una, alta, vei lua în mica trusă medicală cincizeci şi şapte de varietăţi de insulină.

Am continuat discuţia dezbătând fiecare detaliu, apoi Hutton s-a ridicat, ne-a salutat monosilabic şi a plecat să prindă avionul spre Keflavik. S-a îndreptat spre uşă, vădit stânjenit de costumul lui ieftin şi strâmt, s-a întors spre noi şi a ridicat mâna doar pe jumătate.

— Baftă, ne-a urat el.

Cuvântul acesta ne-a readus cu picioarele pe pământ, amintindu-ne brusc şi dureros de pericolele îngrozitoare care ne

aşteptau.

Din clipa aceea discuţia a devenit mult mai sobră.

CAPITOLUL 13

Uriaşa bază militară aeriană a Statelor Unite de la Thule; Groenlanda este unică în lume prin contrastele pe care ţi le oferă. În lupta cu condiţiile neprielnice de climă, tehnologia s-a adaptat şi ea la acestea. Ridicarea şi conducerea unei baze militare de pe care să poată decola la orice oră uriaşele bombardiere a implicat asigurarea unor condiţii de locuit pentru mii de oameni, hrănirea acestora şi oferirea unor condiţii de petrecere a timpului liber, în fine, un mediu modern într-un climat adecvat numai eschimoşilor şi urşilor polari. Am petrecut câteva zile de aşteptare la Clubul Ofiţerilor care părea construit de însuşi Conrad Hilton şi încă în cel mai extravagant stil. În interiorul clădirii găseai o mulţime de cinematografe şi baruri, mâncăruri fine, terenuri de squash, legume şi fructe proaspete. Pe fiecare uşă care ducea spre ieşire erau lipite grafice cu temperatura şi cu viteza vântului din ziua respectivă şi afişe cu litere de-o şchioapă care îţi atrăgeau atenţia ca nu cumva să ieşi afară şi să uiţi să-ţi pui bocancii de protecţie. Ar fi fost tentat să crezi că nu e un lucru atât de important, mai ales dacă vrei să ieşi numai la o scurtă plimbare, dar în realitate era o măsură vitală: pielea încălţămintei obişnuite nu este termoizolantă şi după numai câteva sute de metri picioarele îţi pot îngheţa. Circula o poveste, repetată la nesfârşit, despre doi nou veniţi cărora li s-au amputat ambele picioare pentru că neglijaseră să-şi schimbe încălţămintea.

Mie mi-au priit acele câteva zile. Rana de la picior mi sa vindecat frumos şi noua piele care crescuse deasupra ei devenise pe zi ce trecea mai rezistentă. Frigul tăios scormoneşte mai ales zonele sensibile ale corpului şi caută fără milă orice rană. Atâta vreme cât nu ieşeam din camera mea, rana nu mă deranja deloc. Cum ieşeam afară îmi aduceam din nou aminte de ea.

Pe 12 februarie am fost anunţaţi că Hutton şi echipajul său terminaseră cu succes operaţiunea de aducere a Otter-ului pe banchiză.

Reuşiseră, de asemenea, să descarce şi piesele componente ale cabanei pe care o şi ridicaseră, fixând-o de sol cu nişte buloane lungi. În interiorul ei ne aştepta acum avionul. Îi porniseră motorul şi – după probe care au durat o oră – s-a

constatat că totul era perfect. Hutton scosese apoi *Steaua Polară* în larg, lăsându-i pe pilotul şi pe navigatorul Otter-ului să-şi împartă spaţiul îngust din cabană. Nu-i invidiam deloc. Acest gen de construcţii au calităţi incredibile în ceea ce priveşte izolarea termică. În plus, fiind înzestrate şi cu o mică sobă, oferă o atmosferă foarte plăcută, indiferent de vremea de afară. Dar aşteptarea pe gheaţă nu poate fi deloc o plăcere.

Se pare că Hutton reuşise să iasă din zona sloiurilor de gheaţă la timp. La puţin după aceea, atmosfera s-a umplut de cristale minuscule de gheaţă care au redus vizibilitatea la minimum şi au făcut aproape imposibilă comunicarea prin radio. Conform buletinelor meteo care ne erau transmise, această pâclă albicioasă nu s-a risipit decât după treizeci şi şase de ore.

Chance se plimba prost dispus prin camera sa, agitându-se numai atunci când soseau buletinele meteo. Baza militară de la Thule era şi ea ţinta unor vânturi puternice şi a zăpezii viscolite şi deşi aeronavele puteau zbura, decolarea şi aterizarea lor nu era o treabă prea uşoară nici măcar cu ajutorul sistemului semiautomat de navigare. Am fi putut pleca pe data de paisprezece; vremea din locul în care plecam noi urma să fie atunci destul de bună, dar la Thule existau condiţii meteo care ar fi pus în pericol decolarea Buffalo-ului nostru: Vântul bătea cu şaizeci până la nouăzeci de mile pe oră din direcţia nord-vest şi riscul unei prăbuşiri încă de la decolare rămânea foarte mare. În noaptea aceea ne-am dus la culcare pe fondul vântului care bătea ca un apucat afară, cu capul plin de prognoze meteo, tabele de temperaturi şi anxietate.

Am fost treziţi la ora unu noaptea.

Când ordonanţa a intrat în camera mea şi m-a zgâlţâit de umăr, am avut impresia că nu dormisem mai mult de cinci minute.

— E timpul să vă sculaţi, domnule.

M-am uitat somnoros la ceas şi am spus:

— Cum? Acum?

— Ascultaţi, domnule.

Am ascultat. Era linişte şi, pentru o clipă, nu mi-am dat seama ce înseamnă asta. Apoi am înţeles. M-am dus la fereastră şi am tras perdeaua, scrutând bezna de afară. Aveam în faţa ochilor peisajul dintr-o felicitare de Crăciun; un strat gros de zăpadă ondulată rezemat de marginile clădirii; pete aurii sub becurile care iluminau tabăra. Şi tot peisajul era absolut nemişcat.

Mi-am dat cu apă pe faţă şi m-am echipat cât am putut de

repede, apoi am ieşit în grabă la Polecatul care mă aştepta afară. James Fum Cenuşiu şi Yamamoto erau deja înăuntru. Chance a venit imediat după mine, urmat de Ericson şi de Meldrum. Şoferul a pornit motorul şi am pornit spre hangarul în care ne aştepta Buffalo-ul. Când ne-am dat jos din Polecat, lui Chance i s-a adus un buletin meteo pe care l-a citit pe nerăsuflate, apoi l-a reluat un pic mai rar.

— Ascultaţi-mă. Pentru moment condiţiile par a fi bune. La punctul de aterizare ninge slab, iar vântul suflă doar cu douăzeci de noduri. Temperatura la sol e estimată la zece grade Fahrenheit. Vom avea aceleaşi condiţii pe tot drumul. Cel puţin aşa spune prognoza, deşi Dumnezeu ştie ce ne va mai rezerva natura în Siberia.

A rupt apoi hârtia şi a aruncat-o într-un coş de gunoi.

— Să mergem!

Uşa posterioară a avionului, de sub coadă, fusese deschisă formând o rampă. Scuterele noastre şi echipamentul aferent fuseseră deja încărcate în avion. Am urcat şi noi, ne-am aşezat pe banchetele militare, cu faţa spre interior şi ne-am legat centurile de siguranţă. Cele două motoare turbopropulsoare Pratt şi Whitney au început mai întâi să zumzăie uşor, apoi să urle tânguitor şi Buffalo-ul a ieşit pe poarta hangarului. Am iscodit cu privirea bezna care învăluia aerodromul, trecând în revistă luminile laterale pe care avionul le lăsa în urmă în timp ce-şi făcea turul de pistă. Apoi n-am mai zărit nici o lumină, doar albul-cenuşiu al zăpezii, iar avionul s-a oprit, aşteptând permisiunea de a decola. Am rămas aşa, nepăsători, ascultând zgomotul motoarelor încă o secundă sau două, apoi am auzit huruitul din ce în ce mai puternic al acestora. Fuzelajul a început să vibreze din toate încheieturile, iar motoarele au fost ambalate la maximum.

O scurtă smucitură ne-a dat de înţeles că roţile începuseră să se învârtă, apoi ne-am avântat cu cea mai mare viteză pe pistă, propulsaţi de uriaşa energie şi vibraţie care nu se eliberează decât în momentul în care maneta trasă spre spate permite aparatului să se dezlipească de sol şi să pătrundă plin de încrede în mediul pentru care a fost hărăzit. A urmat scurtul moment în care îţi stă inima-n loc, când pilotul ridică brusc botul aeronavei, după care au dispărut şi anunţurile „Legaţi-vă centurile de siguranţă” şi „Fumatul interzis”. Nimeni nu şi-a aprins ţigara, dar ne-am desprins cu toţii centurile de siguranţă, eliberându-ne trupurile din strânsoarea lor.

— 3000 m, a răsunat prin difuzoare vocea pilotului. Intenţionez să zbor până la Spitzbergen la o altitudine de 3600 m. Cabina nu este presurizată, dar dacă simţiţi nevoia puteţi folosi oxigenul. Măştile sunt în compartimentele de deasupra capetelor dumneavoastră.

Pocnetul din difuzoare, care anunţa sfârşitul anunţului, s-a auzit ciudat de tare în cabină. Nimeni nu scotea o vorbă. Chance şi Yamamoto adormiseră deja şi probabil că acelaşi lucru îl făcea şi Fum Cenuşiu. Acesta din urmă stătea nemişcat pe scaunul său, cu ochii deschişi, aţintiţi pe pereţii cabinei. Mă întreb oare ce vedea el acolo, ce proiectau oare acei ochi ceauşii pe ecranul minţii sale. Ericson îşi scosese din sacul cu muniţie nişte cartuşe pe care le ştergea cu migală cu o cârpă îmbibată în ulei, atent să nu-i scape nici o scamă de murdărie. După ce a terminat cu cartuşele a trecut la puşcă, căreia i-a demontat trăgătorul, examinând cu atenţie toate piesele, lustruind totul şi verificând fiecare mecanism. Iain Meldrum, cu mâinile încrucişate la ceafa, şuiera ceva printre dinţi în timp ce piciorul lui încălţat în grosolanele ghete de pâslă albă bătea cu stângăcie ritmul pe podea. A observat că mă uit la el şi mi-a făcut un semn cu ochiul.

Nu mă simţeam în stare să-i răspund la fel, aşa că i-am trimis cel mai cald zâmbet posibil. Treptat, zi după zi, devenisem din ce în ce mai conştient de ceea ce ne aştepta, dar mintea omenească are mecanismele ei de protecţie care ne îndepărtează gândurile de ceea ce este necunoscut şi înfricoşător. Mi-era încă greu să cred că peste numai câteva ore ne vom afla pe banchiză, dar începusem să cred şi aşa ceva.

Am auzit o mişcare şi m-am uitat în jur. Meldrum s-a ridicat de pe locul lui şi s-a aşezat lângă mine:

— E ca naiba, nu-i aşa?

M-am întrebat imediat: „Oare se vede chiar aşa de clar pe faţa mea?”

— Noaptea o să fie mult mai bine, i-am răspuns.

— Eu mă simt şi mai rău. Ia uită-te.

Meldrum îşi ridicase mâna şi am văzut că-i tremura. A început să râdă:

— Aşa mi se-ntâmplă mereu.

— Înaintea unei curse?

A încuviinţat dând din cap:

— Şi după aceea.

— Dar nu şi în timpul cursei.

Meldrum a râs din nou.

— N-aş mai fi aici cu tine. Când începe cursa totul devine atât de sigur şi de limpede. Stai liniştit, tu oricum o să te descurci de minune.

— Ce te face să fii aşa de sigur?

— Ai un chip palid şi frumos. Asta-i prima lege a lui Meldrum. Dacă ai faţa palidă şi ţi-e frică înseamnă că o să scapi cu bine. Dacă eşti roşu la faţă şi ţi-e frică o dai în bară. Am văzut lucrul ăsta de zeci de ori la cursele de automobile. Când vezi un concurent roşu în obraji şi transpirat leoarcă, poţi deja să dai telefon la pompe funebre.

Brusc am simţit că mă înroşesc în obraji. Meldrum a început să râdă.

— Ai stricat totul, bătrâne.

În spatele lui s-a auzit o voce:

— De unde pot să iau şi eu o faţă palidă? Faţă palidă?

M-am uitat în jurul lui Meldrum. Chipul lui Fum Cenuşiu era brăzdat de un zâmbet uşor.

— De la vraciul nostru, i-a răspuns ironic Meldrum.

— Îmi pare rău, am răspuns eu. Nu cred că vă pot ajuta cu nimic.

— Omul alb vorbeşte cu limbă de viperă, a continuat Fum Cenuşiu, cu un zâmbet şi mai lăbărţat.

— Lăsaţi vorbăria şi culcaţi-vă!

Ne-am uitat în direcţia din care veniseră aceste cuvinte.

Chance se trezise şi acum se holba la noi.

— Terminaţi circul ăsta şi culcaţi-vă. O să aveţi nevoie de puţin somn. Vă ordon!

Meldrum a salutat foarte regulamentar şi s-a întors la locul lui. Fum Cenuşiu a ridicat din umeri şi şi-a reluat contemplarea infinitului.

Am închis ascultător ochii şi am încercat să adorm, dar n-am reuşit. Nu pentru că aş fi fost chinuit de gânduri; din contră. Eram mai senin şi mai calm ca niciodată. M-am întors şi m-am uitat pe fereastră la banchiza Groenlandei aflată la 1800 m sub noi, luminată de razele lunii. Şi ea părea calmă, liniştită şi eternă. De acolo, de sus, nu se putea zări cruzimea vieţii de pe ea şi nici nu se putea simţi frigul. „Munţii de gheaţă ai Groenlandei,” mi-am spus în gând. Ce urma oare? „Bariera de corali a Indiei.” Mi-aş fi dorit să fiu chiar în clipa aceea pe un atol de corali în India. Brusc, amintirile m-au purtat înapoi, în copilăria petrecută pe malul lacurilor din Anglia.

Se pare că am aţipit exact în clipa în care renunţasem să mai

încerc. Pocniturile din urechi, provocate de creşterea presiunii din cabină, m-au trezit din somn. Mi-am ţinut nasul astupat şi am suflat cu putere pentru a echilibra presiunea şi a scăpa de senzaţia neplăcută. Îmi simţeam membrele inerte, aşa că m-am întins un pic. Între timp se treziseră şi ceilalţi şi începuseră să se agite. Privind din nou pe fereastră, am văzut sub noi insulele Spitzbergen: în nord, linia albă care marca începutul gheţurilor arctice, iar în sud, strălucirea argintie a mării sub razele lunii noi.

Hotarul dintre cele două zone părea trasat cu o riglă.

Pe aerodromul din Spitzbergen nici măcar nu am coborât din avion. Cineva ne-a adus un container cu hrană caldă şi ultimul buletin meteo.

Chance l-a citit, apoi ne-a spus:

— Nici o modificare. Avem noroc. Până în prezent se pare că avem noroc.

După aceea a deschis containerul şi a început să ne împartă farfurii cu felii groase de carne de vită fiartă înăbuşit. A urmat o budincă foarte dulce, cu melasă, pe care nu aveam nici un chef s-o mănânc, dar am făcut-o numai de dragul energiei uriaşe pe care mi-o oferea. În fine, ni s-a dat câte o cană cu un lichid vâscos şi lipicios. Indiferent ce era, nu mi-a plăcut deloc cum arăta.

— Asta ce mai e? am întrebat.

— Cacao, mi-a răspuns Ericson. E foarte bună.

N-am agreat niciodată cacao sau băuturile pe bază de şocolată.

— Nu, mulţumesc.

— E cacao marinărească, mi-a precizat Ericson. Bea. E bună împotriva frigului.

Am avut senzaţia că beau sirop, dar am înţeles îndată ce voia să spună Ericson. La sfârşitul acestei mese aveam îi stomac o ghiulea alcătuită din hidrocarbonaţi solizi şi proteine. Mă simţeam ca un piton care înghiţise o vacă: gata să mă încolăcesc şi să mă pregătesc pentru o digestie de o lună.

De îndată ce am decolat de la Spitzbergen, Chance s-a ridicat în picioare şi ne-a ordonat:

— Bun! Acum să-ncepem să ne echipăm!

Buffalo-ul nostru zbura doar cu treizeci de mile pe oră, ceea ce însemna că aveam la dispoziţie vreo nouăzeci de minute să ne pregătim. Era mai mult decât suficient şi o ştiam cu toţii, dar pe măsură ce ne apropiam de destinaţia noastră era mai bine să ne ocupăm timpul cu ceva decât să stăm degeaba. Ca şi ceilalţi

membri ai echipajului, aveam pe dedesubt indispensabilii lungi şi bluza de piele, precum şi pantalonii de lână şi jacheta de campanie. Acum am îmbrăcat costumul Grenfell, compus din pantaloni şi jachetă din material rezistent la frig şi vânt, mi-am tras ghetele din pâslă albă, mi-am pus căciula de blană şi peste toate acestea hanoracul. Era un echipament deosebit, mai ales ghetele. Acest gen de încălţăminte se baza pe calităţile termoizolante ale pâslei. Ghetele din dotarea noastră erau confecţionate dintr-o pâslă groasă de 0,005 m. Talpa avea aproape 0,02 m şi era acoperită cu o peliculă subţire de cauciuc. Singura problemă cu aceste ghete era că trebuia să ai grijă să nu le uzi. Dacă aşa ceva se întâmpla, până să-ţi dai seama ghetele îngheaţă şi odată cu ele şi picioarele. Aşa că dacă ţi se acoperă chiar şi cu cea mai fină pulbere de zăpadă trebuie să le scuturi bine înainte de a intra la căldură. Pentru misiunea noastră ni se puseseră la dispoziţie şi încălţări din piele de focă pe care urma să le tragem peste ghetele de pâslă. Căciulile erau din volverină, ca şi garniturile glugilor; dintre toate blănurile, aceasta este cea mai rezistentă la frig şi umezeală. Nici urşii polari nu erau mai bine echipaţi ca noi pentru condiţiile arctice.

Meldrum se îmbrăcase foarte repede şi făcea o ultimă inspecţie scuterului său. Scuterele fuseseră vopsite în alb, pentru a se confunda cu zăpada. Mai degrabă ai fi reuşit să găseşti nişte ace într-un milion de mile pătrate de fân. Nu cred că mi-ar fi plăcut prea mult ideea de a căuta un scuter ca acestea în cazul în care unul dintre colegii mei s-ar fi pierdut de grup.

Mi-am controlat şi eu trusa medicală. Luasem cu mine pansamente, aţele, bandaje, morfină, benzedrină şi mai multe tipuri de insulină: cu acţiune îndelungată şi cu absorbţie imediată, precum şi sub formă de tablete, pe care numai anumiţi diabetici şi le administrează. Luasem, de asemenea, obişnuitele scule necesare în stări de urgenţă, dar geanta verde din fibră de sticlă nu conţinea nici o piesă din instrumentarul de obstetrică. Ursoaicele şi focile polare n-aveau decât să se adreseze moaşelor din partea locului. Eram cu toţii în picioare, încurajându-ne şi verificându-ne scuterele, când am observat că unghiul podelei pe care stăteam s-a modificat. Buffalo-ul începuse să coboare. M-am întors şi m-am uitat pe fereastră la gheaţa aflată la 900 m sub noi. Nu puteam vedea prea departe, dar încotro mă uitam nu zăream decât gheaţă, conturată clar până la orizont, marcată din loc în loc de cute de presiune şi de copci mici produse de spargerea sau mişcarea gheţii. În aceste

ochiuri apa întunecată a mării aştepta să îngheţe.

S-au aprins din nou ledurile care ne atenţionau să ne strângem centurile de siguranţă. Ne-am conformat şi am început să aşteptăm momentul aterizării. Zgomotul motoarelor se modifica pe măsură ce aparatul îşi micşora viteza de zbor. Am coborât lin şi în clipa aceea am simţit în piept bătaia unei tobe uriaşe, iar un muşchi al braţului a fost cuprins de un uşor spasm; nervos.

Probabil că pilotul era un expert şi studiase cu mult timp în urmă punctul în care urma să aterizeze. A îndreptat botul avionului spre întinderea de gheaţă, apoi a întors aparatul de zbor împotriva vântului şi a început să se apropie de sol. Cu capul întors spre fereastră, vedeam gheaţa ce urca spre noi, acoperită cu o pătură subţire de zăpadă. O clipă mai târziu avionul a început să ţopăie pe schiurile care încercau să ia contact total cu solul. M-am rugat la Dumnezeu să nu dăm peste vreo gaură; mai mare sau peste vreo cută de presiune...

În fine am aterizat şi motoarele au început să frâneze înaintarea cu un muget asurzitor. După ce ne-am oprit, Chance şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a ridicat în picioare L-am urmat imediat cu toţii. Un şuierat straniu, urmat de un curent de aer ca gheaţa ne-a făcut să ne întoarcem în direcţii respectivă. Rampa, care făcea parte din coada avionului, era coborâtă şi aerul nopţii pătrunsese în avion. Am rămas cu gura căscată, dar mi-am dat seama, de îndată ce aerul îngheţat mi-a pătruns în plămâni, că nu era gestul cel mai înţelept.

Când capătul rampei s-a lovit cu zgomot de gheaţă, Iain Meldrum pornise deja motorul primului scuter. Chance s-a urcat în grabă în el şi a coborât imediat. Meldrum a continuat să pornească motor după motor până când ne-am preluat fiecare scuterul şi am coborât din avion pe gheaţa de afară. Odată ajunşi acolo, am ambalat motoarele pentru a încălzi mai repede atmosfera din cabine. Chance şi-a părăsit scuterul şi s-a întors la avion să mai verifice încă o dată poziţia. Apoi s-a întors şi a trecut prin dreptul fiecăruia dintre noi pentru a ne da ultimele instrucţiuni. Când a ajuns în dreptul meu, mi-a arătat o stea care strălucea puternic undeva în sud.

— În direcţia asta o luăm! a urlat el, apoi a trântit cu putere uşa scuterului.

Am rămas pe loc, aşteptând semnalul de plecare şi urmărind cu privirea Buffalo-ul. Sistemul hidraulic a ridicat rampa în poziţia iniţială, după care elicele au început să se rotească din ce în ce

mai tare. Pilotul ne-a făcut un semn cu mâna, apoi avionul s-a urnit din loc şi a început să ia viteză, mai mare de data aceasta, pentru că era mult mai uşor. Câteva secunde mai târziu, coada a coborât un pic, schiurile s-au desprins de sol şi avionul a dispărut, cu un huruit infernal, în noapte.

Am privit în jur. Buffalo-ul nu mai era decât o luminiţă pe cer. Scuterele noastre erau mici cocoaşe albe învăluite de aburii motoarelor.

Rămăseserăm singuri în Marea Polară.

CAPITOLUL 14

Privită prin parbriz, scena din faţa mea părea ca o fotografie care stătuse în baia de developare numai pe jumătate din timpul necesar: o întindere nesfârşită de alb cu umbre negre precum cărbunele. Luna nouă dădea o lumină slabă, dar suficientă pentru a putea să vezi zborul fulgilor de nea pe fundalul cerului întunecat.

Singurul far al scuterului lui Chance a clipit o dată, apoi încă o dată şi Meldrum s-a desprins încet din coloană, luându-şi ca reper steaua de pe cer, şi a trecut în frunte. Întrucât drumul nostru trecea peste o suprafaţă necunoscută şi deoarece viteza cu care parcurgeam acest drum trebuia să fie prea mare pentru a mai oferi vreo siguranţă, cel care se afla în fruntea coloanei trebuia să fie înzestrat cu nişte reflexe de felină. Scuterele noastre aveau o putere de frânare remarcabilă, iar pentru a evita o eventuală coliziune stabilisem să păstrăm între noi un interval de cel puţin 9,1 m.

Unul câte unul, ne-am aliniat din mers, Yamamoto în poziţia doi, eu în trei, Chance în patru, iar Ericson şi Fum Cenuşiu în cinci şi respectiv şase. Pentru ultimii doi riscul era mai mare, pentru că ei nu conduceau, ca noi ceilalţi, pe pârtia deja creată de Meldrum, ci la cinci picioare de o parte şi de alta a acesteia, prin zăpada netasată. Pe de altă parte, era de neconceput ca vreunul dintre noi să se rătăcească de coloană. Fum Cenuşiu şi Ericson urmau să se supravegheze reciproc; dacă unul dintre ei avea vreo problemă, cel puţin ştia cineva.

Aveam un sentiment ciudat: stăteam în scuterul meu, în spatele lui Yamamoto, zărindu-l din când în când şi pe Meldrum. Micuţul motor Rotax de 640 centimetri cubi în doi timpi făcea un zgomot regulat, iar gheaţa şi zăpada de sub mine scârţâiau uşor, dar în afară de acestea nu se mai auzea nici un sunet. Ştergătorul de parbriz se deplasa constant în dreapta şi-n stânga şi prin spaţiul curăţit al geamului vedeam cum cele două gângănii din faţa mea luau viteză, avântându-se temerare pe banchiză.

În capul coloanei, Meldrum se simţea aproape în largul lui, dacă se putea vorbi de aşa ceva la o viteză de douăzeci de mile pe oră. Mâinile şi şezutul său, încă sensibile sub îmbrăcămintea groasă, învăţau acum noua senzaţie pe care ţi-o dă mersul pe

gheaţă. Pe măsură ce căpăta mai multă încredere, mărea şi viteza obligându-ne să facem şi noi eforturile necesare pentru a ne ţine după el. Mâinile mele înmănuşate nu trebuiau decât să ţină strâns ghidonul pentru a mă menţine în spatele lui Yamamoto, iar degetul mare să ţină apăsat butonul de acceleraţie pentru a nu rămâne în urmă.

Suprafaţa zăpezii de sub noi era surprinzător de netedă. Din când în când, scuterele săltau sau se înclinau într-o parte la trecerea peste ridicături mai mici sau cavităţi ale gheţii, dar nu era mai rău decât atunci când mergeam cu MG-ul meu pe unele drumuri de ţară.

După vreo cinci mile, în cabina mea se făcuse insuportabil de cald şi începusem să transpir. Am apăsat butonul radiatorului şi am deschis fermoarul hanoracului. Aş fi vrut să-l dau jos pur şi simplu, dar pentru asta ar fi trebuit să opresc, ceea ce era imposibil. În acelaşi timp era important să nu transpir prea mult, mai ales la picioare. La urma urmei, transpiraţia înseamnă în cea mai mare parte apă, iar umezirea ghetelor de pâslă ar reprezenta un mare pericol. N-aveam nici un chef ca la ieşirea din scuter să mă trezesc cu picioarele îngheţate.

După patruzeci de minute cerul a început să se lumineze, mai întâi abia perceptibil, apoi din ce în ce mai repede. Începea scurtul crepuscul arctic. Deja îmi era mult mai uşor să urmăresc scuterul lui Yamamoto. Brusc, mi-am dat seama că nu mai mugea şi am oprit ştergătorul de parbriz. Fusesem prea optimist. Vântul îmi lipise toată zăpada ridicată în aer de cei din faţa mea pe parbriz. M-am întins, am pornit din nou ştergătorul care, după câteva încercări destul de slabe, a reuşit în cele din urmă să-mi cureţe parbrizul destul de repede. Cum învăţasem deja lecţia, de data aceasta nu l-am mai oprit: căldura din interior topea fulgii în clipa în care aceştia se izbeau de parbrizul de plexiglas, iar vântul îi transforma într-un strat subţire de gheaţă. Dacă lama ştergătorului s-ar fi oprit o vreme, n-aş mai fi văzut nimic.

Yamamoto se distanţase deja destul de mult de mine. Distanţa dintre noi era acum de vreo 91 m, aşa că am apăsat pe acceleraţie ca să-l ajung din urmă. Pe măsură ce viteza creştea, aveam senzaţia plutirii pe apă. Viteza absorbea toate hurducăturile. Aveam un sentiment pe undeva straniu, de parcă m-aş fi aflat într-o şalupă rapidă, străbătând un lac imens, fără maluri.

Pentru a străbate o distanţă cât mai mare, Meldrum folosea la maximum lumina farului. Fiecare milă străbătută avea o mare

importanţă pentru succesul expediţiei noastre. Din când în când ocolea câte o ridicătură sau o cută de gheaţă, iar noi îl urmam obedienţi, ca apoi să revină la traseul iniţial. La fiecare câteva minute mă răsuceam pe scaunul meu ca să arunc prin geamul din spate o privire spre scuterul lui Chance, abia perceptibil prin zăpada vânturată din spatele meu.

Am mers mai tot timpul cu o viteză constantă de patruzeci de mile pe oră, înghiţind cu uşurinţă milă după milă şi îndreptându-ne în huruitul motoarelor spre orizontul care se întindea infinit în faţa ochilor noştri. Cel puţin acum puteam vedea orizontul, şi încă foarte clar: crepusculul arctic este cu mult mai luminos decât cel din zone aflate pe latitudini mai temperate. Lumina se reflectă atât de puternic pe suprafaţa gheţii încât ai putea citi cu uşurinţă un ziar. Profitaserăm la maximum de acest fenomen. Foarte curând el va lua sfârşit, vor urma douăzeci sau mai multe ore de beznă totală în care pericolele se vor înmulţi, iar înaintarea va deveni mai lentă.

Trecuseră două ore şi jumătate, în care parcurseserăm aproape optzeci de mile, când, brusc, ni s-a părut că la orizont se întâmplă ceva. Linia dreaptă a început să prezinte neregularităţi care cu timpul au devenit crestele dinţate ale unei cute spre care ne îndreptam. Meldrum a cârmit la stânga, apoi la dreapta. Mi-l imaginam încercând să găsească o breşă prin care să trecem.

Nu exista însă nici una. A oprit în faţa înaltului zid, iar noi i-am urmat exemplul, înşiruindu-ne în spatele lui. Ne-am încheiat hanoracele, ne-am pus ochelarii de protecţie şi am urcat pe creasta colinei.

Vântul ne-a izbit din plin. Adăpostiţi în cabinele scuterelor, nu simţiserăm frigul tăios; era ca şi cum parcurseserăm toată distanţa până aici în nişte limuzine. Aici, chiar şi la adăpostul colinei, nu mai era deloc o plăcere; particule fine de zăpadă smulse de vânt se izbeau violent de noi, ca nişte fire de nisip.

Am examinat cu atenţie culmea din faţa noastră. Avea o înălţime de vreo treizeci de picioare şi se ridica chiar în drumul nostru. Un scuter poate urca o pantă de patruzeci şi cinci de grade cu un avânt corespunzător, dar nu era cazul aici. Ar fi fost ca şi când ai fi încercat să treci printr-un perete. Netulburat, Yamamoto a înaintat spre creasta de gheaţă şi a început să o escaladeze. Poate că pentru el nu era un lucru greu, dar noi eram îngroziţi. A urcat ca o muscă pe un perete. Ajuns pe vârf, am avut impresia că se clatină o clipă, dar s-a adăpostit imediat din calea vântului puternic şi şi-a recăpătat echilibrul. A scos apoi

capul pentru a scruta ce se află dincolo de creastă, apoi s-a întors spre noi, ţinând braţul întins, cu degetul mare în jos. L-am aşteptat până a coborât în mijlocul nostru, după care Chance l-a întrebat:

— Cum e?

Yamamoto a clătinat din cap în gluga hanoracului său.

— Dincolo ne aşteaptă tot aşa ceva.

— Ai văzut vreun loc mai bun în altă parte?

— S-ar putea. E greu de spus. Pe ambele părţi şi pe o distanţă de vreo două trei mile e plin de astfel de creste, a răspuns Yamamoto, ridicând neputincios din umeri. Poate fi doar o iluzie optică.

Chance s-a dus la scuterul lui de unde s-a întors cu două staţii emisie-recepţie.

— Doctore, dumneata şi cu Fum Cenuşiu veniţi cu mine. Noi o luăm în stânga. Meldrum, Ericson şi Yamamoto o iau la dreapta. Nimeni nu se îndepărtează prea mult de creasta de gheaţă. Poate găsim un loc de trecere.

— De ce luăm astea cu noi şi nu folosim radioul? a întrebat Ericson.

— Aparatele astea bat doar douăzeci de mile. Suficient dar nu foarte mult.

M-am întors la scuterul meu, am dat drumul la radiator şi am simţit imediat revărsarea curentului cald de aer. Micul bloc cilindru şi cele câteva piese ale motorului în doi timpi era tot ce aveam în materie de protecţie. Eram fericit că suna atât de bine şi mă rugam la Dumnezeu să nu se strice niciodată.

Scuterul lui Chance a luat-o la stânga de-a lungul bazei peretelui de gheaţă. L-am urmat, întorcându-mă să mă asigur dacă şi Fum Cenuşiu face la fel. Nu ne mai rămânea decât o oră de lumină crepusculară şi dacă aveam de gând să trecem dincolo de creastă trebuia s-o facem în această perioadă.

Am pornit după Chance care, prudent, înainta cu viteză redusă. În preajma cutei de gheaţă se putea întâmpla orice şi şeful expediţiei noastre nu dorea să rişte. Zidul de-a lungul căruia mergeam era continuu, neîntrerupt, cu excepţia formelor zimţate de pe creastă, care se înşiruiau ca nişte creneluri din câte le puteam zări de jos. Ne treceau fiori de spaimă gândindu-ne la monstruoasa forţă care pocise în felul acesta două bancuri uriaşe de gheaţă. Am parcurs două, trei mile fără să constatăm nici o schimbare: nu dăduserăm peste nici un loc prin care scuterele noastre să poată trece sau măcar să poată fi ridicate.

Brusc, Chance s-a oprit, a întors scuterul şi a luat-o spre noi, făcându-ne semn să-l urmăm. Am pornit şi eu în urma lui. De data aceasta mergea mai repede, pentru că ştia gheaţa pe care tocmai trecuse. Cel puţin puteam fi siguri de ce se află la suprafaţă. După vreo zece minute am trecut de locul în care ne oprisem la început şi am pornit mai departe pe urmele lăsate de scuterul lui Meldrum. Cuta cea înaltă se continua şi în direcţia aceea. Se ridica între 6 şi 12 m în stânga noastră, dreaptă şi abruptă. Acum şi lumina era din ce în ce mai slabă. În curând vom rămâne într-o beznă totală.

Mă întrebam ce descoperise grupul lui Meldrum, dar n-aveam cum să ştiu. Staţia radio se afla la Chance şi n-avea nici un rost să-l oprim ca să ne spună şi nouă. Era însă limpede că ceilalţi descoperiseră ceva. Speram să fie vorba de capătul cutei.

Dar n-a fost să fie. Când am dat peste ei, în ultimele minute ale luminii crepusculare, cele trei scutere zăceau neputincioase lângă un orificiu de vreo patruzeci de picioare căscat în peretele de gheaţă. Apropiindu-mă mai mult, n-am putut zări decât o adunătură de bolovani de gheaţă rotunjiţi de apă. Am oprit scuterul şi m-am dat jos pentru a mă alătura celorlalţi, căţărându-mă cu greu peste bulgării de gheaţă. Ce mi-a fost dat să văd mi-a îngheţat sufletul de frică, în suprafaţa gheţii se deschidea o copcă. 1,8 poate 2,1 m de apă umpleau orificiul din gheaţă. Dincolo de copcă, peretele cutei de presiune continua să se ridice la fel de drept pe o distanţă foarte mare.

Chance a examinat sumar locul, apoi s-a întors spre noi.

— Nu ne rămâne decât să căutăm şi mai departe un loc de trecere.

Meldrum l-a apucat de braţ:

— Eu am fost şi mai departe şi n-am găsit nici un loc de trecere.

— Cât de departe ai fost?

— O milă, poate chiar mai mult. Cuta asta nenorocită se întinde la infinit.

— Şi? l-a întrebat Chance.

Ştia însă răspunsul. Şi eu îl ştiam; ştiam ce are de gând Iain Meldrum.

Meldrum nu a dat nici un răspuns. S-a dus la scuterul său, s-a întors de acolo cu un târnăcop şi a început să spargă gheaţa de pe marginea copcii.

— Ai înnebunit! s-a răstit la el Chance.

Meldrum a clătinat din cap.

— Vreau să trăiesc. Dacă noi nu putem sări peste apa asta, scuterele o vor face.

— E prea mare, i-a răspuns Chance.

— Un autobuz londonez a sărit o dată peste o groapă de 1,5 m de pe Podul Turnului, cu cincizeci de pasageri la bord. Ne trebuie doar un elan cumsecade.

— Şi o aterizare cumsecade, a adăugat Yamamoto, apoi s-a dus să-şi ia şi el târnăcopul din scuter şi s-a căţărat pe peretele de gheaţă.

Mi-am luat şi eu unealta de spart gheaţă şi m-am dus după el.

— Bine, a bodogănit Chance.

Şi-a adus şi el târnăcopul, urmat imediat de Ericson şi de Fum Cenuşiu şi au început să izbească cu putere în gheaţă. Ne-a luat o oră să tăiem în marginea copcii o potecă îngustă. Suprafaţa nu era deloc netedă, dar de bine, de rău, semăna a rampă. Eram transpiraţi leoarcă. După ce am curăţat cât am putut de bine cele două taluzuri, le-am privit neîncrezători, fără să ne mai dăm seama că sudoarea ne îngheţase pe sprâncene.

Meldrum a scos un rânjet şi a scuipat în palme. Mă întrebam dacă mâinile îi tremură. Apoi s-a suit în scuterul lui, a închis uşa şi s-a îndepărtat în beznă la vreo 136,5 m. Micuţul aparat a început să se îndrepte cu viteză spre noi. Probabil că pornise cu motorul ambalat la maximum pentru că scuterul lui; scotea un zgomot asurzitor, aruncând de o parte şi de alta valuri joase de zăpadă. Când a ajuns pe rampă avea probabil vreo patruzeci de mile la oră. Scuterul s-a ridicat în aer ca un căluşel la iarmaroc, a sclipit o clipă pe deasupra copcii şi a aterizat pe malul celălalt într-o poziţie ciudată, din cauza derapării. Probabil că îşi echilibrase scuterul în zbor, balansându-l din propria greutate. Pentru o clipă m-am gândit cu groază că se va prăbuşi în apă, dar Meldrum a redresat scuterul, a ieşit de pe rampă, a tras lateral, a oprit motorul şi a coborât din aparat. Trecuse copca la vreo şase picioare depărtare, dar fusese un moment de slăbiciune care mă făcuse să-mi simt mâinile ude în mănuşi.

Meldrum a înaintat spre marginea copcii şi Chance s-a apropiat de el:

— E prea riscant! a strigat el.

— Ba e bine, a răcnit Meldrum. Cel puţin eu am reuşit!

— Mda... era chiar să-ţi rupi gâtul!

— Îi trec pe toţi, dacă le e frică, i-a strigat drept răspuns Meldrum.

A spus o prostie. Chance se gândea la misiune, nu la propria

lui piele. În acelaşi timp nu era nici omul care să suporte o astfel de provocare ironică. Aşa că s-a întors, s-a îndreptat spre scuterul său, s-a urcat în el şi a urmat acelaşi traseu ca şi Meldrum, îndepărtându-se vreo 136,5 m şi pornind ca un bolid spre rampă.

Nu mi-am dat seama ce anume s-a întâmplat; totul s-a petrecut atât de rapid. Probabil că nu intrase drept pe rampă, pentru că scuterul său s-a rotit pe jumătate în aer, apoi s-a prăbuşit cu un zgomot surd pe malul celălalt. Motorul s-a oprit pe loc, cu un zgomot sfâşietor. Scuterul se afla numai pe jumătate pe suprafaţa gheţii; restul atârna deasupra apei şi la cea mai mică mişcare a lui Chance, aparatul ar fi alunecat în adâncuri. Priveam îngrozit cum scuterul alunecă infinit de încet spre apa întunecată care îl aştepta în copcă. Pivotase deja dincolo de centrul de greutate şi într-o secundă putea fi în apă, iar Chance ar putea muri din cauza şocului.

Mişcarea se derula parcă cu încetinitorul, dar inexorabil. În clipa aceea mi-am dat seama că rămăsesem cu târnăcopul în mână. M-am aruncat înainte, vârând capul târnăcopului prin blindajul din metal subţire al botului scuterului, apoi m-am lăsat pe spate, ajungând aproape în poziţia şezând, adunându-mi toate puterile pentru a rezista. N-am reuşit totuşi să opresc înaintarea. Aveam senzaţia că braţele îmi erau smulse de o forţă inimaginabilă. În acelaşi timp îmi simţeam picioarele alunecând milimetru cu milimetru pe suprafaţa gheţii. Deodată, am simţit o lovitură în umăr. Şocul aproape că mi-a smuls mânerul târnăcopului din mână. Am alunecat şi am căzut, dar imediat s-a auzit izbitura lui Yamamoto care se aruncase să apuce mânerul. Acum îl apucase bine şi reuşisem şi eu să-i dau o mână de ajutor. Împreună am reuşit să menţinem poziţia scuterului, apoi ne-am lăsat pe genunchi şi am încordat muşchii picioarelor, lăsându-ne pe spate, cu toată foiţa noastră. Nu ni se mai opunea decât greutatea corporală a lui Chance. Se vede treaba că impactul îl aruncase în spatele scuterului. Acum se mutase în faţă, reuşind să schimbe centrul de greutate spre noi, şi astfel scuterul se redresase pe suprafaţa de gheaţă. Acum era uşor pentru noi. Yamamoto şi cu mine am reuşit să-l tragem destul de repede. Nu ne mai rămânea decât să aşteptăm ieşirea lui Chance din aparat.

Lucru care întârzia să se producă. Impactul deformase mai mult ca sigur metalul din care era confecţionată portiera scuterului şi cadrul pe care se fixa aceasta. Chance nu mai putea să o deschidă în mod normal. În cele din urmă a reuşit lovind-o

cu piciorul. După aceea a ieşit din scuter ţinându-se de braţ.

— V-aţi rănit? l-am întrebat.

— Doar o vânătaie, mi-a răspuns el.

A aruncat o privire plină de furie la scuterul infirm, cu uşa bălăbănindu-se în vânt şi la vârful târnăcopului meu, încă înfipt în metal. Meldrum deschisese deja capacul protector al motorului. A desprins apoi târnăcopul meu şi s-a uitat spre mine:

— Frumoasă lovitură, mi-a spus el. Ai nimerit carburatorul chiar în mijloc.

— Avem cu ce să-l schimbăm? a întrebat Chance.

— N-avem nici un carburator de schimb, i-a răspuns Meldrum.

— Deci, am rămas cu un scuter mai puţin. N-am făcut nici un sfert din drum şi am pierdut deja un scuter, spuse cu amărăciune în glas Chance.

— Era cât pe-aci să pierdem şi un om, am adăugat eu.

— Nici nu am apucat să-ţi mulţumesc, nu-i aşa? a revenit Chance. Îţi mulţumesc acum. Şi ţie, a adăugat el, întorcându-se spre Yamamoto. Acum nu ne rămâne decât fie să vedem dacă găsim vreo breşă în zidul de gheaţă, fie să-i trecem şi pe ceilalţi patru peste copcă.

CAPITOLUL 15

Ceea ce ne trebuia nouă, şi nu aveam de unde să luăm, era un obiect pe care să-l folosim drept punte. Chance nici nu mai voia să audă de săriturile peste copcă – şi nu-l condamnam pentru asta – dar după câteva minute de căutări în jurul nostru, am ajuns cu toţii la concluzia că nu exista altă cale. Aveam patru perechi de schiuri, dar chiar dacă am fi reuşit să le înnădim foarte strâns între ele, ar fi fost prea puţin probabil că acestea ar fi rezistat la greutatea scuterelor. În plus, nu voiam să riscăm distrugerea schiurilor. Mai aveam mica targă pliantă pe care o luaserăm pentru salvarea lui Komarov, dar nu o puteam folosi nici pe aceasta din motive similare.

Aşa că, în cele din urmă, Yamamoto l-a ajutat pe Meldrum să urce pe latura crestei de gheaţă, iar acesta s-a dus direct la scuterul meu, manevrându-l la fel cum făcuse şi înainte. S-a îndepărtat până când aproape nu l-am mai zărit, devenind un punct mişcător pe zăpadă; apoi s-a năpustit cu toată viteza spre noi, a atins rampa exact în locul cel mai nimerit şi a aterizat perfect cu scuterul pe malul pe care mă aflam. Cum reuşise, n-am să ştiu niciodată. Pur şi simplu a zburat, păstrând scuterul într-un echilibru perfect în aer, apoi l-a aşezat pe sol într-o poziţie impecabilă, deşi impactul a fost cam dur. După aceea s-a întors la următorul aparat.

Al naibii să fiu dacă de fiecare dată nu reuşea şi mai bine. N-aş fi încercat săritura aceea pentru tot scotchul din lume. Singurul care s-a încumetat făcuse zob scuterul. Meldrum însă; i reuşit să treacă dincolo toate cele patru aparate fără nici o greşeală de pilotaj. Cel puţin la ultimul dintre ele totul a fost perfect. Meldrum învăţase acum să ţină partea din spate în jos şi botul un pic ridicat. Astfel aparatul a plutit prin aer ca un planor, aterizând apoi uşor pe şenilele tractoare şi alunecând în linie dreaptă doar câţiva metri.

Reuşiserăm să trecem; era de necrezut, dar trecuserăm dincolo. Ne aleseserăm însă şi cu un scuter în minus, ceea ce însemna că unul dintre noi trebuia să mai ia în cabina sa pe cineva.

Chance s-a îndreptat spre Meldrum şi i-a spus:

— Voi fi mai în siguranţă cu tine, şoferule.

Apoi a urcat în spatele lui.

Acum stelele apăruseră din nou pe cer, iar Meldrum a luat-o la stânga vreo trei mile, conducând de-a lungul unei creste, apoi a revenit la traseul iniţial, urmat în coloană de ceilalţi. Pierduserăm mai mult de o oră, dar scoseserăm un timp atât de bun înainte de a da peste creasta de presiune încât nu mai conta. Ceasul meu indica ora patru şi un pic. Asta însemna că cele, o sută şi douăzeci de mile care mai rămăseseră de parcurs ne vor mai lua vreo cinci, şase ore. Alunecând uşor în spatele scuterului în care mergeau acum Meldrum şi Chance, mă gândeam că vom reuşi cu uşurinţă acest lucru.

De mai multe ori după aceea am dat peste numeroase cute de presiune, dar acestea erau fie mai joase şi ca atare mai uşor de trecut, fie întrerupte de locuri de trecere. Apoi am ajuns într-o zonă buclată şi presărată cu bolovani de gheaţă, lată de vreo 91 m, asemănătoare cu capcanele pentru tancuri construite de Hitler, pe care ni le înfăţişează fotografiile de epocă. Am aplicat aceeaşi metodă de dinainte, împărţindu-ne în două echipe şi luând-o în două direcţii diferite în căutarea unei căi de trecere. Nu am găsit nici una. Cu multă vreme în urmă, două imense blocuri plutitoare de gheaţă s-au frecat unul de altul în acest loc. Prin măcinarea lor au rezultat nişte bolovani de gheaţă care au căzut în apa dintre blocuri. După ce marea a îngheţat, a rezultat această suprafaţă incredibil de aspră. Arăta ca o bucată de glaspapir mărită de un milion de ori şi era cât se poate de limpede că scuterele noastre nu puteau să treacă pe acolo. Dinţii ascuţiţi ai gheţii le-ar fi făcut franjuri.

Nu ne rămânea decât o singură soluţie. Trebuia să cărăm scuterele dincolo, unul câte unul. L-am ridicat mai întâi pe Number One, scuterul lui Meldrum, şi am pornit clătinându-ne prin gheaţa ţepoasă. Ne clătinam nu datorită greutăţii mari a scuterului, ci faptului că picioarele noastre nu-şi găseau un punct de sprijin solid pe suprafaţa gheţii. În fiecare clipă aveai impresia că patru dintre noi alunecau, iar ceilalţi doi preluau întreaga tensiune a greutăţii care balansa. Cam două treimi din drum, picioarele mi-au alunecat brusc de sub mine, făcându-mă să cad. Mă apucam instinctiv de scuter pentru a evita căzătura şi pentru că şi alţii păreau să alunece în acelaşi timp, mă trezeam uitându-mă la scuterul de deasupra capului meu, susţinut doar de Ericson într-un colţ şi de Fum Cenuşiu în spate. Îi auzeam scoţând gemete de efort, încercând din răsputeri să menţină aparatul deasupra. În clipa aceea mă luptam din răsputeri să rămân pe picioarele mele şi să preiau o parte din greutate înainte ca

scuterul să se prăbuşească peste noi. Era probabil ca o scenă dintr-un vechi film mut: pe de o parte eu, încercând să mă ridic, cu mâinile şi picioarele alunecându-mi în toate direcţiile, iar pe de alta, Ericson şi Fum Cenuşiu, menţinându-se pe picioarele lor ca nişte stâlpi de susţinere ai unui acoperiş care se legăna întruna, transpiraţi leoarcă în gerul tăios de afară.

Yamamoto a avut mai mult noroc în încercarea de a rămâne pe picioarele lui şi astfel trupul său masiv a preluat o mare parte a greutăţii pe care o căram. Apoi s-a ridicat Chance, urmat de Meldrum şi amândoi au putut da o mână de ajutor. În cele din urmă, am fost nevoit să mă târăsc câţiva metri, după care m-am putut alătura celorlalţi. După această porţiune totul a decurs relativ uşor.

De îndată ce am coborât scuterul pe partea cealaltă a gheţii, Meldrum s-a căţărat imediat în cabină şi a apăsat starterul. Motorul a revenit la viaţă, iar noi am scos un suspin de uşurare. Pentru a căra scuterele peste limba neregulată de gheaţă era necesar să oprim mai întâi motoarele, ceea ce implica riscul ca acestea să nu mai pornească ulterior. Firma franco-canadiană Bombadiers, cea care a fabricat scuterele la Quebec, le-a înzestrat cu un starter electric. Care funcţionează şi la temperaturi sub zero grade, dar eu unul nu m-aş încrede în nici un starter din lume, mai ales în situaţia în care mă aflam acum.

Am lăsat motorul pornit şi ne-am întors să aducem următorul scuter.

*

* *

O jumătate de oră mai târziu, porneam din nou la drum. De data aceasta am mers neîntrerupt mai mult de o oră, cu viteză mult mai mică, pe o suprafaţă mai denivelată care ne-a fericit cu o mulţime de smucituri şi hurducăieli. Mergeam cu douăzeci sau poate chiar douăzeci şi cinci de mile pe oră, încadrându-ne în timpul stabilit iniţial, şi asta datorită sporului pe care îl avusesem în primele ore ale luminii crepusculare.

Pe la ora şase, scuterul din faţa mea a încetinit viteza. Am tras cu toţii în dreptul lui şi Chance a ieşit şi a trecut pe rând prin faţa noastră. Am deschis şi eu portiera ca să întreb despre ce era vorba şi în clipa aceea vântul îngheţat a pătruns în cabină împrăştiind toată căldura plăcută de până atunci.

— Ar fi bine să mâncăm ceva! a urlat el pentru a acoperi zgomotul motorului.

Am încuviinţat dând din cap, am închis portiera şi am întins

mâna în spatele meu, după cutia izolată în care se aflau alimentele. Mai aveam de parcurs vreo optzeci de mile şi dacă totul decurgea normal urma să ne aflăm sub stâncile staţiunii ruseşti în timpul stabilit. Am rămas în scuter, mestecând fără tragere de inimă carnea tare de vită şi sorbind adânc din cana cu cacao. N-aveam nici un chef de aşa ceva, dar eram conştient că nu vom mai avea multe ore de acum înainte ocazia de a mai mânca ceva, drept pentru care m-am forţat să înghit totul. Motorul ticăia vesel, iar în cabină era cald. Dacă aş fi închis ochii mi-aş fi putut imagina că mă aflu undeva într-o maşină, dar de îndată ce i-aş fi deschis şi aş fi privit prin pătratul parbrizului, iluzia ar fi dispărut. În faţa ochilor mei argintiul şters al gheţii se întindea la nesfârşit contopindu-se în zare cu cerul întunecat. Lumina argintie a semilunii prevestea numai nenorociri. Mă aflam într-unul din locurile cele mai pustii şi mai ostile de pe pământ, un mediu intolerabil omului care ar veni aici fără un echipament adecvat. Am terminat de mâncat şi am pus cutia la locul ei. Eram din nou gata de drum şi mă uitam la ceilalţi, la şirul de scutere care vibrau pe suprafaţa de gheaţă. Yamamoto ieşise din aparatul său şi stătea sprijinit de Number One, vorbind cu Chance. M-am uitat înapoi la scuterul lui şi brusc am observat că acesta făcea excepţie: nu vibra deloc.

Am deschis portiera şi am ieşit, îndreptându-mă în grabă spre scuterul cu pricina. Acum îmi era limpede că nu făcea nici un zgomot. M-am întrebat de când se oprise, de când ieşise Yamamoto din el şi ce anume putuse cauza oprirea motorului. M-am repezit spre Number One şi l-am bătut pe Yamamoto pe umăr.

— Motorul tău s-a oprit! am strigat la el.

El s-a întors furios spre mine.

— S-a oprit?

Fusese vocea lui Meldrum care a ieşit ca disperatul din cabina lui şi s-a repezit la scuterul mort.

Mai întâi a încercat starterul. S-a auzit un cârâit, dar motorul a refuzat să pornească. Cât ai clipi din ochi, capota a fost ridicată şi Meldrum a început să examineze motorul.

— Să apese cineva starterul!

Yamamoto s-a strecurat pe scaunul său şi s-a conformat. Meldrum i-a făcut un semn cu capul, şi-a deschis trusa de scule din care a scos cheia de piuliţe. În calitate de chirurg, pot să mă mândresc cu faptul că am nişte mâini iuţi şi precise, dar îndemânarea lui Meldrum era uluitoare. Deşi purta mănuşi

groase şi foarte grele, avea o dexteritate comparabilă cu a lucrătoarelor care instalează microcircuite într-un televizor. Fişa de contact a fost scoasă şi înlocuită într-o clipită.

— Încearcă acum!

Motorul a zvâcnit de câteva ori şi am văzut parcă în faţa ochilor noua fişă de contact la prima atingere cu uleiul. Asta-i singura problemă a motoarelor în doi timpi.

În cele din urmă scânteia s-a produs, motorul a tuşit vreo două secunde şi a început să ticăie normal. Meldrum însă nu era omul care să rişte cu aşa ceva. A scos din trusă şurubelniţa şi a reglat carburatorul mărind un pic turaţia.

— Cum stai cu rezervorul? l-a întrebat apoi pe Yamamoto.

— Mai am douăzeci şi două de galoane, i-a răspuns acesta.

— E-n regulă!

Meldrum a pus cheia şi şurubelniţa la locul lor, a închis capota cu zgomot şi s-a întors în grabă la Number One.

Trebuie să fie minunat să te apropii de un carburator cu atâta încredere în forţele proprii. MG-ul meu are două, iar reglarea acestora o las numai pe mâna experţilor. Operaţiunea mă costă douăzeci de dolari pe lună.

Am pornit din nou la drum, fără să întâmpinăm greutăţi prea mari. După o vreme vântul a început să viscolească din nou zăpada, mult mai abundentă decât data trecută, dar ştergătoarele şi-au făcut datoria cu destul de multă uşurinţă.

În faţa noastră nu se putea vedea încă orizontul, doar luciul palid al gheţii care se contopea în depărtare cu cerul întunecat şi stelele care străluceau. Steaua călăuzitoare se afla încă în faţa noastră. Poate că am deviat un pic, deşi am mers mai mult în linie dreaptă. Mă tot gândeam ce vom găsi odată ajunşi acolo. Mi-a revenit în minte macheta clădirii, făcută de cei de la CIA, pe baza datelor obţinute de la sateliţii de recunoaştere.

Cele două insule care compun Novaia Zemlia sunt o prelungire a lanţului muntos înalt şi colţuros al Uralilor de nord. Oceanul le-a desprins din Siberia continentală, dar ele rămân parte a aceleiaşi structuri geologice: muntoase, acoperite cu gheţari, lungi de peste şase sute de mile, curbate în formă de semilună în Oceanul Arctic şi despărţind Marea Barents de Marea Kara. Noua clădire a staţiunii de cercetări arctice fusese ridicată pe un promontoriu al Insulei de Nord. Traseul nostru se apropia în unghi de Insula de Nord, apoi trecea paralel cu coasta pe ultimele câteva mile.

Îndreptându-ne spre destinaţia noastră era imposibil să nu ne gândim la ruşii care ne aşteptau pe insulă, la echipamentul din

dotarea lor, la sistemul lor de supraveghere şi de pază a insulelor. Pe vremea experimentării bombei cu hidrogen, când cele două insule au constituit principalul poligon de încercare, locul era înţesat cu oameni de ştiinţă şi cu personal militar, dar cu siguranţă că tratatul de interzicere a acestor experienţe a schimbat radical situaţia făcând prea puţin probabil ca ruşii să-şi fi menţinut acolo forţe şi echipamente numeroase şi inutile.

Totuşi, acum când nu ne mai despărţeau de acele locuri decât vreo cincizeci de mile, eram conştienţi că pătrundeam într-o zonă în care orice descoperire surprinzătoare era posibilă. Era aproape exclus ca imensa reţea de radar să fie orientată spre suprafaţa gheţii. Oricum, scuterele noastre erau atât de mici, încât n-ar fi putut fi detectate. Cea mai mare problemă rămânea supersensibilul echipament seismologie care cu siguranţă va detecta vibraţiile pe care le provocam în gheaţă prin înaintarea noastră, cu atât mai mult cu cât, prin structura ei cristalină, gheaţa este un minunat conducător al vibraţiilor. Pe de altă parte, mişcarea constantă a gheţii, spargerea şi măcinarea continuă a acesteia putea crea un model permanent de vibraţie, un prag de zgomot. Noi nu produceam vibraţii şi zgomote pe un fond de linişte perfectă, ci pur şi simplu adăugam ceva la volumul deja existent. La Washington, cineva comparase acest fenomen cu bătăile unei tobe, o imagine uşor de închipuit. Închipuiţi-vă, ne-a spus respectivul, că ai o tobă mare pe care se rostogolesc continuu şase toboşari, apoi altcineva întinde pe sub gheaţă un fir subţire. Se va auzi un sunet, dar oare acesta va putea fi separat de către instrumentele de supraveghere, şi dacă da, va putea el fi observat de operatorul respectiv?

De-acum înainte, pe măsură ce ne apropiam de teritoriul sovietic, nici nu se mai putea pune problema dacă acţionam legal, pentru că aici nimeni nu acţionează legal, cu excepţia poate a staţiunilor de cercetări ştiinţifice. Dacă vom fi depistaţi prin radar, prin seismograf sau pe alte căi, ni se va lua urma şi ne va aştepta o primire mai mult decât călduroasă. Nu ne rămânea decât să mergem înainte cu îndrăzneală şi să ne rugăm. Eu m-am rugat.

Nu ştiu ce era în sufletul celorlalţi, dar eu ştiam foarte bine ce simţeam în clipele acelea. Luna care urcase acum pe cer ne oferea o vizibilitate de vreo trei mile pe suprafaţa palidă a gheţii. Privirea mea se muta constant de la spatele lui Number One spre limita vizibilităţii, spre punctul în care se contopeau gheaţa şi cerul nopţii. Linia respectivă părea a se replia la infinit din faţa

noastră, dar în curând replierea aceasta va lua sfârşit; în curând pătura de gheaţă se va îngemăna cu pământul ce se va ridica brusc de la suprafaţă, şi atunci va trebui să ne identificăm poziţia după forma munţilor din faţa noastră, să găsim clădirea de pe stânci şi să pornim la atac.

La opt şi treizeci şi şase de minute seara, din noaptea arctică s-a ivit în faţa ochilor noştri Novaia Zemlia.

CAPITOLUL 16

Mi-e greu să descriu acel sentiment, deşi îmi voi aminti întotdeauna de claritatea curioasă a lucrurilor. Scuterele erau oprite într-un mic cerc, cu motoarele pornite. De îndată ce imensul contur cenuşiu al pământului a devenit vizibil, Numărul Unu a luat-o înapoi pe drumul pe care veniserăm şi a mers vreo jumătate de milă până când pământul rămas în urma noastră nu s-a mai zărit. Apoi am rămas nemişcaţi în noaptea aprigă, ascultându-l cu atenţie pe Chance şi întorcându-ne din când în când, din reflex să mai aruncăm o privire spre suprafaţa de gheaţă. Bătea un vânt de vreo douăzeci de noduri, dar pentru moment nu mai ningea.

— Până acum am avut noroc, a spus Chance. Judecând după contururile cutei de presiune ne aflăm la vreo trei mile de locul stabilit şi ne-am încadrat perfect în timp. Acum, iată cum vom proceda...

Ne-am urcat din nou în scuterele noastre şi am pornit într-un amplu arc de cerc spre sud, deplasându-ne încet, cu opriri dese şi – în general – încercând să ne comportăm ca o familie de urşi polari plecaţi la vânătoare de foci. Ne-a luat aproape o oră să ajungem într-o poziţie din care promontoriul era vizibil. Clădirea încă nu o zăream.

Apoi Meldrum a trecut prin dreptul fiecărui scuter şi a montat la capetele ţevilor de eşapament nişte dispozitive de reducere a zgomotului. Aceste dispozitive reduceau cu peste şaizeci la sută din puterea motorului. Dacă erau montate, scuterele nu se mai puteau deplasa cu viteză mai mare de zece mile pe oră, dar o făceau la fel de silenţios ca nişte adevărate Rolls-Royce-uri. Operaţiunea de montare a dispozitivelor de reducere a zgomotului nu a durat mult, după care Meldrum a revenit la Number One.

N-am să uit niciodată drumul spre Novaia Zemlia. Mica coloana de vehicule târându-se în linişte, trupul mătăhălos al insulei ridicându-se deasupra orizontului, întunecat şi ameninţător cu piscurile sale muntoase care se conturau ca nişte siluete înfiorătoare pe cerul nopţii. Doar noi şi vântul ne mişcăm, în rest totul părea inert. Pe măsură ce ne apropiam, contururile insulei deveneau mai clare; vedeam deja stâncile, ridicându-se ascuţite deasupra gheţii.

Apoi am zărit-o nedesluşit; de un alb diferit de cel al zăpezii în care se cuibărea; o clădire turtită şi pătrată, cu două etaje, hidoasă, cocoţată pe vârful stâncii, cu faţada spre oceanul îngheţat. Dintr-o clipă în alta mă aşteptam să se întâmple ceva, să fim orbiţi de nişte reflectoare puternice sau să zboare pe deasupra capetelor noastre nişte trasoare. Inima îmi bătea atât de puternic încât eram sigur că seismografele m-ar fi depistat şi la Tokyo, darmite la o jumătate de milă depărtare. Am continuat să înaintăm cu prudenţă, simţindu-ne îngrozitor de expuşi, ca nişte şoricei albi care se târau tiptil spre o uriaşă pisică aflată la pândă şi care dintr-o clipă în alta se putea năpusti fatal asupra...

Acum vedeam stânca cenuşie, marcată din loc în loc de linii negre şi crăpături care îi brăzdau faţa. Clădirea se înălţa palidă şi tăcută pe vârful stâncii. Pe măsură ce ne apropiam am văzut contururile unor jaluzele, ameninţătoare ca gurile de foc ale unui vechi cuirasat. În mintea mea mi le imaginau deschizându-se şi dezvăluind râturile unor arme, dar ele au rămas în continuare ermetic închise.

Mai aveam de parcurs un sfert de milă, apoi 273, 182 m. Dacă cineva stătea de pază, cu siguranţă că am fost zăriţi: nişte mici cocoaşe alunecând învăluite în norişorii de aburi pe ultima avanscenă descoperită a gheţii. Mi-am dat seama că mâinile mele strângeau cu atâta putere ghidonul, încât muşchii şi tendoanele începuseră să mă doară, aşa că am mai slăbit priza. În clipa aceea, privind spre stâncile implacabile, conturate pe albul imaculat al zăpezii, îţi veneau uşor în minte lagărele de concentrare de la Vorkuta, teritoriul continental al Uniunii Sovietice pe care milioane de oameni muriseră sau munciseră până şi-au dat duhul, ispăşind pedeapsa pentru vina imaginară de a fi desfăşurat activităţi contrarevoluţionare. Aceasta era lumea lui Stalin care şi după atâţia ani mă făcea să mă cutremur.

Clădirea era acum chiar deasupra noastră, dispărând din raza noastră vizuală pe măsură ce alunecam uşor la adăpostul stâncilor. Am oprit în linie scuterele, la câţiva metri de faţa stâncoasă. Aici, în timpul scurtei veri arctice, furtunile ucigaşe se năpustesc cu sălbăticie asupra acestor stânci, dar acum apa era îmblânzită de strânsoarea de fier a frigului şi se întindea netedă ca un patinoar la baza zidului de granit în spatele căruia eram aproape invizibili.

Se făcuse ora zece.

Sosise timpul să pornim la atac.

Ne-am verificat echipamentul. Îmi aduc aminte că m-am uitat

la ghetele grosolane din pâslă albă după ce mi-am scos încălţămintea de protecţie din piele de focă şi m-am întrebat dacă erau într-adevăr adecvate pentru escaladarea care ne aştepta şi m-au trecut toţi fiorii.

Yamamoto se afla deja la baza stâncii, uitându-se în sus la roca dură brăzdată de vinişoare de gheaţă care străluceau în fiecare crăpătură şi cu crustele ei de zăpadă. Hamurile de pe mine mă strângeau, iar centura de la brâu abia mă mai lăsa să respir când m-am apropiat de el, trăgând de cureluşe şi simţind cum colacul lung de cablu de nailon mi se izbeşte de şolduri. Lângă mine se afla Chance, cu targa demontabilă la spinare, într-o husă incomodă din aluminiu şi pânză de in. Fum Cenuşiu şi Ericson duceau şi ei nişte colaci de frânghii. În plus, cu toţii aveam câte o carabină la spate şi câte un pistol automat la centură.

În spatele nostru, Meldrum rămăsese să aibă grijă de scutere şi acum păşea agitat încoace şi-ncolo. La urma urmei era cel care trebuia să se îngrijească de motoare şi să ne asigure singurul mijloc de a fugi din acest loc. În curând va rămâne singur în noapte. Nu-l invidiam deloc.

Satsumi Yamamoto a înnodat cu grijă frânghia pe laţul centurii sale de alpinist, apoi s-a uitat la Chance care i-a făcut un semn cu capul. Cât ai clipi din ochi, Yamamoto s-a căţărat până într-un ungher din stâncă, la vreo cinci sau şase picioare înălţime. S-a uitat în sus, apoi a pornit mai departe. Fotografiile luate prin satelit ne sugeraseră o escaladare uşoară, dar în ciuda faptului că pereţii stâncii nu erau verticali se pare că erau mai abrupţi decât ne închipuiserăm. Nu era o treabă pentru începători; numai uitându-te la Yamamoto te convingeai de acest lucru. Nu pentru că văzându-l te convingeai că îi e greu să urce, pentru că lucrurile nu stăteau aşa; urca cu uşurinţă, ca un expert. Simplul fapt însă că escaladarea stâncii necesita o anumită experienţă, era o veste proastă pentru majoritatea dintre noi. Îl urmăream cu privirea, agitat şi în acelaşi timp plin de admiraţie, conştient că în curând va trebui să îi urmez exemplul, fără rezerve în privinţa îndemânării şi a experienţei, ştiind că această experienţă îmi va testa fiecare fărâmă de forţă şi de echilibru.

Am simţit o bătaie pe umăr şi m-am îndreptat spre frânghie, prinzându-mi-o de harnaşamentul propriu. Degetele mele s-au chinuit cu stângăcie să facă nodul. Yamamoto se afla acum la patruzeci de picioare deasupra noastră, adăpostit într-o crăpătură a stâncii, gata să mă ridice, la nevoie, spre el.

Ordinea la frânghie fusese stabilită în funcţie de lipsa de experienţă: primul era Yamamoto, expertul, cel care căra în spate întreaga povară, urmat nu de un bun alpinist, cunoscător al tehnicii escaladării pe frânghie, ci de un novice pe care urma să-l tragă până sus. După mine urma Ericson care, deşi nu avea clasa lui Yamamoto, era un bun căţărător; apoi Chance, care nu era chiar un novice, dar nu poseda nici prea multă experienţă şi, în fine, Fum Cenuşiu, un om al Arcticii care tot ce făcea, făcea bine.

M-am uitat în sus spre Yamamoto şi am simţit că sunt tras vârtos de acesta. Picioarele mi s-au desprins de pe suprafaţa gheţii, ajungând pe rocă. Apoi am început să pipăi cu mâinile în căutarea unui loc de care să mă prind. L-am găsit, apoi am procedat la fel şi cu picioarele, testând o suprafaţă ideală pe care să-mi pot sprijini întreaga greutate. Am început să urc încet, încercând să respect instrucţiunile de a nu mă folosi de genunchi şi de coate, de a-mi menţine corpul dezlipit de stâncă şi de a escalada folosindu-mă doar de mâini şi de picioare. Pare uşor, dar nu este. Tentaţia de a te apropia cât mai mult de rocă, de a te agăţa de ea cu tot ce ai la îndemână, inclusiv cu dinţii, e aproape copleşitoare, şi creşte pe măsură ce urci mai sus. Frânghia rămânea tot timpul întinsă, dându-mi un sentiment de linişte la gândul că Yamamoto continuă să mă ajute. Chiar dacă nu mă trăgea propriu-zis spre el, îi simţeam prezenţa exact în clipele în care aveam nevoie de aşa ceva, când echilibrul era pe punctul să mă trădeze. Mă târâm cu prudenţă în sus, concentrându-mă înaintea fiecărui metru, înainte de a apuca cu mâna un colţ de stâncă, înainte de a călca pe vreo ieşitură de piatră. Pe la înălţimea de 6m am ajuns plin de recunoştinţă în dreptul bordurii late de aproape un metru şi m-am oprit o clipă să-mi trag suflarea, dar două smucituri de frânghie mi-au dat de înţeles că nu aveam timp de pierdut, aşa că am continuat să urc, paralel, la un metru de zidul de piatră, până am ajuns la vreo 3 m sub Yamamoto, într-o altă scobitură din stâncă. Uitându-mă în jos, l-am zărit pe Ericson care pornise deja după mine. Am încolăcit frânghia pe umăr şi mi-am proptit cu putere picioarele în buza crăpăturii, suportând greutatea până când acesta a ajuns la rândul lui pe lespedea pe care poposisem şi eu ceva mai înainte. Apoi o altă smucitură a frânghiei, mi-a dat de înţeles că trebuia să-mi văd de drum. L-am văzut pe Ericson sprijinindu-se cu spatele de stâncă şi pe Chance care urca încet spre el. Pe fundal zăream chipul întunecat al lui Fum Cenuşiu, aşteptându-şi

rândul. Pe suprafaţa de gheaţă, Meldrum începuse deja să patruleze de la un scuter la altul, supraveghind cu atenţie starea motoarelor.

M-am întors din nou cu faţa spre stâncă şi mi-am ridicat privirea spre Yamamoto şi inima mi-a tresărit cu putere nedând cu ochii de el, dar o smucitură şi un crâmpei de frânghie care trăgea în sus m-au făcut să înţeleg că pur şi simplu acesta dispăruse din raza mea vizuală, fiind ascuns de stânci. M-am concentrat din nou numai asupra rocii, simţind cum gheaţa îmi alunecă printre degete când încerc să mă agăţ cu mâinile şi impunându-mi cu disperare să nu caut alt loc de sprijin decât după ce mă asigur că mâinile şi picioarele mele sunt bine ancorate.

N-aş fi zis că mă aflu la 45 m altitudine, ci mai degrabă la o sută şi cincizeci de mile; tensiunea şi încordarea începeau să se simtă din ce în ce mai mult în tendoanele mâinilor şi în muşchii coapselor pe măsură ce urcam mai sus pe frânghia întinsă de deasupra mea.

Yamamoto urca în linişte undeva deasupra mea şi Ericson venea spre mine, urmat de Chance, ascuns privirii mele, şi de Fum Cenuşiu când nenorocirea s-a produs. Cum s-a întâmplat, nu-mi dau seama, dar probabil că ceva a cedat sub picioarele lui Chance, iar acesta a început să se rostogolească, uşor, ca într-un film rulat cu încetinitorul, lovind aerul cu braţele şi picioarele. Am văzut frânghia dintre el şi Ericson întinzându-se la maximum şi mi-am dat seama pe loc că într-o clipă acesta din urmă va fi smuls de pe stâncă şi că eu singur nu voi reuşi să suport greutatea amândurora. Aveau să mă tragă după ei şi, la rândul meu îl puteam desprinde de pe stâncă şi pe Yamamoto. Stăteam pe o piatră rotundă fixată într-o crăpătură a rocii şi am făcut singurul lucru pe care îl puteam face, sărind în partea cealaltă, rugându-mă la Ceruri să am deasupra mea suficientă frânghie liberă pentru a nu-l doborî pe Yamamoto.

În căzătură, întinderea bruscă a frânghiei subţiri de nailon, cu trei oameni la celălalt capăt, mi-a dat senzaţia că voi fi tăiat în două. Am căzut doar câţiva metri; nu ştiu câţi. Apoi am simţit o nouă smucitură puternică a frânghiei. Am văzut peretele de piatră năpustindu-se spre mine şi am simţit o lovitură foarte violentă în cap...

Se vede treaba că Yamamoto a fost foarte iute. Cu privirea înceţoşată, am simţit că sunt ridicat. Apoi centura de la brâu nu m-a mai strâns aşa de tare şi îngrozitoarea presiune din piept mi-

a dispărut. M-am apucat cu mâinile de cap, care devenise o minge dureroasă, şi am început să gem. În timpul acesta Yamamoto a întins frânghia astfel încât ceilalţi trei să-şi poată găsi noi puncte de sprijin pe stâncă.

Când durerea m-a mai lăsat puţin şi mi-am recâştigat suficient controlul pentru a-mi deschide ochii, l-am zărit pe Yamamoto agăţat de stâncă, încercând să-i ajute pe ceilalţi să urce. M-am târât în patru labe şi m-am uitat la chipul palid al lui Harald Ericson, aflat la vreo douăzeci de picioare sub mine. Chance reuşise să se caţere pe o stâncă în spatele lui, iar Fum Cenuşiu îşi găsise o poziţie sigură pe o lespede de piatră. Capul mă durea îngrozitor, iar corpul parcă îmi era zdrobit, dar în rest, din câte îmi puteam da seama, totul era în regulă.

— Repede! Trebuie să ne grăbim! ne-a şuierat printre dinţi Yamamoto. Începe să urc.

A făcut un semn în sus şi s-a avântat din nou spre vârf. Mi-am încordat şi eu braţele pline de vânătăi, urmat de Ericson.

Câteva minute mai târziu am reuşit să ne repliem, croindu-ne drum spre vârful stâncii în ordinea în care pornisem de la bază. M-am întrebat dacă în disperarea din timpul căzăturii vreunul dintre noi a scos vreun ţipăt; ar fi fost un lucru foarte natural. Oare am ţipat când am sărit? Am încercat să-mi aduc aminte, dar nu am reuşit; totul se petrecuse atât de repede, iar şocul loviturii nu-mi permisese să reţin nimic din ceea ce se întâmplase cu mine. Era totuşi important de ştiut. Am privit atent în sus, spre Yamamoto care-şi continua ascensiune, aşteptându-mă ca dintr-o clipă în alta să văd lumini aprinzându-se pe suprafaţa stâncii. Dacă acolo sus cineva s-a aflat afară, cu siguranţă ne-a auzit.

Mi-am încordat auzul, dar n-am perceput decât şuierul vântului care părea mai rece cu fiecare metru de urcuş. Când mi-a venit din nou rândul să mă opresc şi să ţin frânghia, m-am uitat în jos, spre locul în care Meldrum rămăsese să păzească scuterele şi l-am zărit dând ocoluri maşinilor şi verificând motoarele atât de vitale expediţiei noastre. Apoi am început să urc din nou, pătruns din ce în ce mai mult de frigul îngrozitor. Din cauza contactului cu roca îngheţată, abia îmi mai simţeam mâinile, în ciuda mănuşilor groase. M-am uitat din nou în sus şi am zărit buza stâncii care se apropia cu o încetineală înspăimântătoare. M-am hotărât să nu mă mai uit într-acolo şi, în schimb, să mă gândesc la următoarea crăpătură sau lespede pe care să-mi mai pot trage sufletul.

Urcatul combinat cu pauzele în care îi aşteptam şi pe ceilalţi

mi s-a părut că a durat ore întregi. În realitate, bănuiesc că, lăsând la o parte accidentul nedorit, am escaladat stânca foarte repede şi bine, dacă ne gândim la experienţa generală a membrilor echipei în acest domeniu. Brusc, m-am trezit în faţa ochilor cu bocancii lui Yamamoto, apoi cu coapsele sale şi în clipa următoare am fost ridicat lângă el pe o platformă, la numai câţiva metri de vârful stâncii. I-am tras şi pe ceilalţi, după care am rămas cu toţii pe acea platformă.

Acum Yamamoto a început din nou să se caţere, centimetru cu centimetru, în linişte, până când a ajuns sub buza stâncii. A rămas nemişcat o vreme, apoi şi-a ridicat cu grijă capul şi s-a uitat în jur.

Auzeam gâfâitul celor de lângă mine şi le vedeam aburul respiraţiei, purtaţi mai departe de vântul tăios. Priveam cu toţii în sus, la silueta lui Yamamoto, care se contura pe cerul nopţii!

Şi-a coborât privirea spre noi şi ne-a făcut semn să-l urmăm. De data aceasta Chance a fost cel care a luat-o înainte; aveam nevoie de ochii ageri ai unui militar. L-am văzut urcând, greoi dar puternic, până când a ajuns la Yamamoto, până când a putut să vadă şi el ce se afla dincolo de buza stâncii. L-a urmat Ericson, suplu şi ager, apoi Fum Cenuşiu şi, în fine, eu însumi.

Mi-am ridicat prudent capul şi m-am uitat şi eu.

CAPITOLUL 17

Clădirea se afla la vreo 3 m de marginea stâncii, ancorată puternic de aceasta. Ferestrele erau tot ferecate şi m-am gândit că era prea puţin probabil să fi fost vreodată deschise, mai puţin poate pe perioada scurtei veri. În orice caz, acum erau doar nişte contururi întunecate, trasate pe zidul de beton lung de 36,4 m. În depărtare, clădirea se sprijinea pe o rocă masivă ieşită la suprafaţă, iar în spatele acesteia pământul urca în pantă spre munţi. În jurul capătului clădirii, în apropiere de locul în care ne aflam, o diagonală întunecată sugera existenţa unei scări exterioare care ducea la etajul cel mai de sus. Părea cel mai pustiu şi mai singuratec loc de pe suprafaţa pământului.

Am rămas aproape un minut agăţaţi de stâncă, gâfâind greu, examinând scena din faţa ochilor noştri, ascultând cu nervii încordaţi pentru a detecta orice mişcare, orice semn al existenţei vreunui rus care stătea de pază, dar liniştea arctică era întreruptă doar de vântul ce ne părea mult mai puternic aici, pe înălţimea de deasupra gheţii.

Un zgomot din dreapta mea m-a făcut să-mi sucesc capul în direcţia aceea. Era Chance care se căţărase peste vârful stâncii, apoi se aruncase fără zgomot, pe burtă. L-am urmat imediat cu toţii, întinzându-ne lângă el, cu inimile bătându-ne să ne iasă din piept, scoţând încet pistoalele automate din tocuri.

A trecut aşa un minut, apoi Chance a început să se târască pe burtă spre zidul clădirii, trupul său robust trasând o dâră adâncă prin zăpadă. Eram numai ochi şi urechi, întrebându-ne la fiecare centimetru ce puteam descoperi prin zăpadă. În obsesiva lor preocupare pentru asigurarea securităţii, ruşii ar fi putut întinde cabluri de depistare sau ar fi putut planta mine. Deşi nu ne dădeam poate încă seama, ne aflam în Rusia, o lume pe care nici unul dintre noi nu o cunoştea.

Chance a ajuns în fine la zidul clădirii, apoi s-a târât până într-un colţ adăpostit. S-a uitat atent în jur şi ne-a făcut semn cu mâna, după care l-am urmat şi noi, târându-ne încet. În cele din urmă, formam un grup compact, ghemuit sub faţada de beton a clădirii.

Chance s-a întors spre noi şi ne-a şoptit încet:

— Pe colina din spate e o antenă radio.

Fum Cenuşiu a dat din cap, s-a strecurat pe lângă noi, a dat

colţul şi s-a făcut nevăzut prin zăpadă. Chance a continuat să-l urmărească cu privirea, în timp ce noi ceilalţi am rămas nemişcaţi în aşteptarea lui. Părea foarte probabil ca toate comunicaţiile cu acest loc uitat de Dumnezeu să se realizeze prin radio; la fel de probabil era şi că respectivul canal de emisie să rămână deschis în cea mai mare parte a timpului. Întreruperea canalului implica nişte riscuri, dar ar fi fost mult mai periculos să rămână deschis.

Au trecut astfel cinci minute, timp în care frigul ne-a pătruns în oase, amorţindu-ne membrele, înţepenindu-ne dureros în poziţiile noastre chircite. Apoi Fum Cenuşiu şi-a făcut apariţia, ca din pământ, de parcă s-ar fi teleportat. A fost ceva extraordinar.

— Am tăiat cablul, a spus el. Nu mai există nici un semn de instalaţii radio sau radar în zonă.

— S-ar putea să mai existe o antenă sus în munţi, a mormăit Chance.

— Nu vom reuşi niciodată să depistăm eventualele cabluri îngropate în zăpadă, i-a şoptit Fum Cenuşiu.

— Acolo ce-ai văzut?

— Mai nimic, i-a răspuns Fum Cenuşiu. Scara duce spre o uşă de la etaj. Cred că e de lemn. Scara e metalică. În spatele clădirii pare a nu fi nimic în afara unei gropi de gunoi şi a unui, golfuleţ fără nici o ambarcaţiune. N-am văzut, de asemenea, nici un vehicul.

— Probabil că a fost amenajat odată cu ridicarea clădirii, a spus încet Chance. Eşti sigur că nu mai există şi alte intrări?

Fum Cenuşiu a clătinat din cap!

— N-am văzut nimic.

Chance a făcut un semn din cap. Ştiam la ce se gândea pentru că ne gândeam cu toţii la acelaşi lucru; singura cale era acea uşă aflată la capătul scării metalice. Până acum avusesem noroc; ajunseserăm până aici fără să fim depistaţi, fără nici un incident, în afara pierderii scuterului lui Chance. Numai că acum... acum orice zgomot făcut pe scări ar fi imediat auzit înăuntrul clădirii. Uşa ar putea fi încuiată sau ar putea să nu ducă nicăieri. Dacă vom fi auziţi când vom urca pe scări, am putea avea surpriza ca, imediat ce vom intra pe uşă, să ne trezim faţă în faţă cu nişte tipi înarmaţi până în dinţi şi aflaţi într-o poziţie mult mai avantajoasă decât noi. Antrenamentul şi echipamentul ne ajutaseră să ajungem foarte departe.

Din clipa aceasta nu mai eram decât cinci oameni rămaşi în voia sorţii.

Am dat tiptil colţul clădirii, încercând să nu facem nici un zgomot pe zăpada aspră şi am început să studiem scara: şaisprezece trepte de oţel, toate acoperite cu gheaţă şi cât se poate de înşelătoare. Pe latura paralelă cu clădirea se afla o ţeavă metalică. La capătul scării exista o platformă îngustă, pe care nu puteau sta mai mult de trei oameni, dar numai cu condiţia ca uşa să nu se deschidă în exterior.

Chance a luat-o înainte, cu pistolul armat în mâna stângă, şi-a pus mâna dreaptă pe balustradă, apoi s-a lăsat cu toată greutatea pe prima treaptă şi a început să urce. L-a urmat Ericson. Ceilalţi i-am acoperit cu carabinele pregătite, sperând că nu vom fi nevoiţi totuşi să tragem nici un foc. Încet şi cu cea mai mare grijă, Chance a urcat treptele acoperite cu gheaţă până pe platformă şi a început să examineze atent uşa. Într-o clipă sau două, precautul Ericson se afla lângă el. I-am văzut pe amândoi cum îşi scot perechea exterioară de mănuşi şi încep să pipăie lemnul uşii. Apoi Ericson s-a aplecat o clipă şi sub hanoracul său am intuit că ridică din umeri. Cei doi au schimbat câteva vorbe în şoaptă, după care Ericson a început să coboare cu multă grijă scara. Ajuns jos, ne-a făcut semn să ne ducem spre el.

— În exterior, uşa nu are clanţă, ne-a explicat el, şi dacă se deschide, pe platformă nu este loc decât pentru o singură persoană. Uite cum o să procedăm. Tu, Yamamoto, o să urci scara, traversezi platforma, şi te sui pe bara de fier. Apoi te lipeşti de zidul de pe latura îndepărtată. Colonelul Chance va rămâne pe treptele scării, tot lipit de zid, iar tu – continuă el adresându-i-se lui Fum Cenuşiu – vei sta în spatele lui.

— Şi eu? am întrebat.

— În spatele lui Fum Cenuşiu.

Mă rog, nu fusesem cooptat în această echipă pentru calităţile mele de om dur, aşa că nu-mi păsa.

Ericson a continuat:

— Eu voi sta pe platformă şi voi bate la uşă, după care mă voi întoarce cu spatele şi în felul acesta nu îmi vor vedea decât gluga când vor deschide. O să am însă carabina în mâini şi când mă voi întoarce...

Ericson a lăsat propoziţia neterminată.

Cât ai zice peşte ne-am ocupat poziţiile, nerăbdători să facem orice mişcare pentru a ne mai încălzi pe frigul năprasnic. Am rămas apoi nemişcaţi, abia respirând, iar Yamamoto şi-a săltat un picior pe balustradă şi, balansându-se de câteva ori, sprijinit doar într-o mână şi un picior, şi-a ocupat locul sub platformă.

Ericson i-a aruncat o privire lui Chance. A urmat un moment de tăcere.

Chance a dat, în fine, din cap. Ericson s-a apropiat de uşă şi a bătut cu putere, de cinci ori, la un interval de aproape o secundă. Am înţeles de ce: nici un animal în căutarea hranei nu ar fi bătut la uşă în felul acesta. Apoi s-a întors cu spatele la uşă. Îşi ţinea mâna stângă pe şina de fier. În mâna dreaptă avea doar mănuşa de mătase, iar în lumina lunii metalul carabinei abia strălucea.

Timp de câteva secunde nu s-a întâmplat nimic. Apoi l-am văzut pe Ericson apropiindu-se din nou de uşă, după care s-a auzit un glas din interiorul clădirii, bodogănind ceva care suna a întrebare, dar cu totul de neînţeles. O întrebare răstită. Ericson i-a aruncat o privire lui Chance, apoi a dat un răspuns la fel de răstit şi de ininteligibil. Am auzit zgomotul unui zăvor tras, o cheie răsucită în broască şi din nou glasul bodogănit. Apoi, ridicându-mi privirea peste Fum Cenuşiu şi Chance care rămăseseră în continuare lipiţi de zid, am zărit conturul întunecat al uşii deschizându-se şi dâra de lumină de sus şi de jos, care străpungea bezna.

Ericson continua să rămână nemişcat, cu umerii aduşi, părând că încearcă să pătrundă întunericul dens. Străinul din clădire a bălmăjit ceva pe un ton interogativ, după care a înaintat câţiva paşi. Când a ieşit pe platformă, i-am zărit, din poziţia în care mă aflam, bocancii şi apoi o mână care se întindea pentru a-l bate pe Ericson pe umăr.

A urmat o lovitură năprasnică. Nu putea fi decât Yamamoto. Apoi Ericson s-a aplecat un pic pentru a-l prinde pe rus în căzătură.

Uşa s-a deschis larg, lovindu-se de perete. Yamamoto şi Ericson se aflau pe platformă, ţinându-l între ei pe rasul care îşi pierduse cunoştinţa, scrutând buimăciţi dreptunghiul de lumină. Nu s-a tras nici un foc şi nu se auzea nici un zgomot. Chance a urcat în grabă scara pentru a fi se alătura, apoi s-a făcut nevăzut înăuntru, urmat de Yamamoto şi de Ericson. I-am urmat imediat, împreună cu James Fum Cenuşiu. Am pătruns într-o cămăruţă care semăna cu orice cameră a corpului de gardă din lume. O masă dreaptă, cu un telefon pe ea, în spatele căreia se aflau două scaune simple. Pe jos, o podea simplă, de lemn. Pe pereţi atârnau nişte extinctoare şi două panouri de lemn, unul pe post de avizier, iar celălalt servind drept suport pentru mai multe chei de care erau agăţaţi ciucuri. În afara uşii pe care intraserăm mai existau altele două. Una, pe peretele din spatele mesei, părea că

dă spre o magazie sau un spălător. Am aruncat o privire afară şi am constatat că pe zidul de beton nu se zărea nici o deschizătură, nici urmă de fereastră sau gură de aerisire. Nu cunosc concepţia ruşilor despre instalaţiile sanitare, dar, după părerea mea, cel care construieşte o baie fără să se gândească şi la un sistem de ventilaţie, e de-a dreptul nebun.

Mi-am dat seama însă că mă înşelam: uşa aceea ducea probabil spre o scară.

Am trântit cu putere uşa de la intrare şi am zdrăngănit de câteva ori zăvorul, pentru a ne da seama dacă ne aude cineva, apoi am aşteptat o eventuală reacţie. Cu un surprinzător simţ al umorului şi mult sânge rece, Ericson a început să fluiere câteva note din *Kalinka,* şi a târât scaunul cu zgomot pe podea. Chance a scos un zâmbet forţat şi a încuviinţat printr-o mişcare a capului, apoi s-a apropiat de uşă şi şi-a scos mănuşile fără degete, lăsându-le să atârne de şnurul din jurul gâtului. Şi-a dat jos gluga hanoracului, lăsând-o să cadă pe spate şi şi-a lipit urechea de uşă. Imediat m-am dus la cealaltă uşă şi am procedat la fel. Nu se auzea nimic, aşa că am clătinat din cap. Chance mi-a făcut semn cu mâna să revin la el, după care ne-am lipit cu toţii cu spatele de perete, de o parte şi de cealaltă a uşii. Chance a pus mâna cu grijă pe clanţă şi a început să o apese prudent. După ce clanţa a fost complet apăsată, mâna lui a împins uşor uşa ca să o deschidă, dar aceasta nu s-a clintit nici un milimetru.

Probabil că era încuiată pe dinăuntru. A împins şi mai tare ca să se convingă, dar tot fără nici un rezultat.

Un geamăt scurt ne-a făcut pe toţi să ne întoarcem capetele. Rusul doborât de Yamamoto, care zăcea sprijinit de peretele opus, începuse să-şi recapete cunoştinţa. Chance s-a apropiat imediat de el, cu carabina cu glonţ pe ţeavă. Când rusul a deschis ochii, primul lucru pe care l-a văzut a fost arma îndreptată, spre el, şi asta l-a făcut să se holbeze, cuprins de spaimă. Chance i-a dus un deget la buză şi i-a fluturat ameninţător carabina prin faţa ochilor, după care i-a făcut un semn cu mâna, mai întâi spre uşă, apoi spre tabloul cu chei. Rusul şi-a scuturat capul, dar când ţeava carabinei i s-a apropiat foarte mult de ochi, a încuviinţat printr-o mişcare a capului. Yamamoto s-a apropiat de tabloul de lemn şi a început să-i arate pe rând cheie după cheie până când rusul a dat din cap afirmativ în dreptul celei potrivite.

Pe nesimţite, Fum Cenuşiu l-a legat burduf şi i-a astupat; gura cu o căciulă de blană pe care a luat-o din cuierul de pe perete.

După ce această operaţie a luat sfârşit, Chance a strecurat cu grijă cheia în broască, şi zgomotul metalic, deşi slab, ne-a zgâriat auzul. Cheia s-a răsucit încet şi în cele din urmă s-a auzit un ţăcănit ascuţit şi zgomotos care mi-a sunat ca un trăsnet.

Pentru început, Chance a crăpat doar un pic uşa, mulţumindu-se să tragă cu ochiul prin deschizătura îngustă. După o clipă, a deschis-o larg şi a intrat. L-am urmat pe un coridor care se întindea pe toată lungimea clădirii. Singurele lumini ardeau difuz pe tavan. De ambele părţi se aflau doar pereţi despărţitori, confecţionaţi din lemn şi terminaţi, din motive de economie, cu luminatoare din geam mai. În toate încăperile era întuneric beznă. Am verificat uşile, dar toate erau încuiate. Camerele păreau a fi – şi poate chiar erau – birouri, ateliere şi laboratoare. Ne-am întors şi ne-am înşirat în linişte pe coridor, apoi am revenit în camera corpului de gardă şi ne-am îndreptat spre cealaltă uşă. S-a deschis uşor când Chance a apăsat pe clanţă. Aşa cum bănuisem, uşa aceasta dădea spre o scară de beton, iluminată slab de acelaşi tip de plafoniere. Undeva, se auzea huruitul unui motor diesel, probabil generatorul de curent electric.

Chance a luat-o înainte, cu carabina în mână, şi a început să coboare în vârful picioarelor scara de beton, oprindu-se după vreo două, trei trepte, şi făcându-ne semn să-l urmăm. La jumătate, scara cotea, iar la capătul ei se afla o uşă. Ghetele noastre erau, fără îndoială incomode, dar pâslă groasă de un centimetru şi talpa de cauciuc le făcea cât se poate de silenţioase, aşa că am coborât scara într-o linişte desăvârşită, tulburată doar de foşnetul fin al hanoracelor.

Speram ca măcar această uşă să nu fie încuiată şi să nu fim nevoiţi să ne întoarcem la camera corpului de gardă pentru a smulge de la rus secretul cheii potrivite. Aşteptarea încordată a unui semn din partea lui Chance care asculta la uşă ni s-a părut o veşnicie. Dacă rusul nu era cumva singurul ocupant al clădirii, în spatele acestei uşi se mai puteau afla şi alţi oameni. Când ea se va deschide, vom fi în acţiune. Chance a pus mâna pe clanţă şi a răsucit-o încet, la un unghi de nouăzeci de grade. Apoi a împins încet, deschizând uşa doar un pic şi privind prin crăpătură cu ochii mijiţi. Apoi s-a uitat la noi şi a dat din cap. Era semnalul de luptă. A izbit cu putere uşa de perete şi a dat buzna înăuntru, flancat de Ericson. După ce au trecut de cadrul uşii, au făcut câte un pas lateral şi Yamamoto a apărut imediat între ei. Toţi trei stăteau acum cu carabinele aţintite spre ocupanţii încăperii.

Intraserăm în mijlocul vizionării unui film. În stânga se afla un ecran, iar în dreapta un proiector. Între ele, aşezaţi pe scaune sau întinşi pe paturi, se aflau mai mulţi bărbaţi care au reacţionat surprinzător de lent. Poate că filmul pe care îl vizionau avea unele calităţi hipnotice, nu-mi dau seama. Doar unul sau doi ruşi s-au întors mai brusc, cu gurile căscate. Ceilalţi păreau că n-au avut timp nici măcar să-şi manifeste surpriza. Întreaga acţiune fusese floare la ureche. Am făcut câţiva paşi, am găsit întrerupătorul de lumină şi am alungat întunericul din încăpere.

Limbajul carabinelor este unul din cele mai eficiente mijloace de comunicare în masă. Când ruşii şi-au dat, în fine, seama că un grup de intruşi ţineau aţintite spre ei nişte arme, s-au ridicat în picioare şi, împleticindu-se buimaci, au luat-o în direcţia indicată de acestea. Ericson şi Yamamoto îi supravegheau, în timp ce colonelul Chance s-a îndreptat în direcţia opusă pentru a-l aduce şi pe cel care mânuise proiectorul în grupul prizonierilor. În afara zgomotului uşii, nu se produsese nici un sunet care să depăşească nivelul unei conversaţii obişnuite.

Huruitul proiectorului s-a stins şi, odată cu el, şi sonorul filmului. Am început să examinăm cu atenţie uriaşa încăpere în care ne aflam. Era cât se poate de clar că aceasta servea drept sală de mese, dormitor şi cameră de recreere. De-a lungul pereţilor stăteau înşiruite mai multe fişete şi dulapuri. Pe cuier era atârnată îmbrăcămintea de exterior.

Atmosfera avea izul greu, caracteristic încăperilor în care ui număr prea mare de oameni îşi petreceau prea mult timp, de transpiraţie, îmbâcseală şi tutun.

Chance, Fum Cenuşiu şi cu mine ne-am îndreptat în grabă spre o uşă situată pe peretele diametral opus. Forma şi structuri clădirii ne spuneau că în spatele acesteia nu se puteau afla decât două încăperi mai mici. Era latura clădirii care se îngemăna cu stânca din exterior. Am dat peste o cameră pătrat de vreo cinci metri pe cinci, sărăcăcios mobilată. Un singur dulap cu sertare, un şifonier, o masă şi două scaune, câteva cărţi, un lavoar şi un pat metalic îngust. Pe pat dormea un bărbat, cu faţa la perete. Părul său era însă cărunt.

M-am apropiat de el şi l-am bătut uşor pe umăr. N-am primit nici un răspuns. L-am bătut mai tare, dar tot fără nici un rezultat. Cu mâna liberă l-am prins de umăr şi l-am întors cu faţa în sus.

Era, fără nici un dubiu, Frol Ilici Komarov.

— Trezeşte-l imediat! mi-a ordonat Chance.

Când m-am aplecat peste bătrân, l-am auzit pe Chance

strigând la Yamamoto şi la Ericson care se aflau în camera alăturată:

— Dezbrăcaţi-i pe ceilalţi şi aşezaţi-le toate hainele în mijlocul camerei.

Am zâmbit fără să vreau, încercând să-mi imaginez cum vor reuşi cei doi să le transmită ruşilor acest mesaj.

L-am zgâlţâit pe Komarov de umăr fără nici un efect, apoi am încercat din nou, mai tare. Avea pulsul normal. Probabil că luase vreun somnifer şi, cu filmul care se derula în camera de alături, nu era de mirare că adormise atât de adânc. Am lăsat carabina din mână şi i-am ridicat lui Komarov o pleoapă. Nu mai era nici o îndoială că se afla sub efectul narcoticelor.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat Chance.

— Cred că a luat somnifere, i-am răspuns.

— Poţi să-l trezeşti?

— În nici un caz cu echipamentul pe care l-am luat cu mine. Oricum, n-ar fi o idee prea bună.

— Vrei să spui că va trebui să-l luăm cu noi aşa?

M-am întors spre el şi am început să-i spun:

— De ce nu?

Dar vorbele mele s-au stins înainte de a putea să termin.

Femeia îmi rânjea, cu un revolver îndreptat spre pieptul meu.

— Nu mişca! mi-a ordonat ea. Nimeni nu mişcă!

Chance şi Fum Cenuşiu au tresărit, gata să se năpustească asupra ei, cu carabinele armate. Unul dintre ei ar fi doborât-o probabil fără nici o problemă. Dar ei nu puteau vedea ceea ce vedeam eu. Revolverul nu era aţintit spre Chance sau spre Fum Cenuşiu, nici măcar spre mine. Abia acum se mişcase.

Era îndreptat spre Komarov şi femeii nu-i tremura deloc mâna.

— Nu! am strigat eu. Nu trage!

CAPITOLUL 18

Copleşiţi de emoţia găsirii lui Komarov, nu dăduserăm nici o importanţă celeilalte uşi; uşa pe care pătrunsese femeia. În spatele tinerei care stătea în cadrul acestei uşi se vedea un pat mai; mult ca sigur singura piesă de mobilier.

— Treceţi cu faţa la perete, a spus ea într-o engleză corectă.

Revolverul era în continuare aţintit spre capul lui Komarov care încă mai dormea.

Am ridicat mâinile deasupra capului şi am început să mă târăsc spre perete, neluându-mi nici o clipă ochii de la ea. Nu-mi dau seama ce mă surprindea mai mult: iuţeala cu care pierduserăm tot avantajul situaţiei, sau apariţia unei blonde cu ochi albaştri într-un loc ca acesta. Unde mai pui că era şi atrăgătoare; înaltă şi cu o construcţie atletică.

— Lăsaţi armele pe podea!

Vocea ei era calmă dar rece, iar ochii ei albaştri nu se dezlipeau de noi. Aruncând o privire cu coada ochiului, i-am zărit pe Chance şi pe Fum Cenuşiu aplecându-se şi conformându-se ordinului primit. Poziţia pe care o ocupa îi oferea tinerei controlul deplin asupra situaţiei, a lui Komarov, a noastră şi a uşii din spatele nostru care ducea spre încăperea principală. Nici unul dintre noi nu a scos un cuvânt. Nici nu aveam ce spune. Dar Chance şi Fum Cenuşiu se gândeau, fără îndoială, ca mine, la Ericson şi Yamamoto care se aflau încă în cealaltă încăpere. Poate şi ea îşi dădea seama că acolo mai este cineva pentru că l-a auzit probabil pe Chance strigând după ei. N-avea cum să ştie totuşi despre câte persoane era vorba.

— Vorbeşti englezeşte? a întrebat-o Chance.

Ea i-a aruncat o privire înţepătoare.

— Nimeni nu scoate o vorbă!

Revolverul a urmat cursul privirii. Tânăra a început să gesticuleze cu arma, indicându-ne să o luăm la dreapta şi să ne îndreptăm spre uşa pe care intrase ea. Avea de gând să ne înghesuie pe toţi acolo, ceea ce ar fi însemnat sfârşitul misiunii noastre. Se impunea să facem ceva, dar era greu să ne imaginăm ce anume, în orice caz trebuia să ne gândim la o acţiune fulger. Într-o astfel de acţiune însă nu era exclus să pierdem un om, poate chiar doi. Într-un fel sau altul, unul din noi trebuia să atragă cumva atenţia lui Ericson sau Yamamoto. Dar

cum? Cu mâinile ridicate deasupra capului, Chance a intrat pe uşa care ducea înapoi în dormitor, urmat de Fum Cenuşiu. Din dormitor se auzea un târşâit continuu de picioare. Mi-am dat seama că erau ruşii care trecuseră la executarea ordinului de a se dezbrăca. Am luat-o lateral, spre uşă, gândindu-mă dacă aş putea să scap făcând un salt înainte, dar mi-am dat seama că nu aveam nici o şansă; ţeava pistolului mă urmărea centimetru cu centimetru, iar privirea fetei rămânea aţintită asupra mea, fără însă a-i neglija nici pe ceilalţi doi. Peste o clipă aveam să intrăm acolo, apoi ea avea să-i prindă şi pe ceilalţi doi şi toată acţiunea noastră se va dovedi un eşec total.

Era de-a dreptul vital să rămânem cât mai mult în camera lui Komarov şi să dăm într-un fel de ştire şi celorlalţi ce ni se întâmplase.

— E grav bolnav! m-am răstit la ea.

Ea m-a privit ironic, calmă mişcând alene ţeava revolverului.

— Vezi-ţi mai bine de tine.

Am continuat, ridicând cu îndrăzneală glasul:

— Transpiră foarte mult. Ştii ce înseamnă asta?

Ochii ei au clipit rapid spre Komarov, care continua să doarmă, apoi au revenit asupra mea. Tânăra şi-a scuturat capul.

— Nu mă referam la faţa lui, proasto, i-am spus. Părul şi hainele îi sunt leoarcă de sudoare. Omul ăsta e hipoglicemic!

Încercam să-i vorbesc pe un ton plin de îngrijorare şi nu-mi era deloc greu s-o fac.

Ea şi-a întors pe jumătate capul să se mai uite o dată la Komarov.

Am strigat din nou la ea:

— Care e prostul care i-a dat aşa de multă insulină? Cumva tu? În curând va face convulsii.

Nu ştia încă dacă să mă creadă sau nu. Ar fi vrut să-l examineze mai atent, dar, în acelaşi timp, n-ar fi dorit să piardă controlul asupra noastră. S-a retras cu grijă spre pat, neluându-şi nici o clipă privirea de la noi, întinzând mâna în spate pentru a pipăi. Nu-i era deloc la îndemână ţinând cont de faptul că patul era aşezat cu capul spre colţul încăperii.

— Uită-te un pic la el, femeie! am strigat eu furios.

Revolverul rămăsese aţintit cu fermitate asupra mea, în timp ce tânăra căuta cu degetele întinse chipul lui Komarov. În clipa în care aveau să-l atingă şi să constate că părul îi era cât se poate de uscat, eram terminaţi.

Cu coada ochiului am zărit o mişcare în încăperea cea mare şi,

într-o clipă, şi-a făcut apariţia Ericson. Mi-am îndepărtat privirea de la el şi mi-am aţintit-o asupra femeii şi a revolverului.

— Când i s-a făcut ultima injecţie? am întrebat-o, făcând o jumătate de pas înainte.

Ea a împins ameninţător arma spre mine şi în clipa aceea aceasta i-a zburat pur şi simplu din mână şi femeia şi-a încleştat cu putere degetele. Detunătura a răsunat foarte puternic în spaţiul atât de restrâns, iar glonţul a ricoşat de mai multe ori lovindu-se de pereţii de beton. Noi ne-am aruncat imediat pe burtă. Am auzit imediat un geamăt de durere. Ericson a apărut încruntat în cadrul uşii, trăgând percutorul puştii din a cărei ţeavă se ridica o dâră subţire de fum. Apoi s-a aplecat şi a ridicat de jos carabina.

— Mulţumesc, Harald, i-a spus Chance, care rămăsese încă la podea.

În fine, s-a ridicat în genunchi, ţinându-se de coapsa dreaptă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Glonţul mi-a pătruns în coapsă.

— Lasă-mă să văd despre ce e vorba.

— Nu în faţa unei doamne, a zâmbit el.

— Treci acolo, am spus.

Femeia s-a retras spre uşă, ţinându-se încă de degete. Glonţul nu o lovise; îi nimerise în schimb revolverul din mână, care a zburat cât colo, şi şocul fusese probabil cât se poate de dur pentru degete. Ericson ne-a scutit imediat de prezenţa femeii.

Rana nu era foarte gravă; probabil că glonţul lui Ericson pierduse deja mult din putere şi din viteză când lovise, dar penetrase hainele lui Chance şi acum stătea înfipt în carne, total deformat. L-am scos cu uşurinţă, mi-am deschis trusa medicală şi am curăţat cu grijă rana. Era o hemoragie destul de abundentă. Am presărat nişte pulbere de penicilină în orificiul din muşchiul lui Chance, apoi am bandajat strâns locul rănii.

— O să te chinui un pic, dar n-o să mori din atâta, i-am explicat.

— Mulţumesc, doctore.

— Dacă începe să te doară prea rău, am să-ţi dau nişte morfină, i-am mai spus.

— Nu acum. Ericson!

Harald şi-a făcut apariţia în spatele fetei şi am trecut cu toţii în dormitor. Cei cincisprezece ruşi stăteau goi în capătul celălalt al încăperii, lângă ecranul de proiecţie, păziţi de Yamamoto care îşi alese o poziţie ideală pentru a-i avea pe toţi în bătaia carabinei

sale.

Chance şi-a desfăcut targa demontabilă pe care o cărase în spinare.

— Îmbrăcaţi-l şi prindeţi-l bine de targă! a ordonat el.

L-am luat pe Fum Cenuşiu cu mine şi ne-am întors în dormitorul academicianului. Am dat la o parte păturile şi am constatat că bolnavul purta pijamale de mătase. L-am dezbrăcat şi am observat scris pe o eticheta numele firme Macy's. Cât de mult mi-aş fi dorit în clipa aceea să mă aflu într-unul din luxoasele magazine ale acestei vestite case de galanterie bărbătească. Nu e deloc uşor să îmbraci un om aflat în stare de inconştienţă, dar eu mă specializasem demult în această artă. În şifonier am găsit un set complet de îmbrăcăminte arctică. L-am îmbrăcat cât am putut de repede, apoi am strâns cu grijă toate chingile târgii. Probabil că i se administrase o doză imensă de fenobarbital, sau ceva similar, din moment ce rămânea în continuare în această stare inertă. Eu nu aş fi permis nici unui pacient de-al meu, suferind de diabet, aşa ceva; riscul de a intra în comă este inimaginabil.

După ce m-am asigurat că omul nostru e bine fixat pe targă, am ieşit din nou din dormitor.

Chance şi cu fata tocmai purtau o discuţie în contradictoriu.

— Atunci, vin şi eu, spunea aceasta.

— Ce se întâmplă aici? am întrebat.

— Zice că e asistentă medicală, mi-a răspuns Chance. Şi că nu are de gând să-şi părăsească pacientul. Poveşti de genul ăsta...

Fata s-a întors spre mine.

— Sunt asistenta lui. Am făcut şi pregătire medicală, dată fiind boala de care suferă, dar în primul rând îl ajut în muncă. Dacă îl luaţi de aici, trebuie să vin şi eu cu el. La mine se află toate medicamentele... insulina...

— Noi vrem să-l scoatem din Rusia, i-am spus eu.

— Ştiu. Am trimis un mesaj în acest sens, dar nu mi-aş fi închipuit că cineva îl mai poate salva.

— Şi atunci de ce ne-ai ameninţat cu revolverul? a întrebat-o Chance.

Obrajii fetei parcă luaseră foc.

— De unde era să ştiu cine sunteţi? Puteaţi să fiţi de la KGB. Oricine. N-aţi fi încercat să-l apăraţi dacă aţi fi fost în locul meu?

— Şi dacă am fi fost de la KGB, ce ai fi făcut? am intervenit şi eu.

— L-aş fi ţinut tot aşa, în bătaia revolverului. V-aş fi împuşcat

şi pe voi, şi pe el, şi nu v-aş fi lăsat nici în ruptul capului să-l duceţi în vreun lagăr de muncă. Nu l-aş fi lăsat în nici un caz pe mâinile voastre, a mai adăugat tânăra pe un ton foarte grav.

— E imposibil, a spus Chance. Nu te putem lua cu noi.

— Vă rog, l-a implorat femeia. O, vă rog, vă rog, luaţi-mă cu voi. Pentru mine e atât de important. Academicianul Komarov are nevoie de mine. L-am ajutat atâta vreme.

Vag, mi-am amintit că doctorul Catto ne vorbise despre faptul că academicianul Komarov avea într-adevăr o asistentă foarte devotată. Şi Catto fusese de părere că ea putea fi cea care a transmis mesajul.

— Cum ai reuşit să transmiţi mesajul? am întrebat-o.

— Prin poştă, mi-a răspuns. A trebuit să mergem la Moscova pentru a participa la nişte reuniuni. El era urmărit pas cu pas, dar eu am reuşit să pun scrisoarea la poştă. Nu ştiam dacă va ajunge vreodată la destinaţie.

Gravitatea din glasul ei s-a mai domolit. Acum zâmbea.

— O, dacă aţi şti cât de mult mă bucur că aţi venit să-l salvaţi.

Chance era cel care trebuia să ia hotărârea.

— Vrei să vii cu noi? Să vii în America?

— O, da! Vreau! a exclamat ea, arătând în direcţia uşii spre locul în care Komarov zăcea ca un curcan în cuptor, pe targa specială. E un om minunat. N-aş vrea să-l părăsesc.

— S-ar putea să-ţi pierzi viaţa, i-am spus eu. Cu toţii riscăm să murim. E o călătorie plină de pericole şi s-ar putea să nu reuşim.

Ochii fetei se umpluseră de lacrimi.

— Voi nu puteţi înţelege. E o adevărată cinste să lucrezi cu un astfel de om. E un lucru mult mai important decât naţionalitatea sau politica.

— Te vor declara trădătoare. Familia ta va avea de suferit.

M-am uitat la ceas. Se făcuse unsprezece şi jumătate.

— Eu nu am familie, a răspuns fata.

— Ai îmbrăcăminte pentru zona arctică? a întrebat-o şi Chance.

— Desigur, a răspuns pe nerăsuflate. O am în camera mea.

— Ericson o să te însoţească, a adăugat Chance.

— Mulţumesc! Vă mulţumesc! a exclamat ea copleşită de fericire.

Îmi închipuiam că, de-a lungul istoriei, femeile şi-au însoţit mereu bărbaţii până la capătul pământului, încât aceasta a devenit o a doua natură a lor, dar nu mi-aş fi imaginat că o puteau face şi dincolo de Cortina de Fier. Eu n-aş fi fost în stare

de aşa ceva, chiar dacă mi s-ar fi oferit în schimb Secţia de Chirurgie a Kremlinului, plus pe de Bakey şi Shumway ca asistenţi.

Ericson a urmat-o în maniera lui energică şi fermă în acelaşi timp. Un tip rece şi dur.

— Urcă în capul scării, Yamamoto! a ordonat scurt Chance. Să-i poţi supraveghea când urcă.

Yamamoto a pornit spre scară, cu carabina în mâini, urmat de Fum Cenuşiu. Auzeam paşii lor pe trepte.

— E-n regulă? a întrebat Chance.

— În regulă.

Chance s-a apropiat de grupul ruşilor.

— Luaţi-vă hainele de pe jos! le-a ordonat el.

Ruşii s-au holbat la el, neînţelegând ce li se cerea.

— Unul dintre voi trebuie să înţeleagă, a continuat Chance arătând cu ţeava carabinei spre stiva de haine. Ridicaţi-le!

Nimeni însă nu a schiţat nici o mişcare.

Chance a făcut un pas înainte, acoperit de Fum Cenuşiu, luat de jos câteva haine şi le-a aruncat celui mai apropiat rus apoi le-a făcut semn celorlalţi prizonieri să-i urmeze exemplu în fine, ruşii au înţeles. După ce şi-au ridicat de jos hainele i-am condus spre scări, obligându-i să urce în şir indian. Ajuns în camera de gardă, Chance a ordonat:

— Aruncaţi toate hainele dincolo de stâncă!

CAPITOLUL 19

Ne-am privit unul pe celălalt uluiţi şi încordaţi. Chance a rostit încet, şoptind fiecare cuvânt:

— Ce... naiba... a mai fost... şi asta?

Am rămas nemişcaţi, izbiţi de vântul puternic, acoperiţi de zăpada care se depunea pe hainele noastre, simţind cum frigul ne intră în oase. Dar sunetul nu s-a mai repetat. După un minut, am terminat operaţiunea de trecere a scuterului pe partea cealaltă şi Meldrum a repornit motorul. Ne-am întors apoi, traversând banda de gheaţă denivelată.

— Mă tem că va trebui să coborâm din scuter, i-am spus Nataliei, apoi mi-am dat seama că aceasta ar putea să ştie ceva despre explozie. Adineaori ai auzit cumva o detunătură?

Ea a scuturat din cap.

— Nu, dar... Ce fel de explozie?

— Una scurtă, dar foarte puternică, am răspuns. Ca şi cum ceva s-ar fi crăpat.

— Uneori zgomotul acesta este produs de gheaţă. Când se sparge un banc mai mare de gheaţă, sunetul produs seamănă cu nişte explozii.

— Aici n-a fost vorba de nişte explozii, am spus. S-a auzit o singură explozie.

— E posibil să fi fost o încărcătură seismică, mi-a răspuns fata. Astfel de încărcături sunt plantate deseori, pentru a se face înregistrarea vibraţiilor produse. E un mecanism inventat de Volyov.

— Volyov?

— Tipul care purta ochelari cu rame metalice. Poate că nu l-aţi remarcat.

— Ce altceva ar mai fi putut fi?

Fata şi-a deschis larg ochii şi s-a gândit o clipă.

— Cred că nu putea fi altceva. Fie o crăpătură a gheţii, fie o încărcătură seismică.

Cât timp am trecut scuterul dincolo, i-am povestit toate aceste lucruri şi lui Chance. Cred că ne-am simţit în aceeaşi măsură uşuraţi.

Am trecut celelalte scutere relativ uşor şi repede şi nici de data aceasta nu am avut probleme cu repornirea motoarelor. Dar timpul se scurgea nemilos şi eram cu toţii încordaţi; nu eram încă

în întârziere, dar călătoria în beznă, fără luminile care ne ajutaseră atât de mult pe drumul iniţial, ne obliga să folosim viteza maximă. Meldrum a pornit la drum, impunând restului coloanei viteza cea mai mare posibilă. Parcă îl vedeam acolo, în Number One, lăsat lejer pe spate, aşa cum făcea mereu, cu privirea concentrată, într-o poziţie degajată care masca reflexele de moment, atent la tot ce se petrece în faţa ochilor săi. Pe chip avea un zâmbet de care nu se despărţea niciodată.

Deja acoperisem o distanţă destul de mare, cel puţin vreo treizeci şi cinci de mile şi am început să mă mai relaxez puţin. Aproape că m-am relaxat prea mult. Ochii mei se concentraseră atât de mult pe spatele scuterului lui Yamamoto, încă eram semihipnotizat, la fel cum se întâmplă atunci când conduci multă vreme fără întrerupere pe o autostradă. Când scuterul lui Yamamoto a făcut o mişcare laterală bruscă, s-a ridicat în aer, apoi s-a prăbuşit pe o parte, era cât pe-aci să nu mai am timp să-l evit. Am sucit disperat ghidonul şi l-am ocolit la mustaţă. Apoi am frânat, am oprit, m-am dat jos şi am alergat înapoi să văd ce se întâmplase.

Japonezul era şifonat rău de tot, dar nu păţise nimic grav. L-am scos de acolo. Grosimea echipamentului arctic îi salvase viaţa. În schimb, scuterul era bun de aruncat la gunoi. Una din tălpicile de direcţie lovise probabil o ridicătură a gheţii, se rupsese şi intrase undeva sub corpul scuterului. Oricum, ecartamentul era definitiv terminat. Fără un sistem de direcţie şi cu o şenilă care nu mai rezista mai mult de câteva mile, scuterul lui Yamamoto era ca şi pierdut.

M-am uitat la maşinărie cu tristeţe.

— Va trebui să-l lăsăm urşilor polari.

— Sau ruşilor, a adăugat Chance. Ascultaţi, va trebui să ne reorganizăm. Yamamoto!

— Da.

— Cum te simţi?

Uriaşul japonez a scos un rânjet.

— Mă doare un pic, dar sunt un bărbat foarte puternic. Mă simt bine.

— Tu vei merge cu Meldrum. Să ne rugăm că nu vom mai pierde încă un scuter. În cazul acesta unul dintre noi va trebui să continue călătoria pe schiuri.

M-am întors cu spatele la vântul violent şi tăios. Nu ne bătea din faţă, în sensul nostru de înaintare, dar era un frig năprasnic. Cel care va avea ghinionul să continue drumul pe schiuri, avea

să-şi blesteme zilele.

— Cum staţi cu rezervorul de combustibil? am întrebat eu.

— Oricum, a continuat Chance, va trebui să mai pompăm câteva galoane în fiecare rezervor. S-ar putea să fie foarte important pentru ceea ce ne aşteaptă.

Pomparea combustibilului n-a durat mai mult de cinci minute, incluzând manevrele pe care le-am făcut în acest scop. Cu patru galoane pentru fiecare scuter puteam acoperi fără grijă restul de trei ore de drum. Dacă va fi nevoie...

*

* *

Am pornit din nou la drum. Pierdusem ceva timp şi rămăseserăm doar cu patru vehicule: minimum necesar pentru a ne duce pe toţi încălziţi la întâlnirea stabilită. Acum trebuia să ne mişcăm repede: lăsasem Novaia Zemlia la vreo patruzeci de mile în spatele nostru, dar nu era încă suficient. Înainte de a porni mă uitasem la ceas: era trei şi jumătate. Având de parcurs încă o sută cincizeci de mile, plus una sau două, în şapte ore, nu ne mai permiteam nici un fel de incident.

Eram bucuros că nu mă aflam în pielea lui Meldrum. Totul depindea acum de abilitatea lui şi am încercat din nou să-mi imaginez cum trebuie să fie acolo, în fruntea coloanei, străpungând zăpada învolburată, cu ochii aţintiţi la orice denivelare terenului, dându-mi seama că nimeni altcineva nu ar fi putut face acest lucru în afara lui, că fără el ar fi trebuit să mergem mult mai încet şi că misiunea lui îl obliga să dea dovadă de vigilenţă supranaturală, oră după oră. Ochii mei s-au desprins mecanic de pe parbriz spre geamul lateral din dreapta, acolo unde Fum Cenuşiu şi Ericson mergeau paralel cu noi.

Speram din tot sufletul să nu mai dăm peste vreo copcă sau vreo cută de presiune. În următoarele două ore am avut parte de două cute mai mici şi am fost nevoiţi să coborâm pentru ne trece scuterele dincolo, dar în ambele cazuri am putut s-o facem fără să oprim motoarele şi într-un timp foarte scurt. Ar pierdut totuşi un pic de timp, iar Meldrum a mărit corespunzător viteza cu care am început să străbatem o zăpadă din ce în ce mai deasă.

În faţa mea, Rotax-ul în doi timpi bătea fericit. Există o mulţime de lucruri de spus despre motoarele în doi timpi, atunci când sunt puse să efectueze o muncă simplă. Nu ţi se rupe pinionul de transmisie, nu ai probleme cu uleiul; nu-ţi rămâne decât să ambalezi şi să porneşti la drum.

În aceste două ore am acoperit o distanţă de şaizeci de mile,

ghidaţi de semnalul radio, mânând pe suprafaţa banchizei ca nişte patinatori de viteză. După o vreme ninsoarea a început să se mai potolească. Deşi acest lucru nu elimina încă toate riscurile, îţi dădea totuşi un anume sentiment de uşurare sufletească. Bănuiesc că în clipa aceea şi eu am început să mă simt mult mai bine: mai aveam cinci ore şi jumătate de beznă până la următorul crepuscul şi numai o sută de mile de parcurs; eram la o sută de mile de Novaia Zemlia sau de oricare alt teritoriu rusesc, trecând prin noaptea arctică în scuterele noastre albe. Nu ne rămânea decât să înaintăm în continuare în direcţia corectă.

Dar vieţii nu-i face plăcere ca oamenii să gândească. Exact în clipa în care îţi simţi picioarele mai sigure şi te eliberezi de orice grijă, ai tendinţa să calci în locul în care cu puţină vreme în urmă s-a aflat un câine.

Pe la cinci şi jumătate i-am spus Nataliei:

— Undeva în spate trebuie să fie o sticlă. Toarnă, te rog, în două pahare.

Am oprit să bem o cafea, un gest foarte elegant dacă ne gândim că ne îndepărtasem la o sută de mile de orice reper de pe banchiza arctică. Am sorbit lichidul cu nesaţ şi după ce am terminat am ieşit din scuter, m-am dus la Chance şi mi-am examinat un pic pacientul. Komarov dormea la fel de adânc, chiar şi în poziţia chircită pe care i-o permitea bancheta din spate a scuterului. Sunt sigur că nu stătea prea confortabil cu picioarele de o parte şi de alta a scaunului şi cu trupul răsucit pe jumătate. Am crezut că durerile musculare provocate de această poziţie îl vor trezi, în pofida drogului puternic. Oricum, efectul medicamentelor urma să dispară cât de curând. L-am examinat cât am putut de atent şi starea lui părea destul de normală: nu era transpirat şi nu avea nici un semn al comei diabetice; respiraţia era normală şi nu se simţea nici un iz de acetonă, semnalul de alarmă în afecţiunea diabetică. Când am coborât din cabina scuterului, fata mă aştepta îngrijorată.

— Cum se simte, domnule doctor?

— I se întâmplă des să doarmă atât de adânc? am întrebat-o la rândul meu.

Ea a avut un moment de ezitare.

— Cred că deseori ia mai multe tablete decât ar trebui.

— De ce?

— Pentru că... pentru că vrea să scape. Să termine odată, înţelegeţi ce vreau să spun?

Mi l-am imaginat pe academician, izolat între pereţii de beton, văzând în fiecare zi aceleaşi chipuri. Să nu mai vorbim de colegii lui care tot paznici erau.

— Înţeleg.

— Trebuie să-l zgâlţâi cu toată puterea ca să-l trezesc, a continuat ea.

— Insulina când şi-o ia?

— Când mănâncă. De obicei şi-o injectează singur, în biroul lui. Academicianului Komarov nu-i face nici o plăcere că e diabetic şi de aceea nu acceptă să fie nimeni de faţă când îşi administrează insulina.

— Pe la ce oră şi-o face?

— Mănâncă la nouă şi-şi face injecţia pe la zece şi jumătatea îşi mai face una seara, înainte de culcare. Pe la zece.

Am încuviinţat printr-o mişcare a capului. Era modul tipic de administrare a insulinei. Şi asta era o veste bună. O oră în plus sau în minus nu conta foarte mult pentru diabeticii care se injectau şi după câte mi-a spus Natalia nu era necesar să-i mai administrez insulină cât timp ne vom mai afla încă pe gheaţă.

Ne-am suit din nou în scuter şi am închis cu zgomot portiera.

— Când i s-a stabilit ultima oară dieta?

— Acum două luni.

— Bun, am spus eu, şi am spus-o sincer.

Un diabetic a cărei dietă e stabilă timp de două luni poate fi considerat în afara oricărui pericol.

M-am uitat prin parbriz şi l-am zărit pe Chance făcându-i semn lui Meldrum să pornească şi apoi urmându-l. Am arunca o privire laterală spre Fum Cenuşiu şi Ericson, gata şi ei să pornească pe flancuri, şi am apăsat pe buton. Am parcurs aproape 0,9 m când, dintr-odată am auzit un zăngănit metalic, un pârâit îngrozitor care venea de dedesubt. Am oprit imediat.

Toată veselia mea s-a topit într-o clipă. Mi-am dat seama de îndată ce am auzit zgomotul, că se întâmplase un dezastru. Speram să nu fie aşa, dar ştiam că inevitabilul se produsese. Am aprins luminile de avertizare de două ori pentru a-i anunţa şi pe ceilalţi şi i-am aşteptat până s-au întors. M-am dat jos am rămas acolo până când Chance şi Meldrum s-au apropiat de scuterul meu.

— Ce s-a întâmplat, doctore? m-a întrebat Meldrum, cu chipul marcat de oboseală.

— Nu-mi dau seama. Cred că e ceva la şenile.

— Ajută-mă puţin să-l înclinăm.

Am împins cu putere scuterul împreună cu Chance, ridicând şenila din dreapta deasupra gheţii. Meldrum s-a lăsat pe genunchi şi a început să se uite dedesubt, ajutat de o lanternă.

Nu vedeam ce face, dar trăgea şi smulgea cu putere de ceva, gâfâind din cauza efortului. În cele din urmă, s-a ridicat în picioare şi a spus:

— Prostu' naibii!

Chipul îi era contorsionat de furie.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat, holbându-mă la el.

— Nenorocita de toporişca pentru gheaţă. Asta s-a-ntâmplat.

— Toporişca pentru gheaţă? am îngânat eu prosteşte. Dar o am aici.

M-am întins spre stelajul lateral din cabina scuterului, unde ar fi trebuit să se afle, agăţată într-un cârlig metalic, toporişca pentru gheaţă. Nici urmă de ea.

— S-a înţepenit în mecanismul posterior de rulare! a urlat, turbând de furie, Meldrum. Nimeni nu mai poate s-o scoată de acolo. A transformat totul în nişte fiare răsucite.

— Cum naiba...? am spus eu.

— Am să-ţi spun eu cum naiba s-a întâmplat. Când prostul care conduce acest scuter s-a dat jos din el, a atins-o din greşeală şi a desprins-o din stelaj. După aceea i-a mai dat şi un şut cu laba lui mare. Şi toporişca a ajuns drept în mecanismul de rulare.

— Dar eu n-am...

— Nu? A naibii neatenţie. Să nu îndrăzneşti vreodată să mă operezi şi pe mine, doctore. Eşti genul de chirurg care-şi uită forcepsul în pacient.

Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat puţin, apoi a revenit.

— Sper că o să te încânte călătoria pe schiuri pe care o vei face mai departe.

M-am roşit tot, cuprins de un sentiment de vinovăţie şi încercând să înţeleg cum fusese posibil aşa ceva. De firea mea nu sunt un împiedicat şi oricât mi-am tocit mintea, nu-mi puteam da seama ce se întâmplase.

— Am să merg mai departe pe schiuri, i-am spus lui Chance.

— Doi dintre noi vor trebui să continue pe schiuri.

Pe chipul lui nu se citea mai multă simpatie pentru mine decât pe cel al lui Meldrum.

— Unul dintre ei sunt eu, am spus. Mă descurc bine pe schiuri.

— Tu eşti prea preţios, m-a întrerupt sardonic Chance. Nu ne putem permite să pierdem tocmai doctorul echipei.

— Ascultă, am intervenit eu. Sunt vinovatul principal, aşa că trebuie să plătesc.

— Aşa ar trebui, mi-a răspuns el cu amărăciune. Dar nu se va întâmpla. Oricum nu vei uita toată viaţa momentul ăsta. Cei doi care vor merge pe schiuri au şansa sută la sută de a muri îngheţaţi.

— Lasă-mă pe mine, am sărit din nou.

Nu mi-aş fi iertat niciodată faptul de a călători într-o cabină încălzită, ştiindu-i pe ceilalţi doi târâţi de o frânghie pe un ger de minus patruzeci de grade.

— Cei mai buni schiori sunt Yamamoto şi Ericson, a spus implacabil Chance. Ei vor fi cei care vor continua drumul pe schiuri.

Chance s-a întors la Number One pentru a-i da vestea cea tristă lui Yamamoto, dar se vede treaba că uriaşul japonez bănuise despre ce era vorba, pentru că îşi prinsese deja schiurile. Între timp au fost întinse şi cablurile de nailon care aveau să-i ancoreze pe cei doi.

Jim Fum Cenuşiu s-a dus să i se alăture lui Meldrum în primul scuter, iar fata şi cu mine ne-am urcat în celălalt vehicul.

— Eu am să-l ancorez pe Ericson, a mârâit Chance. Tu o să-l ai la capătul cablului pe Yamamoto.

— În paralel, bineînţeles, am spus eu. Nu în şir indian.

— Ba în şir indian, mi-a răspuns el. E limpede, doctore Edwards?

— Dar e mult mai nesigur pentru cel din coadă.

Deşi plină de furie, vocea lui se menţinea la un nivel normal.

— Eu nu mă gândesc la oameni, doctore. Avem şi aşa prea mulţi. Dar nu ne mai permitem să pierdem încă un scuter. Aşa că bagă bine la cap: eu mă iau după Meldrum şi tu te iei după mine. Ca un copoi. Şi nu te abaţi nici un centimetru. Ai înţeles?

— Am înţeles, am răspuns nefericit şi m-am suit în scuter.

În spatele meu am auzit-o pe Natalia spunând:

— Poate că eu am fost de vină.

— Ce vrei să spui?

— Când am coborât m-am împiedicat. Îţi aduci aminte?

Mi-am amintit. Alunecase pe gheaţă şi se sprijinise în căzătură de carcasa scuterului.

— Ai atins cumva toporişca?

M-am întors să mă uit la ea şi am văzut că ochii îi erau scăldaţi de lacrimi.

— Nu-mi dau seama. Nu *cred.* Am încercat doar să mă agăţ de

ceva ca să nu cad. O, îmi pare atât de rău. Îmi pare *foarte rău.* S-ar putea să fi fost vina mea!

M-am uitat la ea, încercând să rememorez momentul. Coborâsem primul şi apoi mă dădusem la o parte să-i fac loc şi ei. Când a ieşit, a alunecat şi eu m-am întins spre ea s-o prind. Nu se aflase în nici un caz în apropierea toporului pentru gheaţă. În schimb eu fusesem! Am fost chiar lângă el. Am simţit că roşesc tot ruşinat. Agăţasem toporul cu ceva şi nu-l auzisem căzând din cauza zăpezii.

— Ascultă, am spus. Indiferent de cum s-a întâmplat, consecinţa este că Yamamoto trebuie să continue acum drumul pe schiuri. Aşa că tu o să te întorci ca să îl supraveghezi pe geamul din spate. Să nu-ţi iei ochii de pe el. Dacă se întâmplă ceva, orice, să mă anunţi imediat!

Ea a încuviinţat cu seriozitate, apoi s-a întors cu spatele spre mine.

— Sunt gata!

În faţa mea l-am zărit pe Chance făcând semn cu mâna. Meldrum pornise deja. Cablul s-a întins şi Ericson a început să alunece pe gheaţă, cu genunchii flexaţi, cu corpul înclinat în spate şi cu mâinile strânse pe cablu. Am pornit şi eu, foarte precaut.

— E bine aşa?

— Da, mi-a răspuns fata.

M-am întors puţin, şi prin geamul din spate l-am văzut pe Yamamoto aşteptând la capătul cablului.

În faţa mea, Ericson aluneca cu uşurinţă, tras de Chance. Am încetinit un pic, lăsând vreo 18,2 m între scuterul meu şi omul de pe schiuri. Avea şi aşa o poziţie destul de periculoasă ca să mai dau şi eu peste el dacă ar fi căzut.

Meldrum a mărit constant viteza, dar era limpede că nu mai puteam merge cu patruzeci de mile pe oră. În condiţii de vreme favorabilă, pe o zăpadă bună şi pe timp de zi, un schior expert ar fi putut fi tractat o vreme cu o astfel de viteză, dar să aştepţi un astfel de record din partea lui Ericson şi a lui Yamamoto pe un frig cumplit şi pe o suprafaţă de gheaţă, era prea mult. Meldrum a mărit viteza până la douăzeci şi cinci de mile pe oră, apoi a menţinut-o constantă.

La fiecare minut şi ceva o întrebam pe Natalia:

— E în regulă?

Iar ea îmi răspundea afirmativ. În timp ce ea nu-l scăpa din ochi pe Yamamoto, eu mă uitam atent la Ericson. Chance nu

putea s-o facă, iar Komarov era în continuare inconştient pe bancheta din spate. Vina faţă de cele întâmplate mă apăsa greu. Din cauza mea cei doi se aflau acum la capătul celor două cabluri şi trebuia să am grijă să nu li se întâmple nimic.

— E în regulă, Natalia?

— Da.

A mai trecut un minut.

— E în regulă, Natalia?

— Da.

Din când în când mă uitam şi eu în spate, spre luciul în care silueta mătăhăloasă a japonezului plutea la capătul cablului, apoi mă întorceam la loc, să-l urmăresc pe Ericson şi să mă asigur că scuterul meu mergea întocmai pe urmele trasate de schiurile norvegianului. Cu timpul, însă, lucrai acesta devenea din ce în ce mai obositor.

Mă cuprinsese şi pe mine această stare. Mă simţeam frânt de oboseală. Un simplu calcul m-a ajutat să-mi dau seama că nu mai dormiserăm de douăzeci şi opt de ore. Un bărbat antrenat şi sănătos ar trebui să se descurce destul de bine şi într-o situaţie ca aceasta. Dar tensiunea şi concentrarea continue îţi secătuiesc toată energia.

— E în regulă, Natalia?

— Da.

Ochii mei începuseră să nu mai concentreze imaginea şi devenise mai mult un efort de voinţă să-l supraveghez pe Ericson şi s-o întreb pe Natalia despre Yamamoto. După încă o oră, mi-am dat seama că reacţiile mele deveniseră din ce în ce mai întârziate. M-am trezit că nu mă mai uitam de fapt la Ericson, ci la ecranul protector al parbrizului şi că ochii mei urmăreau în realitate bătaia ca de metronom a ştergătoarelor. Mi-am încordat privirea înainte, spre Ericson şi, după ce m-am convins că era tot acolo, spre Yamamoto. Dacă ne-am fi ciocnit brusc de ceva, am fi fost pierduţi. Simţeam că alternativ mi se face cald şi frig.

— E în regulă, Natalia?

— Da.

Mă întrebam cum se descurca Meldrum în capul coloanei, dacă reflexele şi concentrarea sa remarcabile făceau încă faţă oboselii şi scrutării atente a peisajului din faţă care îţi dădea impresia înaintării printr-un tunel. Şi încă un tunel îngrozitor de friguros. Mi-am dat seama că portiera era deschisă. Probabil că atinsesem, fără să-mi dau seama, clanţa cu cotul.

Deşi copleşit de ceaţa oboselii, mi-a venit imediat o idee:

benzedrină! Aveam şi benzedrină în trusa medicală. Am întins mâna spre şalter, am aprins de două ori lumina de deasupra capului şi am văzut imediat cele două scutere încetinind şi apoi oprind şi pe Ericson frânându-şi înaintarea.

— Benzedrină ne va fi de folos, Natalia, am spus eu.

N-am primit nici un răspuns.

— Natalia! am repetat răspicat, apoi m-am întors panicat şi am strigat: Natalia!

Fata aţipise.

Am deschis brusc portiera cabinei şi am păşit în bătaia vântului care îţi tăia respiraţia, uitându-mă după Yamamoto. Cablul se afla tot în spatele scuterului, dar nu mai era deloc întins. L-am ridicat şi am mers de-a lungul lui. La capătul lui m-am trezit în mână cu mânerul de ancorare.

Nici urmă de Yamamoto.

CAPITOLUL 20

Urmele pe care le lăsaserăm pe gheaţă se îngustau treptat, ca apoi să se facă nevăzute în beznă. Undeva acolo era el; trebuia să fie. Am pornit pe acele urme, căutându-l cu disperare, strigându-i numele în vântul nemilos care-mi sfâşia hanoracul. Cred că ar fi trebuit să am suficientă minte să-mi strâng mai bine şiretul glugii, dar atunci nu am fost în stare de aşa ceva; în mintea mea stăruia doar nevoia de a mă avânta pe acele urme, de a-l striga şi de a-l găsi...

Am auzit apoi un muget. Mugetul a încetat şi m-am trezit strâns de nişte braţe puternice care mă împiedicau să merg mai departe. M-am luptat din răsputeri încercând să mă eliberez din strânsoarea lor, apoi durerea mi-a explodat pe chip ca ceva care m-a lovit năprasnic.

Pe măsură ce imaginea din faţa ochilor mei şi-a recăpătat claritatea, mi-am dat seama că în faţa mea se afla Chance.

— Urcă în scuterul acela, mi-a ordonat el.

— Yamamoto. E...

— Fum Cenuşiu s-a dus să-l caute. Pe schiuri.

— Fata a stat tot timpul cu ochii pe el, dar probabil că a aţipit, am spus eu.

— Ca şi tine de altfel, a mârâit Chance.

În clipa aceea cred că era în stare să mă omoare.

— Îmi pare rău. Doamne, ce rău îmi pare. Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Nu cred că am aţipit şi eu. Numai că...

— Numai că l-ai pierdut pe Yamamoto, a mârâit din nou Chance. L-ai abandonat şi l-ai ucis, nenorocitule. Cum am văzut că faci semnale luminoase mi-am dat seama că... Mi-am dat imediat seama.

Mintea îmi era înceţoşată de confuzie şi suferinţă.

— Nu de aia am semnalat, am bălmăjit eu. Benzedrină. Mi-am adus aminte că am nişte benzedrină.

Şi-a luat mâinile de pe umerii mei şi le-a lăsat să cadă pe lângă trup, într-un gest de lehamite. Apoi a spus încet, dar cu venin în glas:

— Mai bine te-ai duce să vezi ce-ţi mai face pacientul.

M-am târât până la scuterul meu de unde mi-am luat trusa medicală şi am scotocit după sticluţa cu benzedrină. Am găsit două tablete şi le-am înghiţit, apoi m-am îndreptat spre scuterul

lui Chance. Am găsit-o pe Natalia, aplecată deasupra lui Komarov, aflat încă în aceeaşi stare. Nu avea nici un rost să dau vina pe ea. De vină eram eu şi numai eu.

— Cum îi merge?

Ea şi-a ridicat spre mine ochii albaştrii şi îngrijoraţi.

— Doarme încă.

— Tot mai doarme? Ia să-l văd şi eu.

L-am examinat cât am putut de atent. Avea pulsul constant şi starea sa părea normală. Cu toate astea, nu-mi explicam de ce nu-şi recapătă cunoştinţa după atâta vreme. Benzedrină îşi făcuse deja efectul şi mintea începea să mi se limpezească. Eram însă în continuare încurcat. Pulsul, temperatura, respiraţia: toate erau normale. Organismul lui Komarov putea să mai reziste chiar şi fără hrană în următoarele două ore, iar fără insulină chiar trei ore.

— Vino înapoi în scuter, am spus. Academicianul e bine.

M-a urmat şi apoi s-a urcat în cabină. Am închis portiera în urma ei şi m-am întors la Chance care rămăsese neclintit în aşteptarea lui Fum Cenuşiu.

— N-am putea să pornim în căutarea lui cu un scuter? am întrebat.

Chance şi-a întors faţa spre mine.

— Scuterele vor merge în direcţia opusă. Ele nu se mai întorc. Iar ochiul omenesc, mai ales cel al lui Fum Cenuşiu rezolvă mai multe în astfel de situaţii decât toate scuterele.

— Dar luminile!

— Nu vom aprinde nici o lumină, mi-a răspuns el. Şi nu vom mai risca nici un scuter.

S-au scurs zece minute, cincisprezece, douăzeci, timp în care am rămas amândoi nemişcaţi. Mintea îmi devenise anormal de limpede, acum când benzedrina fusese asimilată în sânge şi începusem să simt fiorul ucigaş al gheţii şi al vântului care îmi pătrundea până la os. Îmi dădeam seama că mâinile şi picioarele îmi devin inerte. M-am uitat la Chance care stătea acolo ca o stâncă, cu ochii în direcţia în care plecase Fum Cenuşiu. Numai de simpatia mea nu avea el nevoie acum, dar mă bucuram că era comandantul echipei noastre. Pentru că era Chance, nu făcea nici o mişcare până nu ştia despre ce era vorba, dar pentru că era şi comandantul nostru, nici nu putea să ordone întoarcerea pe urmele lui Yamamoto.

Aşa că am continuat să aşteptăm. Şi am aşteptat până când, în depărtare, o mişcare abia perceptibilă ne-a dat de înţeles că

acolo se afla o fiinţă vie. Mişcarea s-a transformat într-un contur şi, mai târziu, într-un om care schia spre noi.

Era James Fum Cenuşiu şi se apropia în viteză de noi.

Chance i-a ieşit în întâmpinare:

— Ei, bine?

— E mort.

Chipul întunecat al lui Fum Cenuşiu era impasibil, dar privirea îi era aspră.

— S-ar putea să fi făcut un pas greşit şi a căzut.

— Eşti sigur? l-am întrebat eu.

Ochii lui Fum Cenuşiu au privit prin mine.

— E mort. Din cauza îngheţului.

În spate avea prins un schi care îi atârna diagonal. L-a dat jos şi ni l-a arătat:

— Uitaţi-vă.

M-am uitat la schi. S-a uitat şi Chance. Apoi ne-am privit unul pe altul. Pe talpa schiului lui Yamamoto, lemnul era crestat, iar marginile zgârieturii profunde erau despicate.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? am întrebat.

Fum Cenuşiu a clătinat din cap.

— Cine ştie? L-am îngropat în zăpadă.

A făcut o pauză şi ochii lui ciudaţi au poposit o clipă, pe chipul meu aruncându-mi o privire de gheaţă.

— Era un om adevărat.

Chance a intervenit imperativ:

— Să dăm drumul.

M-am târât înapoi la scuterul meu, gândindu-mă tot timpul la Yamamoto al cărui trup îşi găsise sfârşitul acolo pe gheaţă. Omul care murise din neglijenţa mea criminală. Nici Chance şi nici Fum Cenuşiu nu mi-au spus nici o vorbă. Nici nu mai era nevoie. Dispreţul lor le radia de pe chipuri.

Cum m-am urcat în scuter, Natalia m-a şi întrebat încet:

— Ce s-a întâmplat?

Rostise aceste cuvinte cu multă blândeţe.

— A murit, am îngânat eu întorcându-mă spre ea. Eu l-am omorât.

Ea a continuat pe acelaşi ton blând:

— Nu e adevărat. A fost un accident. Erai prea obosit. Nu trebuie să te simţi vinovat.

Am mormăit ceva. Vina era numai a mea. Toată lumea o ştia, inclusiv eu. Sentimentul acesta mă apăsa ca o povară uriaşă.

În mai puţin de un minut, scuterele s-au pus din nou în

mişcare. Mă uitam la Ericson, ancorat de capătul cablului şi mă întrebam ce simte în aceste clipe. O oră şi douăzeci de mile au fost suficiente să-l ucidă pe Yamamoto, cel mai puternic dintre noi şi mai aveam încă şaptezeci de mile în faţa noastră; şaptezeci de mile în care norvegianul ar putea îngheţa tun, şi-ar putea pierde echilibrul şi să moară; şaptezeci de mile în care scuterele s-ar putea defecta. Până acum pierduserăm deja trei pe o distanţă cu puţin mai mare de trei sute de mile: unul pe drumul spre obiectivul nostru şi două pe parcursul celor o sută şi treizeci de mile ale drumului de întoarcere. Şansele ne erau din ce în ce mai vitrege.

M-am uitat la ceas. Şapte şi cincizeci de minute. În mai puţin de trei ore vom fi surprinşi de crepuscul şi noi mai aveam de parcurs încă şaptezeci de mile. Asta ar fi însemnat o viteză medie de douăzeci şi cinci de mile pe oră şi evitarea oricărui accident sau defecţiune. Nu mă mai îndoiam câtuşi de puţini că la ora asta ruşii porniseră deja în căutarea noastră. Cei pe care îi lăsasem în Novaia Zemlia vor fi găsit, fără îndoială, un mijloc de a comunica celor din afară ce se întâmplase cu ei, iar faptul că ne aflam în apele internaţionale, mai bine zis în gheţurile internaţionale, nu ne simplifica cu nimic situaţia. De îndată ce vor beneficia de lumina crepusculară vor începe să ne caute, şi încă cu toată atenţia, iar la latitudinea asta crepusculul se prelungeşte destul de mult. Dacă nu reuşeam să ajungem la destinaţia noastră pe întuneric, ruşii aveau la dispoziţie vreo trei ore de crepuscul în care să ne caute peste tot.

Dar cum vor începe să ne caute? Mă întrebam cum se organizau oare cei pe care îi lăsaserăm în urma noastră. Aproape pe tot drumul avusesem parte de zăpadă viscolită, nu foarte abundentă, dar probabil suficientă pentru a acoperi urmele lăsate de scuterele noastre. Dacă aceste urme erau încă vizibile de sus, mi-am închipuit că dacă te aflai într-un avion n-aveai decât să te iei după ele până la noi. Până şi cel mai uşor avion ne putea ajunge în cel mult o jumătate de oră. Mai era semnalul, acel semnal neîntrerupt după care se ghida Meldrum şi care putea fi cu uşurinţă interceptat de operatorii ruşi. La început îl vor observa doar, apoi vor fi contrariaţi de el ca în cele din urmă să devină suspicioşi şi să treacă la acţiune...

Ochii mei nu se mai dezlipeau de Ericson. Acea siluetă suplă prinsă la capătul cablului de 18,2 m, ţinându-se strâns şi lăsându-se târât prin frigul arctic şi prin beznă. Imaginea lui părea din ce în ce mai mare până când îmi acoperea privirea.

Era, de fapt, Yamamoto care îmi tortura gândurile. Aveam impresia că în creierul meu se proiectează o bobină de film cinematografic: schiorul singuratic legănându-se în noapte, legat de viaţă doar printr-un cablu de 6m şi vigilenţa din ce în ce mai redusă a unor oameni chinuiţi de oboseală. Apoi şi-a pierdut echilibrul şi cablul i-a scăpat din mâini. A rămas întins pe suprafaţa de gheaţă, simţind cum viaţa se scurge încet din el. Poate că a reuşit să se ridice şi a încercat din răsputeri să se salveze, dar nu a reuşit din cauza unui schi care nu mai aluneca cum trebuie pentru că ceva anume îi făcuse o zgârietură profundă pe talpă.

Deodată am simţit că părul de pe ceafa mi se zbârleşte. Zgârietura aceea! Mi-a revenit în minte imaginea lui Fum Cenuşiu cu schiul acela în spate şi a urmei adânci lăsate pe lemnul de esenţă tare.

Mi-am pus mintea la încercare, rememorând tot ce ni se întâmplase de când plecasem de la baza rusească, explozia, defectarea scuterului lui Yamamoto, eşuarea prostească a propriului meu scuter, toporişca pentru gheaţă care căzuse de la locul ei şi ajunsese în cele din urmă sub acesta. Apoi căderea fatală a lui Yamamoto însuşi. Mintea mea era încă frământată de aceste probleme când am constatat că începuserăm să încetinim. Am oprit şi am coborât, luând-o înainte pentru a mă alătura celorlalţi. Gheaţa părea a se întinde în faţa noastră într-o linie neîntreruptă, dar de îndată ce m-am apropiat am observat că nu era aşa: ajunseserăm din nou în faţa unei copci, lungi şi înguste, ca un şanţ adânc de 1,2 m în mijlocul gheţii.

Ne-am uitat la stânga şi la dreapta, dar marginile drepte ale şanţului nu se puteau zări. La o adâncime de vreo 3 m, apa întunecată clipocea în bătaia vântului.

Gura lui Chance era desfigurată într-o grimasă de neputinţă şi furie oarbă. Îl fixase cu privirea pe Meldrum.

— Eu zic să sărim peste ea.

Meldrum a clătinat din cap.

— Mai bine o ocolim. Dacă se mai produce vreo defecţiune...

Chance i-a retezat vorba:

— E uşor. Buzele şanţului sunt la acelaşi nivel. Putem sări dincolo fără probleme.

— Noi putem, aşa este, i-a răspuns Meldrum, dar ia uită-te acolo. Dacă unul dintre scutere ratează saltul, pică drept în apă.

M-am uitat spre cei doi pereţi de gheaţă care pătrundeau în marea îngheţată.

— Sărim! a hotărât Chance.

— Ascultă, a intervenit din nou Meldrum, dacă mai pierdem un scuter... dacă se întâmplă ceva, orice, cu vreun motor, cu şenilele sau cu sistemul de direcţie vom avea trei oameni pe schiuri şi numai două scutere. Cineva va muri. Nu vom reuşi să ajungem la destinaţie cu toţi cei trei oameni pe schiuri.

I-am lăsat să hotărască; oricum pe mine nu m-ar mai fi ascultat nimeni. M-am dus la scuterul lui Meldrum, unde Fum Cenuşiu stătea ghemuit pe bancheta din spate. Deschizând portiera, am simţit ochii lui aţintiţi asupra mea, reci, dispreţuitori şi distanţi.

— Schiul acela, am spus eu.

El a continuat să mă privească.

— Zgârietura de pe talpă. Ce ar fi putut-o provoca?

Ochii lui Fum Cenuşiu nu se dezlipeau nici o clipă de pe mine. Capul i se mişca aproape imperceptibil într-o parte şi în cealaltă, dar ochii îi rămâneau calmi, holbaţi spre mine.

— Gheaţa putea să lase o urmă ca aceea? am strigat la el.

El a clătinat din nou din cap, abia perceptibil. Apoi şi-a făcut avânt, s-a ridicat, a alunecat cu uşurinţă afară din scuter şi s-a îndreptat spre spatele acestuia, unde se afla trusa cu scule. Topoarele pentru gheaţă se aflau acolo, ca şi ciocanul, dar când plecaserăm în expediţie trusa noastră mai cuprinsese pitoane şi două cârlige de escaladare pe care le luaserăm pentru orice eventualitate, gândindu-ne la stânca abruptă. Cele două cârlige de escaladare lipseau.

— Dumnezeule! am exclamat.

Fum Cenuşiu mi-a pus o mână pe braţ.

— Mergem mai departe. Suntem atenţi, dar mergem mai departe. Nu avem timp de aşa ceva.

Meldrum se apropia cu paşi mari de scuter.

— Daţi-vă la o parte, a mormăit el.

A urcat, a trântit portiera şi s-a îndepărtat cu scuterul de copcă. De data asta nu s-a mai dus atât de departe; părea că înaintează mult mai lent şi am urmărit cu inima cât un purice micul vehicul care se apropia de şanţul adânc şi întunecat care despărţea cele două maluri de gheaţă. Nici nu ne-am dat seama când a trecut dincolo. Schiurile de direcţie aproape că nici nu s-au desprins de gheaţă. Nu s-a produs nici o zdruncinătură, doar o mişcare lină şi continuă.

M-am îndreptat şi eu spre buza şanţului, acolo unde se afla Chance. Pe malul celălalt Meldrum a oprit scuterul şi a pornit

înapoi spre noi. S-a oprit o clipă uitându-se spre fundul copcii, iar Chance i-a întins un braţ. O lăţime de patru picioare, dacă o măsori pe un covor, nu pare prea mult, dar eu înţelegeam ce se întâmpla în sufletul lui Meldrum. Şi-a întins mâinile, apucându-se de braţul lui Chance, apoi a sărit.

Imediat mi-am dat seama că nu va reuşi. Poate că era de vină starea de epuizare, poate că i-a lunecat călcâiul, poate că pur şi simplu nu a agreat ideea de a sări şi reflexele îi jucaseră o farsă, dar o secundă mai târziu atârna deasupra şanţului, agăţat de braţul lui Chance. Acesta din urmă a căzut în genunchi, gemând. La rândul meu, m-am aruncat pe burtă şi m-am aplecat cât am putut de mult, în încercarea de a apuca celălalt braţ care fâlfâia disperat deasupra chipului palid al lui Meldrum. M-a prins cu disperare, dar n-a reuşit decât să-mi smulgă mănuşa din mână.

Acum şi Chance stătea întins pe burtă, întinzând şi cealaltă mână după cel căzut.

— Nu pot să-l mai ţin! a urlat el. L-am apucat doar pe jumătate şi-mi alunecă.

Când mâinile li s-au despărţit, Meldrum a căscat o gură mare, contorsionată de groază, iar eu am simţit o strânsoare bruscă în jurul gâtului din cauza curelei de care aveam legate mănuşile cu un singur deget. Era ca un laţ care se strângea din ce în ce mai tare. Am început să alunec uşor pe gheaţă. Dedesubt, Meldrum rămăsese agăţat de mănuşă şi se holba la mine. Am încercat să-mi ancorez ghetele în gheaţă, dar acest lucru nu a oprit alunecarea mea vertiginoasă spre marginea şanţului. Într-o clipă aveam să mă prăbuşesc şi eu în abis.

Dar brusc, ceva foarte greu s-a prăbuşit pe picioarele şi gleznele mele şi în clipa aceea o durere cumplită mi-a cuprins încheieturile. Dar cel puţin nu mai alunecam.

Mi s-a părut că am rămas aşa o veşnicie. Presiunea de pe gât era imensă şi simţeam cum mă învineţesc. M-am masat cât am putut de tare pe ceafa şi m-am concentrat asupra chipului lui Meldrum care se balansa într-o parte şi alta deasupra apei îngheţate. Se ţinea încă cu putere, dar nu avea să mai reziste prea mult. Chiar acum, când îl priveam, mâinile începuseră să-i alunece uşor.

Totul, de la momentul alunecării lui Meldrum şi până în prezent, nu durase mai mult de zece secunde, iar peste încă vreo două, trei, nefericitul avea să cadă în apă şi să moară. Corpul omenesc nu poate suporta diferenţa de temperatură de aproape o sută de grade pe care o aduce cu sine imersiunea în apele

arctice.

Am auzit în spatele meu o bufnitură seacă şi imediat au apărut alte mâini întinse spre fundul şanţului, încercând să-l apuce pe Meldrum. Erau mâinile lui Fum Cenuşiu. Dar nici ele nu puteau ajunge până acolo. Meldrum se prăbuşise prea jos.

Vag, printre bătăile de baros produse de sângele care-mi pulsa în tâmple şi chinuit de strangulare, l-am auzit pe Fum Cenuşiu strigând:

— Apucaţi-mă de glezne! Repede, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi a scos un geamăt şi a alunecat înainte, aplecându-şi bustul deasupra copcii şi întinzându-şi mâinile cât putea de tare...

S-a auzit apoi glasul fetei:

— Ajutor! Nu pot să-l mai ţin!

A urmat un pocnet îngrozitor, iar Fum Cenuşiu a scos un vaiet ascuţit, de agonie.

Deodată, strânsoarea din jurul gâtului mi-a dispărut şi m-am trezit tras înapoi de glezne. De îndată ce am ajuns cu pieptul pe gheaţă, m-am ridicat ameţit în picioare.

Picioarele lui Fum Cenuşiu erau pe suprafaţa gheţii, dar restul corpului stătea aplecat deasupra copcii. Îl apucase pe Meldrum de mâini. Două lucruri îl împiedicau să nu cadă: unul era fata care îl ţinea cu putere de picioare, celălalt era Ericson.

Schiurile norvegianului şi întreaga greutate a acestuia se aflau pe gambele indianului.

Chance a revenit să dea o mână de ajutor, apucându-l pe Fum Cenuşiu de hanorac şi trăgându-l înapoi. O clipă mai târziu m-am alăturat şi eu. Centimetru cu centimetru Meldrum era tras spre suprafaţă până când, în cele din urmă, Chance şi cu mine am reuşit să-l prindem de mâini. Fum Cenuşiu l-a lăsat imediat, cu un geamăt de uşurare, care s-a transformat pe loc într-un urlet de agonie. M-am întors cu stângăcie, ţinându-l încă strâns pe Meldrum şi am văzut-o pe fată apucându-l pe Fum Cenuşiu de glezne şi încercând să-l tragă de acolo.

— Nu-l trage, i-am spus eu.

— Dă-te la o parte, a urlat Chance şi Ericson s-a îndepărtat greoi pe schiurile sale.

Un minut mai târziu, cinci dintre noi se ridicaseră în picioare. Al şaselea nu reuşise. Fum Cenuşiu leşinase. Zăcea pe burtă, cu faţa în zăpadă, iar picioarele lui aveau o poziţie ciudată.

— Nu mai era timp de pierdut, a spus Ericson. Alunecase prea

mult. N-am mai apucat să-mi dau jos schiurile. A trebuit să mă arunc pe el.

M-am aplecat imediat, întorcând uşor capul lui Fum Cenuşiu în aşa fel încât gluga hanoracului să-i servească drept pernă. Mi-am scos apoi şi cealaltă mănuşă şi i-am pipăit încet picioarele.

— Ei, bine? a întrebat Chance.

— Sunt fracturate, am răspuns. Amândouă. Undeva sub genunchi.

CAPITOLUL 21

Meldrum s-a întors fără să scoată o vorbă şi a pornit cu paşi grăbiţi spre scuterul lui Chance. S-a suit în el, a ambalat motorul, s-a îndreptat spre copcă şi a trecut peste ea. O clipă mai târziu s-a dat jos din cabină şi a rămas în picioare pe malul celălalt.

— Ei, a spus el, nu-mi dă nimeni o mână de ajutor?

De data aceasta a trecut şanţul fără probleme, dintr-un singur pas. Chance îl prinsese de mână cu toată fermitatea. Cred că pasul făcut peste acel şanţ de 1,2 m lăţime a fost cel mai curajos act pe care l-am văzut vreodată. Meldrum s-a îndreptat imediat spre scuterul meu, ultimul din coloană.

— Nu, l-am repezit eu.

S-a întors şi s-a apropiat de mine.

— Şi de ce nu?

L-am făcut semn în direcţia lui Fum Cenuşiu.

— Vei avea şi un pasager. Nu putem să-l trecem dincolo altfel.

Meldrum şi-a coborât privirea spre mine, apoi spre Fum Cenuşiu.

— Dumnezeule! a exclamat el. Nu pot...

Apoi şi-a recâştigat stăpânirea de sine.

— Bine, a spus. Aştept.

L-am cărat pe Fum Cenuşiu înapoi în scuter împreună cu Ericson care, între timp, îşi dăduse schiurile jos. Mi-am scos trusa, am dat peste atelele telescopice şi i le-am fixat de picioare. Nu sângera şi se părea că nu suferise nici o fractură deschisă. În clipa impactului, oasele sale fuseseră drepte, dar mă cutremuram gândindu-mă cum puteau să arate fracturile respective.

Am scos morfina şi i-am administrat o doză suficient de mare pentru a amorţi şi un elefant. Când va ieşi de sub efectul acesteia va avea nevoie de multă tărie pentru a suporta durerea crâncenă.

În fine, am ieşit din cabină, cu flaconul care conţinea tabletele de benzedrină.

— Poftim.

Chance s-a uitat la pilulele care zăceau în palma mea.

— E benzedrină, i-am spus. Avem cu toţii nevoie de aşa ceva.

— Eu nu am nici o problemă.

— Ia una, am continuat. Îţi ordon.

Ericson şi fata le-au luat fără comentarii.

Meldrum m-a refuzat categoric. Stătea în faţa mea, abia ţinându-se pe picioare, cu mâinile tremurânde în mânuşi şi cu ochii roşii de oboseală.

— Haide, l-am îndemnat eu, întinzându-i pilulele.

— În viaţa mea nu am condus sub influenţa băuturii sau a drogurilor, mi-a răspuns încet. Mă simt mai bine aşa.

Am încuviinţat din cap. Poate că într-adevăr aşa era. Uneori eşti nevoit să-l laşi pe pacient să aleagă ce-i mai bine pentru el.

L-am aşezat pe Fum Cenuşiu cât mai comod posibil pe bancheta din spate, după care Meldrum a urcat şi scuterul a trecut peste copcă uşor, ca un planor pe cerul unei zile de vară. Ceasul meu arăta ora nouă şi un sfert. Dintr-o clipă în altă, Komarov avea să se trezească. Am traversat copca legaţi unul de celălalt, pentru orice eventualitate, şi am ajuns pe malul celălalt fără probleme, apoi m-am desprins de frânghie şi m-am grăbit să văd ce mai face Komarov.

Zăcea în spatele scuterului, cufundat în acelaşi somn profund. I-am verificat pulsul şi respiraţia şi am constatat că totul era în ordine. Cu toate acestea, era evident că nimeni nu putea dormi unsprezece ore într-o poziţie atât de chircită fără să se trezească. Efectul fenobarbitalului ar fi trebuit să dispară demult, iar dacă ar fi fost să judec după comportamentul normal al unui diabetic, academicianul ar fi trebuit să se trezească cu o mare poftă de mâncare. Eram contrariat, dar nu deosebit de îngrijorat. Bătăile clare ale inimii, precum şi respiraţia regulată ale pacienţilor nu constituie motive de îngrijorare şi, oricum, era mai bine pentru noi ca rusul să doarmă în continuare. Echipa noastră suferise deja suficiente pierderi. Nu mai aveam nevoie în plus de un bătrân bolnav şi panicat.

Din spatele meu l-am auzit pe Chance:

— E-n regulă?

M-am îndreptat de şale şi i-am răspuns:

— Pare a fi în regulă. Ar trebui să se trezească în curând.

— Ar fi trebuit să se trezească deja, nu-i aşa?

Am încuviinţat, dând din cap.

— Ar fi trebuit, dar nu s-a trezit. Însă e bine. Vreau să spun... din punct de vedere fizic. Mai mult mă îngrijorează...

— Toţi avem câte o problemă, mi-a retezat-o el. Întoarce-te la scuterul tău şi să pornim. În mai puţin de o oră se va ivi lumina crepusculului.

— Din punctul de vedere al direcţiei, suntem pe calea cea

bună?

Am aruncat o privire spre receptorul de la bordul scuterului său.

Chance s-a holbat la mine.

— Dacă nu suntem pe drumul cel bun, vom muri cu toţii, ca Yamamoto. Dă-i drumul.

Portiera s-a închis cu zgomot, iar eu am luat în faţă vântul şi m-am grăbit să mă întorc la scuterul meu.

Mai aveam de parcurs între patruzeci şi cinci şi cincizeci de mile şi, ţinând cont de viteza limitată la numai douăzeci şi cinci de mile pe oră urma să prindem în mod inevitabil cel puţin o oră de crepuscul. Scuterul lui Meldrum, care îl ducea pe bancheta din spate pe indianul rănit a pornit la drum, urmat de cel al lui Chance. Ericson s-a lăsat în jos pe schiuri, apoi, pe măsură ce coarda se întindea, a început să se ridice. O clipă mai târziu, am pornit şi eu. Eram cu toţii într-o situaţie cât se poate de critică: Fum Cenuşiu nu mai era bun de nimic, Meldrum era mort de oboseală, iar pe Chance, rana lui din coapsă, deşi nu părea că-l deranjează prea mult, îl slăbise, cu siguranţă, foarte mult.

Cu toate acestea, înaintam constant. Meldrum îşi croia cu acelaşi fler şi sânge rece drum peste întinderea de gheaţă, uşurându-ne foarte mult înaintarea. Chiar şi aşa, avându-l pe el ca deschizător de coloană, drumul era foarte dificil. Ceea ce făcea Meldrum însă depăşea limitele oricărei imaginaţii. Se împlineau aproape douăzeci şi patru de ore de când micuţul scoţian ne dirija pe banchiză, evitând cute de presiune, hârtoape şi ridicături cu o îndemânare incredibilă şi trebuia să facă acest lucru în continuare. Cu toţii depindeam încă de discernământul lui.

În ultima parte a nopţii am câştigat destul teren. Pe măsură ce viteza creştea la douăzeci, douăzeci şi cinci, apoi la treizeci de mile pe oră, Ericson se lăsa şi mai mult pe spate, cu genunchii îndoiţi.

În spatele meu, fata părea că a adormit. Nu scosese un cuvânt de la ultimul dezastru petrecut la copcă. M-am întors şi am observat că avea ochii închişi şi capul sprijinit de peretele cabinei.

Lumina a început să se răspândească foarte rapid pe suprafaţa gheţii la ora zece şi patruzeci de minute. Trecerea de la strălucirea palidă a lunii la o lumină la care puteai citi cu uşurinţă ziarul, nu a durat mai mult de două minute.

Imediat, Meldrum a început să prindă din nou viteză. Îmi

dădeam seama ce e în sufletul lui, dar nu eram prea sigur de înţelepciunea lui. Ericson se afla la capătul cablului de mai bine de cinci ore şi nu cred că-i era prea uşor, în ciuda antrenamentului său ca schior de performanţă. Nu ne mai permiteam însă nici o oprire. Încă patruzeci de minute, încă treizeci şi cinci, încă treizeci şi aveam să ajungem.

M-am trezit scrutând orizontul, în căutarea colibei din prefabricate pe care echipajul de pe *Steaua Polară* al căpitanului Hutton o montaseră pe gheaţă. Cu fiecare minut, mă simţeam mai aproape de ea, iar tentaţia de a sta cu ochii pe linia orizontului în loc să fiu atent la silueta lui Ericson din faţa mea era de-a dreptul copleşitoare. La un moment dat am fost la un pas să dau peste el şi asta m-a trezit din reverie. I-am lăsat lui Meldrum plăcerea de a o vedea primul. O merita pe deplin. Eu trebuia doar să-l urmez. Aşa că m-am concentrat asupra acestui lucru încercând să păstrez distanţa optimă faţă de Ericson şi să-mi menţin scuterul pe urmele trasate de cei din faţa mea.

Minutele se scurgeau cu greutate. Din punct de vedere astronomic, ne aflam în plin crepuscul arctic. Dar există pe lume o mulţime de oraşe industriale în care lumina nu e mai bună decât cea pe care o aveam acum. Orizontul se vedea cu claritate, neted şi uniform, în faţa noastră. Ne mai despărţeau de ţinta noastră douăzeci de minute, cincisprezece şi apoi zece. Dintr-o clipă în alta, coliba avea să se contureze la orizont, îmbiindu-ne cu perspectiva unui avion cu fotolii în care ne puteam întinde oasele şi dormi după pofta inimii. Simţeam că aş fi putut dormi o săptămână, chiar o lună.

Depăşisem deja ora la care coliba ar fi trebuit să ni se arate. Poate că nu apreciasem corect timpul, greşisem calculele şi, de fapt, nici nu ajunsesem la destinaţie. Am tras o înjurătură: nerăbdarea de a zări o dată coliba mă chinuia, încordându-mi nervii la maximum. Unde era? Unde putea fi oare?

După încă vreo 36,4 m, scuterul lui Meldrum a încetinit, apoi a oprit. Am frânat şi eu şi mi-am tras scuterul în spatele celorlalţi. De ce naiba opriserăm? Am deschis larg portiera şi am ieşit. Chance şi Meldrum se aflau deja pe gheaţă şi, cu un sentiment de prăbuşire în suflet, mi-am dat seama imediat de ce opriseră. Coliba se vedea la vreo două mile în faţa noastră, ca o cocoaşă albă deasupra gheţii.

Nu ne mai despărţeau de ea decât două mile. Dar puteam spune la fel de bine că erau un milion de mile! Gheaţa pe care era aşezată coliba făcea parte dintr-un fragment care se

desprinsese din banchiza principală şi acum plutea pe apa întunecată şi cenuşie.

— N-am putea ajunge la ea pe partea cealaltă? a întrebat Meldrum pe un ton puţin disperat.

Chance a clătinat din cap.

— N-am avea nici o şansă.

M-am întors şi am examinat cerul şi întinderea de gheaţă din spatele nostru. Nici o mişcare, în afara norişorilor de aburi care se ridicau din eşapamentele scuterelor noastre.

Chance s-a întors cu mersul greoi la scuterul său. Am observat că începuse să şchiopăteze şi că avea faţa palidă şi obosită. S-a aplecat spre bordul scuterului şi a pornit staţia radio.

— Chance pentru Hutton. Chance pentru Hutton.

A urmat o pauză şi un fâsâit puternic.

Chance a întins mâna şi a reglat aparatul.

— Chance pentru Hutton. Terminat.

Aşteptam cu toţii.

— Chance pentru Hutton. Chance pentru Hutton. Terminat.

Secundele se scurgeau greu. Am mai aruncat o privire spre bancul plutitor care plutea atât de amăgitor în depărtare.

Deodată s-a auzit un pârâit.

„Hutton pentru Chance.”

— Chance pentru Hutton. A fost purtată în larg de către un banc plutitor. Vino să ne iei.

„Am înţeles. Mă aflu doar la trei mile de marginea banchizei. Venim cu toată viteza. Am terminat.”

— Facem tot posibilul să ne apropiem cât mai mult de mal. Terminat.

— Hutton ne spunea că poate înainta cu maximum douăsprezece noduri, am spus eu. Asta înseamnă aproape o oră.

— Ştiu.

Chance continua să se uite spre adăpostul de pe bancul de gheaţă şi să înjure întruna cu glas tare.

M-am întors la scuterul meu, am luat termosul şi mi-am turnat nişte cafea pe care am sorbit-o cu lăcomie, continuând să scrutez cu privirea cerul şi întinderea de gheaţă. Cu coada ochiului am surprins o mişcare. Fata şi-a făcut apariţia din spatele mei moviliţe de zăpadă. M-am holbat mirat la ea.

— Unde ai fost?

— N-ar trebui să mă întrebi, mi-a răspuns ea zâmbind.

— Iartă-mă.

Am înşurubat paharul pe gura termosului şi m-am întors la

scuterul lui Chance.

— S-a trezit?

— Nu, mi-a răspuns Chance. Du-te şi vezi şi tu.

M-am aplecat, i-am apucat încheietura mâinii şi i-am luat pulsul. Era destul de puternic. Nu-i vedeam chipul, ascuns în glugă. M-am aplecat deasupra lui să-l întorc, i-am pus mâna pe frunte şi am constatat că şi temperatura era în regulă. Nici pe faţă nu prezenta nici un semn de vâscozitate. I-am ridicat şi o pleoapă, dar totul părea în regulă. O adevărată nebunie. Cum mai putea să doarmă când organismul lui ar fi trebuit să fie înnebunit de foame? L-am plesnit uşor peste obraz, dar n-am constatat nici o reacţie. L-am lovit din nou, un pic mai tare, dat tot fără nici un efect. M-am aplecat din nou deasupra academicianului, într-o poziţie deloc comodă.

În clipa aceea am simţit altceva. Mi-am privit vârfurile degetelor, de unde îmi venea noua senzaţie şi am ieşit cu tot trupul din scuter. M-am uitat din nou la degete, apoi le-am dus la gură. Cristalele minuscule s-au dezintegrat imediat în contact cu limba mea, iar papilele gustative mi-au sugerat gustul de dulce.

Zahăr! Imediat m-am întors la Komarov şi i-am deschis gura cu forţa. Şi acolo am dat peste cristale de zahăr. Cineva îi deschisese gura şi-i băgase în ea zahăr şi probabil o picătură sau două de apă, pentru a-l dizolva. Aşa ceva era cât se poate de riscant; de fapt, o nebunie. Komarov ar fi putut inhala cu uşurinţă zahărul, sufocându-se prin înecare. Mai mult de atât, a-i administra zahăr unui diabetic înaintea insulinei, era cât se poate de periculos. Zahărul putea fi suficient pentru a transforma somnul provocat prin narcotice într-o adevărată comă diabetică. În cel mai fericit caz, putea să expună organismul lui Komarov unui şoc foarte periculos.

Am simţit că mi se face pielea ca de găină. Exista o persoană căreia nu-i păsa dacă academicianul trăia sau murea.

Într-adevăr, se părea că cineva îi doreşte moartea. Existau două posibilităţi ca zahărul să-l ucidă.

Strecurându-mă din scuter, m-am dus la Chance.

— Tu i-ai dat zahăr lui Komarov? l-am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns el, întorcându-se spre mine cu nişte ochi miraţi. Mă crezi în stare să...

— Cineva i-a dat zahăr, am continuat eu. Mai e şi toporişca pentru gheaţă care mi-a distrus scuterul.

— Aha, a îngânat el.

— Nu mai face pe prostul. Ştii bine că nu eu am fost de vina.

Există o persoană care ne vrea morţi. Yamamoto, Komarov, Fum Cenuşiu...

Brusc, m-a fulgerat un gând. Am alergat cu sufletul la gură la scuterul în care zăcea Fum Cenuşiu şi m-am înghesuit înăuntru.

— Jim! Jim!

Ochii indianului s-au deschis, dar nu se puteau concentra asupra mea. Îi administrasem prea multă morfină ca să-i mai rămână vreun crâmpei de minte limpede. Cu toate acestea, trebuia să încerc. L-am lovit cu putere peste obraji, şi faţa lui a fost cuprinsă de un spasm dureros.

— Schiul acela, am spus eu. Zgârietura era produsă de un obiect metalic, nu-i aşa?

L-am pălmuit din nou.

— Nu-i aşa, Jim?

El s-a trezit, clipind încet, prosteşte. Era plecat departe în călătoria pe care numai morfinomanii visează să plece.

— Jim, am repetat pe un ton imperativ. Schiul acela!

Buzele i s-au mişcat, mormăind ceva şi m-am aplecat mai aproape, încercând să aud ce spune. Deodată a vorbit clar, tare, aproape strigând:

— Nu mă împinge! a urlat el. Ţine-mă. Nu mă împinge!

— E-n regulă. Linişteşte-te, i-am spus pe un ton calm şi aşezându-l într-o poziţie mai confortabilă.

Am ieşit din scuter şi l-am văzut pe Chance foarte furios.

— De ce dracu ai dat în el?

— Fata, am rostit eu. Ea a încercat să-l omoare. Şi Dumnezeu ştie ce-a mai pus la cale. Încearcă să ne pună beţe în roate.

Colonelul rămăsese cu ochii holbaţi la mine.

— Dar ea i-a salvat viaţa lui Fum Cenuşiu, trăgându-l de picioare.

— Chiar nu l-ai auzit adineauri? l-am întrebat furios. „Ţine-mă. Nu mă împinge!” Ericson e cel care l-a salvat cu adevărat.

— Ai dreptate, doctore.

Ne-am întors imediat amândoi. Fata se afla de partea cealaltă a scuterului.

— Ai dreptate, a repetat ea. Dacă asta îţi dă vreo satisfacţie.

În mâini ţinea o carabină.

CAPITOLUL 22

Ea a trecut pe la fiecare scuter, a luat toate carabinele şi le-a aruncat cât mai departe, în zăpadă. Ne avea pe toţi la mână şi ştiam acest lucru. Nu avea nici un rost să încercăm să facem ceva pentru că toţi, în afară de Fum Cenuşiu, eram afară, în aer liber, iar el era prea zăpăcit ca să-şi dea seama de ceva. În plus, fata ştia să mânuiască o puşcă; acest lucru era cât se poate de evident după felul în care o ţinea strâns la piept, ostentativ.

— Asistenta cea devotată! am spus eu.

Ea m-a privit.

— Poţi s-o mai spui o dată. Dar nu asistenta devotată despre care vorbeşti. Ea se află undeva la Moscova, păzită cu grijă. Sau poate altundeva.

— Şi tu?

— Taci din gură! ridică ea vocea. Apropiaţi-vă cu toţii. Vreau să vă aşezaţi unul după altul, aici, în faţa mea.

Ne-am mişcat în direcţia pe care ne-o indica ţeava puştii şi ne-am aliniat în faţa ei, aşa cum ne-a cerut.

— Aşezaţi-vă pe jos.

Ne-am conformat imediat.

Îmi venea să plâng de necaz. Fuseserăm atât de aproape, atât de aproape şi acum aveam să pierdem totul.

— De fapt, cine eşti, cucoană? a întrebat Chance.

— E de la KGB, i-am răspuns eu.

— Foarte inteligent, doctore, a spus ea privindu-ne de sus, foarte calmă şi stăpână pe situaţie.

— Şi atunci, de ce a insistat să vină cu noi?

— Continuă, a spus ea, explică-le.

— E asistenta lui Komarov, e adevărat. Dar a fost infiltrată de KGB ca să-l ţină sub urmărire. Când l-am luat, a trebuit să vină şi ea cu noi.

— De ce?

— Ca să-l lichideze... în cazul în care am fi reuşit. Ca să-l ducă înapoi viu, dacă s-ar fi putut.

— Şi am s-o fac, a spus ea. De fapt, e mai mult ca sigur. În curând va sosi aici un helicopter. Aşa că aveţi răbdare.

— Helicopter? am întrebat eu.

Ea a zâmbit. Era atrăgătoare, aproape frumoasă, dar nu acelaşi lucru se putea spune şi despre zâmbetul ei. Era rece şi

aspru ca gheaţa pe care şedeam.

— Subtilitatea de care ai dat dovadă este fermecătoare, dar nebunească, a spus ea.

— Când ai fost acolo?

— Am o mică staţie radio. Am folosit-o. Şi ţi-ai mai cerut şi scuze, prostule.

— De ce i-ai dat zahăr?

— Pentru că la vremea respectivă am crezut că veţi reuşi. Dar îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte, doctore. Acum este nevoie de insulină.

Ţeava puştii s-a mişcat în direcţia mea.

— Ridică-te.

— Să te ia dracu', am înjurat eu. N-are decât să moară. Ar fi mai bine şi pentru noi.

— Număr până la trei, apoi îţi trag un glonte în coapsă. Unu, doi...

M-am ridicat.

Şi-a scos trusa medicală de pe umăr şi mi-a aruncat-o în braţe.

— Doi centimetri cubi. Până la prima masă, insulina va neutraliza zahărul.

Am deschis trusa. Înăuntru am găsit un mic flacon cu insulină şi o cutie din inox cu o seringă pentru injecţii subcutanate. Mai era acolo un flacon maro, cu nişte tablete în el. L-am scos şi i l-am arătat.

— Fenobarbital?

— Şi tu te-ntrebai de ce doarme atâta. Asta-i cauza. Acum, doctore, fă-i insulina... doi centimetri cubi.

În timp ce mă îndreptam spre scuterul în care zăcea Komarov, femeia se rotea în cerc în spatele meu, schimbându-şi poziţia, pentru a ne putea supraveghea pe toţi.

Ce naiba puteam face? În timp ce mâinile îmi acţionau mecanic, trăgând insulina în seringă şi injectând cei doi centimetri cubi, mintea îmi lucra febril, încercând cu disperare să găsească un răspuns, o cale prin care să recâştigăm avantajul. O privire aruncată peste umăr mi-a demonstrat cât de nefericită era întreaga situaţie; fata era la 13,65 m în spatele liniei formate de scutere, ceilalţi la jumătatea drumului dintre ea şi vehicule. Nu trebuia decât să dea pe foc automat şi să apese pe trăgaci, nouă nu ne rămânea nici cea mai mică şansă.

M-am suit deprimat în scuter, lângă Komarov şi am început să-mi scot mănuşile. Cel puţin aici era cald. Aveam nervii încordaţi la maximum. Era cald pentru că motorul era pornit. Deşi de mici

dimensiuni, acest motor era totuşi o piesă de metal masiv, montată în partea anterioară a scuterului. Era o şansă firavă, dar totuşi o şansă. M-am uitat la ceilalţi tovarăşi ai mei. Chance, Meldrum şi Ericson şedeau dezamăgiţi pe gheaţă, cu mâinile pe cap, dar în caz de ceva ar fi putut reacţiona imediat. Problema era cât va întârzia fata să tragă, de teamă de a nu-l lovi pe Komarov. M-am strecurat cât am putut de repede în spaţiul situat între peretele scuterului şi cele două scaune, apoi am întins braţul şi am apăsat ambreiajul cu degetul cel mare.

Scuterul s-a repezit înainte. Am sucit brusc ghidonul cu mâna stângă, întorcând micuţul vehicul spre dreapta. Scuterul s-a rotit imediat şi a început să alerge, zdruncinându-se, pe gheaţă. Dacă rusoaica nu trăgea în motor, aveam de gând să dirijez scuterul printre cei trei şi ea, apoi să mă reped asupra ei. N-aveam cum să ştiu dacă trage în mine: îmi lăsasem capul în jos, aproape de motorul care huruia asurzitor. Am din nou ghidonul şi mi-am ridicat capul să mă uit dacă direcţia era bună. Am observat că în parbriz apăruse o gaură mică şi imediat mi-am lăsat din nou capul în jos, răsucind ghidonul spre stânga. M-am mai ridicat puţin şi i-am zărit pe cei trei aruncându-se într-o parte din calea scuterului care vira spre rusoaică. Am răsucit din nou ghidonul spre dreapta. Fata se retrăgea, cu carabina îndreptată spre scuterul zburător care se năpustea spre ea. Nu-mi era greu să-mi imaginez ce punea la cale. O singură rafală ar fi fost suficientă să ne ucidă, atât pe mine, cât şi pe Komarov, la care, acum, ar fi renunţat cu uşurinţă să-l mai ducă înapoi. M-a evitat, dându-se la o parte ca un toreador. Atunci am întors scuterul în cerc, am dat în marşarier şi m-am năpustit cu spatele spre ea, folosindu-l pe Komarov ca pe un scut viu.

Rusoaica a mai ezitat o clipă, întorcându-se un pic în dorinţa de a trage spre capul meu. Am îndreptat ghidonul, am accelerat la maximum şi scuterul s-a năpustit spre ea ca un bolid. S-a auzit un bubuit îngrozitor, iar eu m-am trezit propulsat înainte şi în sus, prin parbriz...

Mi-am revenit o clipă sau două mai târziu, zăcând pe gheaţă, cu Meldrum aplecat deasupra mea. Mă dureau toate oasele şi muşchii, dar mi-a trecut imediat ce am văzut rânjetul de pe chipul scoţianului.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai dat peste ea şi ai lăsat-o rece, mi-a răspuns el.

M-am ridicat cu greu în picioare. Fata era încă inconştientă, întinsă pe gheaţă, iar scuterul zăcea răsturnat pe o parte, lângă

mine. Chance şi Ericson îl scoteau cu grijă pe Komarov din vehicul, iar bătrânul gemea.

M-am repezit imediat la ei.

— Aveţi grijă de fată! i-am spus lui Ericson. De el mă ocup eu.

Riscând expunerea la vânt şi frig, i-am dat gluga jos şi i-am examinat cu atenţie craniul pentru a mă asigura că nu se produsese nici o fractură. De obicei, cucuiele apar foarte repede, dar el nu avea nici unul. I-am pus gluga la loc şi am trecut la examinarea membrelor. Puteau fi flexate cu destul de multă uşurinţă, dar când am ajuns la umărul drept, bătrânul a scos un geamăt disperat de durere. Probabil că se dislocase.

Nu-mi mai făceam nici o grijă. Nici nu mai aveam timp pentru aşa ceva. În timp ce mă luptam din greu să-l car, împreună cu Chance, pe academician la scuterul care ne mai rămăsese, l-am auzit pe Ericson strigând. M-am uitat în sus şi am zărit un mic punct în depărtare. L-am înghesuit pe bătrân fără prea multă ceremonie înăuntru şi am alergat să ne luăm carabinele.

— Prinde-o, i-am spus lui Ericson, aruncându-i o armă.

Nu m-a băgat în seamă. Avea deja în mâini propria puşcă.

S-a adăpostit imediat în spatele scuterului răsturnat.

Huruitul helicopterului se auzea din ce în ce mai tare. Era un aparat vopsit în portocaliu, o libelulă uriaşă deasupra banchizei. Părea că nu ne observase încă, judecând după cum zbura, dintr-o parte în alta, apoi din nou înainte. Dar deodată zgomotul motorului s-a stabilizat şi aparatul de zbor a luat-o direct spre noi.

S-a oprit la vreo aproximativ 91 m de noi şi a continuat să se rotească la o înălţime de vreo 4,5 m. Îl vedeam pe pilot, aplecat un pic în faţă pentru a privi în jos.

Ericson şi-a ridicat încet puşca. Probabil că pilotul nu ne zărise încă şi nu înţelegea de ce nu e nimeni acolo să-i facă semne cu mâna, la fel cum era contrariat de prezenţa trupului care zăcea pe gheaţă.

Apoi a decis să coboare pentru a afla ce se întâmplă. Din fuzelaj s-a deschis, prin culisare, o uşă, în cadrul căreia au apărut doi soldaţi cu armele gata de luptă. Dacă aceştia reuşeau să ajungă pe sol, eram terminaţi.

— Acum! a ordonat încet Chance.

M-am uitat la Ericson cum apasă încet pe trăgaci şi cum încarcă din nou arma. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic. Apoi helicopterul s-a smucit puternic şi cele două rotoare s-au înclinat în faţă. Cei doi soldaţi s-au agăţat disperaţi cu câte o mână de

cadrul uşii şi au deschis focul. Gloanţele s-au înfipt în gheaţă, la câţiva metri de noi. Deodată, botul helicopterului s-a înclinat în sus, iar longeronul lung al cozii s-a frânt şi aparatul a căzut din cer ca un bolovan, prăbuşindu-se pe banchiză cu un zgomot infernal.

A luat imediat foc. Spre cer s-a ridicat un zid înalt de flăcări şi într-o clipă am simţit cu toţii un val insuportabil de căldură. Au urmat câteva explozii mai mici, pe măsură ce incendiul ajungea la muniţia aparatului, apoi s-a auzit o altă detunătură. Să fi fost un alt rezervor de combustibil, ceva materiale explozibile sau chiar bombe, nu-mi dau seama, dar epava helicopterului s-a dezintegrat pur şi simplu până când pe gheaţă n-a mai rămas decât o grămadă de fiare şi o flacără imensă care se întindea spre cele două scutere.

M-am repezit împreună cu Meldrum în direcţia aceea, acoperindu-ne feţele cu mâna pentru a ne proteja de valul incandescent. M-am aruncat în scuter, am cuplat marşarierul şi am dat încet înapoi. Ne-am oprit la 45,5 m mai încolo şi am coborât. Flăcările nu mai înaintau, iar incendiu îşi pierduse din intensitate. A apărut şi Chance, şchiopătând şi făcându-ne semn în direcţia mării.

— Priviţi!

La patru sau cinci mile depărtare, *Steaua Polară* se îndrepta spre noi cu viteză maximă. Prova ei albă ca laptele strălucea cu putere pe fondul întunecat al mării. Asta înţeleg probabil marinarii când spun că vaporului i-a intrat un os în dinţi.

M-am uitat în jurul meu la epava helicopterului care încă mai ardea, la scuterul răsturnat şi la Ericson care o supraveghea calm şi impasibil pe fata care se străduia să se ridice în picioare. În cele din urmă a reuşit, a aruncat o privire lungă epavei, apoi ne-a zărit şi a venit împleticindu-se spre noi.

Chance i-a zâmbit ironic, iar ea i-a aruncat o privire ciudată.

Pe chipul ei nu se putea citi amărăciunea înfrângerii. Doar ura şi ceva nou.

— Priveşte, a îndemnat-o Chance, indicându-i *Steaua Polară* care înainta cu toată viteza.

Ea s-a uitat în direcţia aceea, apoi s-a întors din nou spre Chance. Acum avea o expresie triumfătoare, aproape dispreţuitoare.

— Helicopterul de adineauri, vine de pe *Lenin,* a spus ea şi a arătat cu mâna spre sud-vest.

Privirea noastră i-a urmat mâna întinsă.

Departe, la orizont, abia distingându-se pe cerul slab luminat, se zărea o navă. Una uriaşă.

— Da, a continuat ea, râzând. Spărgătorul *Lenin.* Aţi auzit de *Lenin,* nu-i aşa? Cea mai bună navă a Arcticii. Dezvoltă o viteză de patru noduri printr-o gheaţă groasă de 6 m. E înzestrat cu motoare nucleare. Are la bord o mie de marinari şi militari.

S-a oprit şi ne-a aruncat o privire triumfătoare.

— Credeţi că mai puteţi scăpa şi acum?

CAPITOLUL 23

Chiar şi de la distanţa aceea – aproape cincisprezece mile – spărgătorul de gheaţă *Lenin* părea ameninţător: o siluetă bondoacă şi întunecoasă care întrerupea linia argintie a orizontului. Nava aceasta era de multă vreme vârful de lance în lupta Rusiei de a elibera nordul său arctic de gheara de fier a iernii. Era primul şi, vreme de mai mulţi ani, unicul spărgător nuclear de gheaţă. Se spunea că putea croi un canal lat de 30m până la Pol.

— Întrebarea e: navighează prin gheaţă sau în apă? a spus încet Chance, întorcându-şi privirea de la spărgătorul de gheaţă spre *Steaua Polară.*

— Ce importanţă mai are? am întrebat eu.

— Prin gheaţă poate înainta doar cu patru noduri, pe când în apă ajunge până la cincisprezece.

M-am uitat spre cele două nave, încercând să apreciez distanţele şi vitezele, dar mi-a fost imposibil.

Chance s-a dus la scuterul său, şi a pornit staţia radio.

— Chance pentru Hutton. Mă auzi?

„Hutton pentru Chance. Te aud tare şi clar. Ajung la ţărm în zece, douăsprezece minute. Terminat.”

— Avem oaspeţi, a continuat Chance.

„Alţii?” a întrebat întristat Hutton. „Am văzut cum aţi doborât helicopterul.”

— Venise de pe *Lenin.*

Chance şi-a ridicat degetul de pe butonul de emisie, dar preţ de câteva secunde nu a venit nici un răspuns.

„Dumnezeule! De acolo?”

— Da. Şi acum se îndreaptă spre noi, i-a răspuns Chance.

„Unde sunt?”

— La babordul vostru. Spre sud.

A urmat o pauză, apoi un hohot scurt şi aspru.

„L-am văzut. Nici n-aveam nevoie de binoclu.”

— Ieşi în larg! i-a ordonat Chance. Nouă o să ne piardă urma când va fi din nou întuneric.

Nu era adevărat, şi asta o ştia şi Chance. Cu numai două scutere în stare de funcţionare şi cu pagubele pe care le adunaserăm, era prea puţin probabil că ne vom mai putea măcar mişca cu toţii de aici. Dar am înţeles la ce se gândea Chance:

dacă *Lenin* ne-ar fi prins pe toţi la bordul *Stelei Polare* n-am mai fi avut nici o şansă. O singură persoană, în afara lui Komarov, ar fi putut să se salveze cu scuterul, urmând să fie culeasă din altă parte.

„Vin spre voi”, a continuat Hutton. „Rămânem în legătură.”

— N-ai să reuşeşti, i-a răspuns Chance.

Meldrum i-a luat microfonul din mână şi a început să turuie ceva în dialectul aproape ininteligibil al scoţienilor.

— Bătrân nenorocit ce eşti. Nu poţi să bagi în viteza a doua?

La capătul celălalt s-a auzit un râs răguşit.

„Piticu’ dracului, mai eşti încă în viaţă? Dacă apucăm să ne mai vedem îţi trag o bătaie de n-o s-o uiţi toată viaţa ta.”

Meldrum a aşezat microfonul la loc, apoi şi-a îndreptat privirea spre spuma pe care *Steaua Polară* o făcea în drum spre noi. În timp ce nava se avânta cu viteză maximă spre ţărm m-am uitat prin binoclu şi am văzut la proră o siluetă într-o flanelă groasă. Apa era presărată cu bucăţi de gheaţă plutitoare, de la bulgări mai mici şi până la ditamai gheţarii. Aceştia din urmă nici n-ar fi băgaţi în seamă de un vas ca *Lenin*, dar într-o coliziune cu *Steaua Polară,* ar şifona-o bine de tot, sau chiar ar scufunda-o.

— Priviţi.

Cel care ne atenţionase fusese Ericson care ne făcea semn spre *Lenin.*

— Dumnezeule, se întoarce! am exclamat cu glasul tremurat de emoţie.

O latură a vaporului devenise acum vizibilă. Nu mai exista nici o îndoială cu privire la scopul acestei manevre: uriaşul spărgător de gheaţă trecea în apa fără sloiuri pentru a profita de viteza maximă. În timp ce ne uitam la el, am observat ceva mic şi întunecat, un obiect care s-a desprins de la bord şi a început să urce pe cer. Un alt helicopter!

Lângă mine am auzit un zăngănit scurt. Era Ericson care îşi dădea jos puşca de pe umăr. Era un simplu gest, pentru că helicopterul se afla încă la mai multe mile depărtare.

— Gata, a spus Chance. Să ne apropiem cât mai mult de mal.

Mai aveam de parcurs poate un sfert de milă până la ţărm.

Meldrum a preluat scuterul meu, cu Fum Cenuşiu la bord, iar Chance s-a suit în cel în care se afla Komarov. Înainte de a prinde capătul cablului de tracţiune, Ericson a avut un moment de ezitare.

— Nu-ţi face griji, i-am spus. O aduc eu.

După ce au pornit, m-am întors spre fată.

— Mişcă-te.
— Eu rămân aici, mi-a răspuns.
— Ba n-ai să rămâi.
— Atunci împuşcă-mă.
— Să nu crezi că n-am s-o fac.

Am încercat să-mi alung din minte amintirea lui Yamamoto şi să mă gândesc mai bine la jurământul hipocratic, dar asta nu mi-a alungat mâncărimea pe care degetul meu o simţea pe trăgaci.

Ea a rămas cu faţa la mine, cu picioarele depărtate, cu un aer dispreţuitor.

— Mişcă-te.

Ea n-a făcut nici un pas. Privirea ei îmi dădea de înţeles că nu credea că sunt în stare să trag.

Glonţul a lovit gheaţa la 0,02 m de talpa ei. S-a holbat o clipă la mine, apoi a pornit pe urmele scuterelor. Am rămas la 1,8 m în spatele ei, cu carabina aţintită spre punctul dintre umeri. Abia se târa. Se oprea mereu şi se uita la helicopterul care se apropia vertiginos şi nu reuşeam în nici un fel să o fac să se grăbească.

— Se apropie, mi-a spus ea pe un ton sarcastic.

Acum auzeam şi eu foarte clar zgomotul motorului. După o vreme, rusoaica a rămas cu capul răsucit şi nu s-a mai uitat la gheaţa din faţa ei decât din când în când.

Chance şi Meldrum ajunseseră deja la marginea banchizei şi-i vedeam că-mi fac semne să mă grăbesc, arătându-mi cu insistenţă helicopterul. Eu am continuat în acelaşi ritm, deşi huruitul motorului se auzea din ce în ce mai puternic. Fata s-a împiedicat, a căzut pe gheaţă şi a rămas în genunchi, dând impresia că nu se mai poate ridica în picioare. Am aruncat o privire în stânga mea. Helicopterul se afla la vreo aproximativ 182 m depărtare şi la o altitudine foarte joasă. În uşa deschisă am observat un soldat cu puşca în mână.

Mi-am scos imediat carabina şi am tras un foc de la sold. N-aveam nici o şansă să lovesc una din instalaţiile vitale ale aparatului, dar puteam să-l ţin mai la distanţă.

În clipa aceea m-a izbit lateral, aruncându-se cu umărul în genunchiul meu şi placându-mă ca un jucător profesionist de rugby. Cum am căzut, s-a repezit asupra mea, încolăcindu-mă cu genunchii şi cu ghetele şi înfigându-şi mâna în faţa mea. Cu cealaltă căuta să apuce puşca. Ştia ea ce urmăreşte. Genunchiul ei înfipt în nervul meu sciatic îmi provocase o durere acută, pătrunzătoare. Apoi mi-a pus degetul cel mare la baza nărilor şi a început să apese cu toată puterea în sus. I-am aplicat câteva

lovituri puternice cu patul puştii şi am auzit-o gemând de durere. Cu toate astea, nu s-a dat bătută. Pivotând cu tot corpul pe gheaţă, a încercat să mă lovească cu gheata în figură. Am interpus în calea loviturii carabina, dar impactul mi-a smuls-o din mână. Gheata fetei s-a năpustit din nou asupra mea şi de data aceasta am primit o lovitură fulgerătoare chiar în creştetul capului.

Parcă avea o mie de mâini, picioare şi genunchi. Începuse să mă atace din toate unghiurile. Am izbit disperat cu pumnul în sus, dar se pare că hanoracul ei gros a absorbit forţa loviturii şi în secunda următoare degetele ei mari îmi vizau ochii. Am încercat să mă arunc într-o parte, dar greutatea trupului ei mă ţintuia pe jumătate şi n-am reuşit. Răsucindu-mă pe spate, am văzut-o ridicându-se în picioare, cu mâinile lateral, ca nişte săbii, într-o poziţie de karate.

Pentru o clipă mi-am simţit piciorul stâng eliberat. L-am ridicat, apoi am lovit cu toată puterea. Am atins-o în umăr şi am doborât-o cu spatele pe gheaţă, dar în timp ce mă străduiam din răsputeri să mă ridic, am văzut-o venind din nou spre mine. Piciorul drept îmi era încă amorţit după apăsarea pe nerv, dar m-am sprijinit pe stângul şi i-am dat un upercut, pornind de undeva de la nivelul solului. Era una din manevrele pe care boxerii le încearcă atunci când nu mai au şanse de câştig, şi care nu reuşesc mai niciodată. Dar am surprins-o hotărâtă să mă atace, puţin aplecată înainte şi nu mai avea nici o şansă. Am lovit-o chiar în bărbie.

Ochii i s-au împăienjenit şi genunchii i s-au înmuiat. A picat lată la pământ. Nu mai lovisem niciodată o femeie. Probabil că nici nu aveam s-o mai fac vreodată. Dar de data asta mi-a mers la suflet.

Am apucat carabina şi mi-am ridicat privirea spre helicopter. De departe, din dreapta mea, vântul mi-a adus la urechi o detunătură. Am întors capul într-acolo şi l-am zărit pe Ericson trăgând din genunchi în helicopter.

Prudent, acesta s-a retras, continuând să se rotească la adăpost de bătaia puştii, apoi s-a apropiat de mine.

M-am aplecat şi am luat-o în braţe pe fata aflată încă în stare de inconştienţă, într-o poziţie pe care o văzusem la pompieri, sperând că nu vor trage, de teama de a nu o nimeri pe ea.

N-am să mă fac în viaţa mea pompier. După ce am cărat-o vreo 18,2 m, o simţeam atât de grea pe umăr, încât simţeam că mă lasă picioarele. M-am oprit şi m-am uitat spre ceilalţi, pentru

că păreau atât de departe încât nici nu mai puteau fi ajunşi. M-am concentrat cât am putut de mult să pot pune un picior în faţa celuilalt, numărând în gând paşii făcuţi. La al cincizecilea eram pe punctul de a pica la pământ, la al o sutălea mi-am dat seama că n-am să reuşesc, dar trebuia să mă apropii cât mai mult.

Mi-am mai ridicat o dată privirea spre helicopterul care îmi dădea târcoale, l-am zărit pe soldatul care cobora ţeava puştii şi am mai făcut împleticindu-mă câţiva paşi, uitându-mă la el ca un şoarece încolţit la un motan. În mod surprinzător, nu a tras. Pentru o clipă m-am gândit că n-o făcuse din cauza fetei şi că amâna tirul pentru a nu o lovi pe ea. Dar în clipa următoare i-a căzut puşca din mâini, şi-a dus mâinile la piept, s-a înclinat încet spre exterior şi a căzut.

Motorul helicopterului acoperise toate celelalte zgomote din jur, aşa că nu auzisem scuterul. Printr-un miracol se apropia de mine din spate. În urma lui, la capătul cablului întins, cu genunchii îndoiţi şi lăsat pe spate se afla Ericson. Îşi legase cablul de brâu, ca să poată ţine puşca în mână.

Helicopterul s-a îndepărtat, bâzâind furios, iar scuterul s-a oprit lângă mine. Ericson a profitat de poziţia statică pentru a mai trage un foc de armă. N-am observat dacă a nimerit sau nu aparatul, dar acesta s-a îndepărtat şi mai mult.

— Frumoasă lovitură! i-am strigat eu.

Ericson mi-a rânjit, arătându-şi dinţii.

— Repede, bag-o în spate!

Din locul în care se aflase portiera cabinei, Meldrum mi-a aruncat o privire imperativă.

Am împins-o fără menajamente pe fată în spatele cabinei, apoi m-am aşezat pe tălpici, iar Meldrum a pornit ca vijelia. Cu un minut sau două înainte n-aş mai fi crezut că o să scap cu viaţa din această încercare. Acum ajunsesem la liman în mai puţin de treizeci de secunde.

*

* *

Ne aflam într-o situaţie disperată. În clipa în care m-am dat jos din scuter, am văzut cât de sumbre erau perspectivele noastre. Ne aflam pe vârful unei stânci de gheaţă, înaltă de vreo 4,5 m. Bancul plutitor pe care ne aştepta Otter-ul nostru, se afla la vreo două mile în faţa noastră. Hutton venea cu viteză din stânga, iar din spatele meu, spre stânga, *Lenin* se eliberase dintre gheţuri şi străbătea cu viteză maximă apele întunecate. Sus, în afara razei de bătaie a puştii lui Ericson, helicopterul ne supraveghea

continuu.

Căpitanul Hutton putea ajunge primul la noi, de asta nu ne mai îndoiam. Dar în timp ce noi ne vom cocoţa la bordul *Stelei Polare, Lenin* s-ar putea intercala în calea noastră şi am fi o pradă sigură în mâna celor o mie de oameni ai săi.

În plus, Fum Cenuşiu şi Komarov trebuiau căraţi pe braţe, iar Chance, cu rana lui încă sângerândă, era din ce în ce mai slăbit. Singurul avantaj care ne mai rămânea era faptul că ruşii nu ştiau nimic de avionul care ne aştepta pe bancul plutitor.

Eram nerăbdători şi nu ne mai dezlipeam ochii de la *Steaua Polară* care continua să se îndrepte spre noi. O fi fost ea o umilă navă de pescuit, dar arăta frumos de la cap la coadă, spumegând apa cu motoarele la maximum, atingând doar douăsprezece noduri, dar păstrându-şi o ţinută plină de demnitate.

Ne mai despărţea de ea o milă, apoi o jumătate de milă şi, în cele din urmă, doar o lungime de frânghie... *Steaua Polară* se năpustea spre noi fără să pară că are intenţia de a reduce viteza, de parcă dorea să se izbească de peretele de gheaţă. Dar în ultima clipă, printr-o mânuire combinată a cârmei şi motorului, nava a părut că pivotează în jurul pupei până când, în cele din urmă, s-a oprit lin la ţărm.

Înfăşurat în flanela lui groasă, dar inconfundabil, Hutton a ieşit din timonerie şi s-a îndreptat spre bigă[2]. Şi-a pus gheata în laţul unui cablu şi a făcut un semn cu mâna. O clipă mai târziu se afla lângă noi, pe gheaţă. Ne-a examinat cu atenţie, apoi şi-a dus mâna pâlnie la gură şi a strigat către cei de pe punte:

— Pregătiţi nişte tărgi!

A fost o manevră fără cusur. Două tărgi de pânză au fost ridicate la bord, cu Fum Cenuşiu şi cu Komarov. După aceea biga a fost trasă şi a fost rândul nostru. Unul câte unul am ajuns la bord, inclusiv fata care acum îşi recăpătase cunoştinţa şi care, furioasă, se lăsa cărată în spatele lui Hutton.

Părăsind gheaţa cu ajutorul punţii mobile care m-a coborât pe *Steaua Polară* am mai aruncat o ultimă privire spre cele două scutere, ale căror motoare zornăiau în continuare, credincioase. Era mare păcat că le lăsam acolo...

Dar clipa de sentimentalism s-a şters pe loc din mintea mea în

[2] Aparat format din două sau trei braţe de sprijin unite printr-o bară prevăzută cu scripeţi, cu ajutorul căruia se încarcă sau se descarcă mărfurile în porturi, (n. t.).

momentul în care am privit în jur şi am zărit conturul mătăhălos şi întunecat al lui *Lenin* care se îndrepta spre noi cu toată viteza.

CAPITOLUL 24

La ordinul lui Hutton care ceruse celor din sala maşinilor viteză maximă, *Steaua Polară* s-a îndepărtat rapid de ţărm, pătrunzând în profunzime în apele presărate cu sloiuri.

Chance şi cu mine rămăseserăm cu el în micuţa şi înghesuita timonerie a vasului.

— Nu intrăm în apele fără sloiuri? am întrebat eu.

Chipul lui Hutton s-a întors uşor spre mine. Ochii săi limpezi şi calmi se conturau clar pe tenul ridat.

— Are aceleaşi picioare ca şi noi. Trei, poate patru noduri. De fapt, a continuat el şi încreţiturile feţei s-au transformat într-un rânjet trist, de fapt, ne are la mână orice am face. E mai rapidă, mai bine dotată, iar gheaţa nu-i poate face nici un necaz.

Am schimbat cu Chance o privire mirată.

— Şi? a întrebat Chance.

— Va trebui să recurgem la un mic şiretlic, a mormăit în barbă Hutton. Şi cu cât va fi mai întuneric, cu atât o vom păcăli mai mult.

— Să o păcălim? am întrebat şi eu. Când are radar şi helicoptere?

— Uitaţi-vă pe radarul nostru, ne-a îndemnat Hutton.

Ecranul din camera timonei strălucea într-o nuanţă de verde. Hutton şi-a pus uriaşul deget arătător pe el şi a trasat conturul banchizei.

— Vă daţi seama, nu-i aşa? Gheaţa s-a crăpat într-o formă foarte ciudată, dar vedeţi ce s-a întâmplat?

Mi-am dat seama imediat despre ce era vorba. Uriaşul banc plutitor pe care rătăcea acum Otter-ul nostru era în formă de „U”, ca şi gaura formată în banchiza principală din care se desprinsese.

— Credeţi că ne va bloca în spaţiul ăla în formă de „U”, nu-i aşa? a continuat Hutton. Să vă spun eu ce va face până la urmă?

Am clătinat din cap.

Hutton a început să râdă. Şi încă râdea cu poftă.

— O să se fâţâie de colo-colo cum scrie în manualele de navigaţie. O să trimită helicopterul în aer, pentru orice eventualitate. Dar va aştepta. Ia spuneţi-mi, cum stăm cu lumina?

— Se duce, i-a răspuns Chance, şi încă repede.

— Atunci o să ne mai târâm un pic şi noi, a spus Hutton.

Steaua Polară a început să se deplaseze pe un curs în zigzag, la întâmplare, prin apele din ce în ce mai întunecate. Din buzunarul tunicii de molton a apărut o cutiuţă metalică veche şi din ea un fuior de tutun negru şi strălucitor. Căpitanul a început să-l mărunţească cu ajutorul unui briceag şi mai vechi, apoi a frecat firele de tutun între degetele lui aspre şi şi-a umplut cu ele pipa scurtă şi butucănoasă. A aprins-o cu multă grijă, îndesând tutunul incandescent cu vârful arătătorului şi în fine a început să pufăie satisfăcut. În aerul rece al nopţii, fumul din pipă mirosea foarte bine.

Lumina dispărea vertiginos acum; ne aflam în faza de trecere de la crepuscul la noapte. Orizontul până de curând vizibil începuse să se îngusteze. Harry Hutton a întins mâna şi a apăsat pe un buton:

— Stingeţi toate luminile de navigare.

Aflată în beznă totală, *Steaua Polară* se deplasa de colo-colo de-a lungul canalului, croindu-şi drumul printre sloiurile de gheaţă, ţinându-se în acelaşi timp cât mai aproape de banchiza principală, apoi îndreptându-se către bancul plutitor.

— Pe radarul lor apărem ca un şoarece isteric care încearcă să scape de urmărirea veşnicului motan, a comentat Hutton plin de veselie. Ia uitaţi-vă!

Aşa cum anticipase căpitanul, *Lenin* virase şi se întorcea de unde venise.

— Bun, a spus Hutton. Nu putem şti cât va ţine şi şmecheria asta. Cert este că n-o să ne lase aici toată noaptea. Dar probabil că va mai face câteva curse în sus şi-n jos înainte de a întreprinde ceva. Aşa că o s-o luăm uşor spre bancul plutitor...

Motoarele *Stelei Polare* ne-au împins uşor, pulsând calm. Deasupra noastră, ceva mai la sud, helicopterul ne dădea târcoale. Luminile sale clipeau pe cerul din ce în ce mai întunecat.

Coliba de pe bancul plutitor se afla aproape de curba „U”-ului. Urmând un curs în zigzag, *Steaua Polară* a început să se îndrepte spre ea. Speram ca cei doi care se aflau înăuntru să fi pregătit totul şi să nu fi păţit nimic. Probabil că trecuseră prin mai multe momente de calvar de când fuseseră lăsaţi acolo, mai ales când bancul se desprinsese de banchiza principală. În locul lor m-aş fi pierdut de tot şi n-aş mai fi fost în stare de nimic.

Helicopterul s-a apropiat leneş de noi, conturându-se pe cerul nopţii. Pilotul dorea să vadă ce facem acolo, dar cu siguranţă că

s-a convins că nu aveam prea multe preocupări, trecând foarte scurt deasupra noastră şi la o înălţime destul de mare. Hutton a chicotit scurt, apoi a ocolit cu grijă un sloi mai mare de gheaţă şi a îndreptat din nou nava în direcţia bancului plutitor.

— Mai avem vreo 182 m, am spus eu, şi vom ieşi din raza vizuală a lui *Lenin.*

Hutton a încuviinţat:

— În clipa aceea va începe să se agite. Nu imediat... după câteva minute. Şi, atunci când nu mai vezi bine...

Am mai privit o dată luminile intermitente ale helicopterului şi punctul roşu de pe monitorul radarului, care reprezenta spărgătorul *Lenin,* aflat la gurile orificiului în formă de „U”. *Steaua Polară* a oprit uşor în bătaia vântului care sufla pe bancul plutitor.

— Pregătiţi-mi biga, a ordonat Hutton.

Şi-a fixat talpa ghetei în laţul cablului şi a fost depus încet pe suprafaţa de gheaţă aflată la vreo 2,4 m deasupra nivelului punţii. S-a uitat în jur, apoi ne-a anunţat:

— Sunt vreo 136,5 m. Pare a fi în regulă.

— O.K., am răspuns eu.

I-am făcut semn lui Harald Ericson să se apropie. A fost imediat ridicat pe platoul de gheaţă, apoi s-a aplecat şi şi-a montat schiurile.

De acolo de sus, auzeam glasul lui Chance care îi dădea lui Ericson ultimele instrucţiuni:

— Du-te acolo. Anunţă-i că am sosit. Să nu aprindă nici o lumină şi să nu pornească motoarele până nu urcă toată lumea pe bancul plutitor. După ce ajung toţi aici, să pornească Otter-ul şi să-l dirijeze în direcţia aceea. De acolo putem să-i suim cel mai bine în avion pe răniţi.

— O.K., a răspuns Ericson şi s-a făcut nevăzut.

Chance s-a aplecat spre noi şi a spus:

— Să-i urcăm şi pe ceilalţi.

— E-n regulă.

Am fixat cârligul mai întâi de targa lui Komarov. Bătrânul dădea în fine semne de trezire, dar nu mai aveam timp şi de asta acum. Cât ai clipi, a fost ridicat şi depus pe suprafaţa gheţii. A urmat targa cu Fum Cenuşiu, apoi şi-a făcut apariţia Meldrum, arătând îndurerat cu degetul spre fată.

— Vrei să ţi-o lăsăm ţie, căpitane? îţi seamănă foarte mult. E tot genul de târfa perfidă.

— În cazul ăsta o să se simtă ca acasă în Scoţia, i-a replicat

Hutton. Ia-o cu tine.

Am supravegheat-o cu toţii până când a fost depusă pe gheaţă, Meldrum şi cu mine de pe puntea traulerului, iar Chance de pe bancul plutitor.

— E rândul tău, am spus eu, împingându-l pe Meldrum în faţă.

— Ce-o să se întâmple cu împieliţatu' ăsta care rămâne aici? m-a întrebat el.

— Nu-mi purta mie de grijă, băieţică. Şi grăbeşte-te. Mămica o să se sperie că ai întârziat.

După încă vreo două minute eram cu toţii pe gheaţă, căutând cu privirea cabana prefabricată. Nu era nici un semn de mişcare nici înăuntru, nici în conul de umbră din jurul ei. Sub noi, *Steaua Polară* şi-a luat din nou viteză, s-a îndepărtat de marginea bancului plutitor şi a pătruns în apele lipsite de sloiuri ale canalului.

O clipă mai târziu, pe banc s-a auzit un bubuit asurzitor. O parte a cabanei a căzut într-o parte şi am văzut flăcările portocalii şi albăstrui ale motoarelor care tocmai fuseseră pornite. Zgomotul motorului Pratt & Whitney cu alice cu trei braţe ne-a copleşit. Avionul a ţopăit de câteva ori pe suprafaţa gheţii, apoi s-a întors în direcţia vântului şi s-a oprit la câţiva paşi de noi. Uşa laterală s-a deschis şi a fost coborâtă scara.

— Gata, a spus Chance. Hai să-i urcăm!

Împreună cu Meldrum am apucat targa lui Fum Cenuşiu şi am urcat-o încet în micuţa cabină, după care am sărit din nou jos ca să-l aducem şi pe Komarov. Ericson îşi scosese între timp schiurile şi acum stătea la vreo 5,46 m de Otter, cu puşca în poziţie de tragere. Când m-am dat jos din cabină, l-am văzut privind spre cer, apoi întorcându-se brusc spre noi.

— Grăbiţi-vă. Ne-au văzut.

M-am uitat şi eu în sus. Helicopterul plutea rapid şi silenţios pe cerul nopţii. Zgomotul motorului său fusese acoperit de motorul Otter-ului nostru. În clipa aceea, helicopterul s-a năpustit cu viteză spre suprafaţa de gheaţă.

L-am înghiontit imediat pe Chance şi i-am arătat şi lui ce se întâmplă.

— Toată lumea să urce imediat în avion! a strigat el.

— Şi cu fata ce facem? am întrebat eu.

— O luăm cu noi. Ea a vrut să vină cu noi, aşa că va veni. Poate mai târziu cei de la CIA o vor putea folosi la ceva.

Mi-am îndreptat carabina spre ea.

— Bine, am spus. Acum urcă.

S-a conformat fără tragere de inimă. După ea a intrat în avion Meldrum, apoi Chance care îşi târa cu greu piciorul pe scară. Înainte de a urca şi eu m-am mai dus o dată până la Ericson şi am mai aruncat o privire spre helicopter. Nu mai era nici o îndoială în privinţa intenţiilor lui. Se rotea la joasă înălţime, la numai câteva picioare de bancul plutitor, iar uşa laterală era deschisă. În câteva secunde avea să aterizeze pe gheaţă şi din el vor năvăli mai mulţi oameni, oameni înarmaţi, echipaţi special pentru a ne opri să decolăm.

Ericson s-a aşezat într-un genunchi şi şi-a dat jos puşca de pe umăr.

— Trebuie să-i trag pilotului o mică sperietură, mi-a spus el aproape şoptit. Dacă vor cădea de la înălţimea aia, puţini vor mai scăpa cu viaţa.

Şi-a aplecat capul pentru a privi prin dispozitivul de ochire, apoi i-am observat degetul care apăsa uşor pe trăgaci. A urmat o scurtă pauză, după care s-a auzit o detunătură seacă.

M-am uitat atent prin ochelarii de vedere pe timp de noapte şi am văzut că geamul de la cabina helicopterului fusese făcut ţăndări. Lângă mine s-a auzit declicul încărcătorului, apoi s-a auzit o nouă detunătură seacă şi un alt panou din parbrizul cabinei s-a transformat în cioburi. Ericson trăgea cu calm, glonţ după glonţ. Degetul mare şi arătătorul mânuiau încărcătorul cu dexteritate. După cinci focuri, pilotul şi-a pierdut sângele rece şi helicopterul s-a înălţat rapid şi s-a îndepărtat din raza de bătaie a armei lui Ericson care, în fine, şi-a permis un uşor zâmbet de satisfacţie.

— Grăbeşte-te, l-am îndemnat eu.

S-a întors şi tocmai îşi prindea puşca la piept când ceva l-a făcut să se oprească la jumătatea mişcării. Rămăsese cu ochii căscaţi şi cu gura deschisă.

M-am aplecat şi eu până când am putut să-mi dau seama ce se întâmplă, uitându-mă pe sub Otter.

— Dumnezeule! a spus încet Ericson. Uită-te la el!

Am zărit farurile de navigaţie ale lui *Lenin.* Era îngrozitor de aproape, dar preţ de o clipă n-am putut înţelege cum era posibil. Apoi, sub faruri, am observat prora imbatabilă a spărgătorului nuclear de gheaţă.

Brusc totul a devenit cât se poate de limpede. *Lenin* avea să taie bancul plutitor pe care ne aflam.

CAPITOLUL 25

Nu-mi dau seama ce anume m-a atenţionat: vreo licărire din colţul ochiului sau, poate, o reacţie involuntară la zgomotul îndepărtat al motorului. Indiferent ce a fost, m-am aruncat pe burtă pe sub fuzelajul Otter-ului şi am strigat la Ericson să facă la fel. În clipa în care trapul meu s-a izbit de gheaţă, am auzit o rafală de puşcă automată şi am văzut gloanţele care trasaseră o linie dreaptă pe gheaţă în faţa mea. Am auzit un geamăt şi m-am întors imediat spre Ericson să văd ce se întâmplase.

Deasupra noastră, helicopterul tocmai se întorcea pentru a mai trece o dată peste noi. M-am ridicat în picioare şi am alergat spre locul în care zăcea norvegianul.

— Unde eşti rănit?

Cu respiraţia tăiată din cauza durerii, s-a mişcat puţin şi mi-a arătat o gaură în hanorac, în partea de jos a umărului, din care sângele curgea deja din abundenţă. Mai avea o rană în coapsă.

— Du-te, mi-a spus el. Hai, repede!

— Nici în raptul capului, i-am răspuns.

L-am târât, neluând în seamă urletele de durere, până la Otter. Iain Meldrum mi-a sărit imediat în ajutor. L-am ridicat împreună şi am început să-l cărăm pe scara avionului. Împingându-se înainte cu piciorul sănătos, norvegianul a găsit treapta de jos, iar noi ne-am concentrat forţele ca să-l ridicăm. În clipa aceea ne-am trezit luaţi de suflul unei explozii spontane de violenţă care izbucnise undeva în interiorul cabinei.

— Ce naiba mai e? a urlat turbat de furie Meldrum încercând să se ridice din nou pe propriile picioare.

În cadrai uşii a apărut chipul lui Chance.

— Fata a fost.

— Dă-mi puşca, am spus eu.

În clipa aceea eram în stare s-o omor.

Dar el a scuturat din cap.

— Las-o să plece. Mai bine băgaţi-l pe Ericson înăuntru.

Suprafaţa gheţii era deja pătată de sângele lui Ericson. L-am apucat cu grijă, împreună cu Meldrum şi l-am urcat în micuţa cabină.

M-am întors imediat spre Chance.

— Nava rusească o să taie bancul plutitor, l-am anunţat eu. Trebuie să ne punem în mişcare.

Urletul motorului a crescut în intensitate şi am simţit că avionul nostru face un viraj. M-am dus în grabă în cabina de pilotaj, unde, într-un sertar, se afla trusa medicală şi în clipa aceea am uitat pentru prima dată în viaţă de pacientul meu.

În faţa mea, prin parbrizul avionului, am văzut helicopterul, coborât până la nivelul nostru şi slobozind spre noi o cortină de foc. În spatele lui, prora uriaşă a lui *Lenin* se repezea cu furie spre bancul plutitor. În momentul impactului, imensa platformă plutitoare de gheaţă s-a cutremurat făcându-ne să simţim trepidaţiile şi în avion.

Lenin a continuat să înainteze, ca un ic într-un buştean şi imediat am văzut o crăpătură în gheaţă care a desprins din blocul principal un sfert din suprafaţă.

— Grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, l-am îndemnat pe pilot.

Şi el rămăsese cu ochii aţintiţi asupra uriaşei nave care acum se retrăsese larg pentru a-şi lua elan în vederea unei noi penetrări în masa de gheaţă. Bucata pe care o dislocase era deja un bloc plutitor de sine stătător de care ne despărţeau vreo 3 m de apă întunecată. Încă o lovitură ca asta, dată în punctul potrivit şi Otter-ul nostru nu mai avea spaţiul necesar pentru a decola.

Lenin era acum în larg; părea că-şi adună toate puterile pentru a se năpusti din nou năvalnic asupra bancului plutitor.

Fata alergase în faţa helicopterului, făcând semne disperate cu mâinile. Acesta a redus altitudinea pentru a o putea culege de pe gheaţa. Ea a alergat spre uşa de pe fuzelaj şi a urcat. Pentru o clipă am fost tentat să cred că helicopterul se va ridica. În schimb, în momentul următor a coborât chiar în faţa noastră.

Intenţia pilotului – sau poate a fetei – era cât se poate de limpede: aşezându-se acolo, helicopterul putea împiedica înaintarea Otter-ului. La următoarea intervenţie a lui *Lenin* gheaţa se va sparge de tot şi avionul nostru va rămâne izolat. După aceea eram cu toţii la dispoziţia lor.

Am strigat la ceilalţi cerând o carabină şi Chance s-a căţărat imediat spre locul în care mă aflam. Am armat puşca, am fixat-o pe foc automat şi am golit tot încărcătorul prin parbrizul nostru în direcţia pilotului de pe helicopter. După câteva focuri, helicopterul a aterizat pe gheaţă. N-am încetat să trag, dar nici motorul lui nu s-a oprit.

Pilotul nostru a început să vireze domol, pentru a evita helicopterul; au fost clipe lungi în care am crezut că nu va reuşi, că vârful aripii va intra în bătaia rotorului helicopterului eşuat. A

reuşit însă şi ne-am strecurat pe lângă ruşi doar la 0,30 m distanţă.

Acum pilotul nostru nu mai avea nici un motiv să aştepte. A pus mâna pe manetă şi a împins-o înainte. Motorul Pratt & Whitney a început să huruie asurzitor pe măsură ce-şi mărea turaţia. Apoi pilotul a deblocat frânele şi Otter-ul a început să înainteze.

Nu-mi puteam lua ochii de la *Lenin.* Cele trei elice ale spărgătorului nuclear reuşiseră să vireze foarte rapid nava care acum se năpustea asupra blocului plutitor. Botul ei blindat se afla la numai câteva picioare de marginea suprafeţei de gheaţă. Cu opt persoane la bord şi cu rezervoarele umplute la maximum pentru a face faţă călătoriei de întoarcere, Otter-ul nostru avea nevoie de cel puţin 273 m pentru a decola şi singura porţiune a blocului plutitor care permitea o cursă atât de lungă se afla în direcţia navei ruseşti.

Eram încordat şi simţeam neajutorat cum gheaţa vibrează sub schiurile Otter-ului. Micuţul avion alerga spre punctul în care uriaşul spărgător de gheaţă avea să despice bancul în două.

Deşi viteza creştea cu o încetineală chinuitoare, mâna pilotului rămânea sigură şi calmă pe manetă. Botul lui *Lenin* avansa implacabil. Avea să lovească gheaţa cu o viteză de peste zece noduri şi nu-l mai despărţeau de acel moment decât vreo 6... 3... 1,5 m. A lovit!

Gheaţa alerga albicioasă sub noi pe măsură ce acul vitezometrului de la bord urca.

Am văzut crăpătura cu o fracţiune de secundă înainte de a o auzi: din punctul de impact al botului navei cu marginea bancului plutitor a şerpuit brusc o linie neagră care înainta cu o viteză inimaginabilă şi ameninţa să taie gheaţa în două. Zgomotul sinistru s-a auzit cu claritate şi prin hublourile Otter-ului, în ciuda motorului turat la maximum.

Crăpătura neagră se întindea vertiginos spre avionul nostru. În acest timp, *Lenin* continua să taie gheaţa, ajutat de motoarele sale puternice. Dacă falia avea să treacă prin faţa noastră, era mai mult ca sigur că avionul nostru va catapulta pe spate.

Dar micuţul Otter continua să ruleze cu viteză în timp ce pilotul era concentrat asupra cadranelor de la bord. N-am să înţeleg niciodată cum a reuşit să nu se uite nici o clipă la falia aceea neagră care se îndrepta spre noi ca un sfârc de bici.

Mâinile sale au strâns cu putere maneta, dar n-au făcut nici o mişcare. Otter-ul şi falia cea neagră se îndreptau cu o viteză

uriaşă spre un punct de întâlnire şi dintr-o clipă în alta aceasta din urmă avea să ajungă în dreptul avionului.

A fost momentul în care mâinile pilotului s-au mişcat: încet, fin, dar cu fermitate. Articulaţiile degetelor îi erau albe din cauza tensiunii. Botul avionului s-a ridicat uşor. Eram chiar deasupra faliei, care continua să şerpuiască muşcând din gheaţă. Cel mai mic ghinion ar fi făcut posibil să prindă schiurile avionului, eram sigur de asta...

Secunda următoare s-a scurs cu greutate, apoi a urmat o izbitură puternică. Sub impactul ei am căzut în genunchi, apoi m-am ridicat cu greu în picioare, aşteptând prăbuşirea. Dar aceasta nu s-a produs. Micuţul Otter reuşise să se desprindă de la sol.

Nu-mi puteam lua ochii de la falia care avansa vertiginos şi m-am întors cum am putut în cabina strâmtă să văd ce se întâmplă pe bancul plutitor de dedesubt. Probabil că în formarea blocului se produsese o eroare de presiune, pentru că am observat un lucru ciudat şi îngrozitor. În momentul în care falia a atins un punct situat undeva la două treimi din lungimea blocului, a încetat să se extindă pe o singură linie şi gheaţa s-a crăpat în formă de stea. Din centru au radiat mai multe crăpături, care la rândul lor au dat naştere altora, mai mici. Se întâmplase ceva asemănător cu incidentul suferit de parbrizul maşinii mele în noaptea aceea din Central Park. Reţeaua de crăpături s-a răspândit spre helicopterul eşuat, trecând pe sub el sau în jurul lui, prinzându-l ca într-o pânză de păianjen.

Preţ de o clipă, totul a rămas nemişcat. Apoi gheaţa a început să se mişte în direcţii diferite datorită forţei de presiune. Vastele blocuri de gheaţă au început să salte, să se frece trosnind, să se rotească şi să se răstoarne. Helicopterul aluneca spre copca întunecată care se căscase lângă el. Apoi blocul pe care se afla s-a îndreptat un pic ca, în cele din urmă, să se rostogolească sub acţiunea unei forţe uriaşe ca un cub de gheaţă într-un pahar şi helicopterul a căzut în apă şi s-a făcut nevăzut în vârtejul de apă cu gheaţă. În locul în care până atunci se aflase helicopterul, nu mai rămăsese decât o despicătură mare. Imaginea m-a şocat. În clipa aceea şi în locul acela mureau nişte oameni: pilotul, membrii echipajului, soldaţii. Şi fata. Se sufocau acum în apa îngheţată, sub greutatea copleşitoare a bulgărilor de gheaţă...

N-a fost o ascensiune rapidă, dar mai mult de atât nici nu se putea. Am privit din nou în jos şi l-am zărit pe *Lenin,* înfipt adânc în blocul de gheaţă şi o urmă fosforescentă care marca parcursul căpitanului Hutton. Cu toate luminile stinse, *Steaua Polară* îşi

continua drumul de-a lungul banchizei spre largul fără sloiuri. Şi poate că la cinci mile depărtare se afla un alt grup de nave care veneau în întâmpinarea ei. Am zâmbit la gândul că putea fi vorba de mai multe zeci de astfel de vapoare. Nici cei de pe spărgătorul *Lenin* nu-şi puteau permite să aresteze întreaga flotă de traulere aparţinând companiei Hull în apele internaţionale.

Mi-am luat trusa medicală şi m-am întors în cabina de pasageri. Ericson avusese noroc: ambele gloanţe ieşiseră din el, iar cel care îl nimerise în umăr nu atinsese plămânul. I-am dat morfină şi penicilină, l-am bandajat şi m-am pus pe aşteptat.

Cabina Otter-ului se transformase într-un adevărat dormitor. Peste tot dormea cineva. Iain Meldrum stătea drept în fotoliul său; şi în somn avea o ţinută practică şi demnă. Rănitul Ericson părea a fi tăcut chiar şi în somn. În schimb, Chance dormea zgomotos, gemând şi sforăind fericit. Bietul Jim Fum Cenuşiu era din punct de vedere chimic inconştient. Minunatul său ten ruginiu era acum mai palid, dar cel puţin nu simţea pentru moment durerea picioarelor fracturate. Diseară, când va fi dus la sala de operaţii a complexului de la Thule, mă voi asigura ca printre medicii care se vor îngriji de cazul lui să se afle cel puţin un prieten de-al meu.

Komarov mai dormea încă, întins pe targa de pe podeaua cabinei. Avea o respiraţie uşoară. Efectul benzedrinei pe care o luasem încetase, iar starea de somn din jurul meu a devenit contagioasă. Am început să casc, iar pleoapele au devenit de plumb şi s-au închis. Am încercat de câteva ori să le deschid, dar în final n-am mai avut nici puterea şi nici voinţa necesare.

Vreo cincisprezece secunde mai târziu, Chance m-a trezit lovindu-mă în coaste cu ghetele sale de pâslă.

— Ţi s-a trezit pacientul, doctore.

A clipit în direcţia podelei pentru a scuti efortul de a mai mişca din cap.

Mi-am coborât privirea într-acolo. Komarov se trezise şi-şi întindea braţele şi picioarele. Scotea nişte zgomote ciudate din gât.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai anunţat.

Când m-am ridicat în picioare, mi-am întors privirea spre Chance, dar acesta adormise la loc.

Am îngenuncheat lângă targa lui Komarov. Pleoapele lui au tresărit, s-au deschis puţin, apoi s-au închis la loc. După o clipă, s-au deschis din nou şi au rămas aşa. Mă privea foarte curios şi derutat.

— Sunteţi în drum spre America, domnule profesor Komarov, l-am anunţat eu.

— America?!

Şi-a ridicat capul şi a privit în jur la cabina în dezordine, la bărbaţii răniţi şi la cei care dormeau peste tot.

— Dar cum...?

— Mesajul pe care l-aţi trimis profesorului Ward. Am venit să vă salvăm.

Ar fi trebuit să-i povestesc despre scrisoarea trimisă lui Ward.

— Aţi venit? Tocmai în Novaia Zemlia?

Avea o privire cenuşie şi aspră, iar în clipa aceea surprinsă.

— Părea ceva foarte important, i-am spus eu.

— Aşa şi este, a încuviinţat el. Am o mulţime de lucruri să vă spun.

— Cei din Washington vor fi bucuroşi să vă asculte.

Profesorul s-a holbat la mine, clipind des. Simpla menţionare a numelui Washington îl şocase, iar cuvintele şi situaţia în care se trezise îl copleşeau. Dar pentru un om care a adormit sub supravegherea unui paznic într-o ţară şi s-a trezit zăcând pe podeaua unui avion uşor, undeva în mijlocul neantului, se descurca destul de bine. După puţină vreme, treptat, ridurile de îngrijorare de pe fruntea sa au dispărut. Mi-a zâmbit uşor.

— Va fi foarte interesant, mi-a spus el. Vă mulţumesc.

Se pare că nu mai era nimic de spus.

SFÂRŞIT

CUPRINS

PROLOG.....3
CAPITOLUL 1.....15
CAPITOLUL 2.....21
CAPITOLUL 3.....30
CAPITOLUL 4.....41
CAPITOLUL 5.....50
CAPITOLUL 6.....58
CAPITOLUL 7.....66
CAPITOLUL 8.....83
CAPITOLUL 9.....91
CAPITOLUL 10.....103
CAPITOLUL 11.....110
CAPITOLUL 12.....120
CAPITOLUL 13.....129
CAPITOLUL 14.....138
CAPITOLUL 15.....146
CAPITOLUL 16.....153
CAPITOLUL 17.....160
CAPITOLUL 18.....168

CAPITOLUL 19.....174
CAPITOLUL 20.....184
CAPITOLUL 21.....193
CAPITOLUL 22.....200
CAPITOLUL 23.....206
CAPITOLUL 24.....213
CAPITOLUL 25.....218
CUPRINS.....224

EDITURA Z

O scrisoare, un mesaj disperat de avertisment asupra unui uriaș pericol! Profesorul Komarov a descoperit o metodă de topire masivă a calotei polare a U.R.S.S., fenomen productiv pentru Siberia, dar adevărat dezastru ecologic pentru restul lumii. O echipă de elită selectată pentru salvarea profesorului cuprinde pe: colonelul Chance, comandantul unei baze americane, scoțianul Iain Meldrum, mecanic și pilot de curse, norvegianul Harald Ericson, schior și trăgător de elită, James Fum Cenușiu, indian specialist în arta supraviețuirii, japonezul Satsumi Yamamoto, expert în arte marțiale și doctorul James Edwards. Vor reuși acești eroi să-l salveze pe profesor și să zădărnicească planurile rușilor?

„Suspans la tot pasul... O experiență pe care n-o poți uita ușor."
EVENING NEWS

„O acțiune violentă descrisă cu mare măiestrie."
OBSERVER

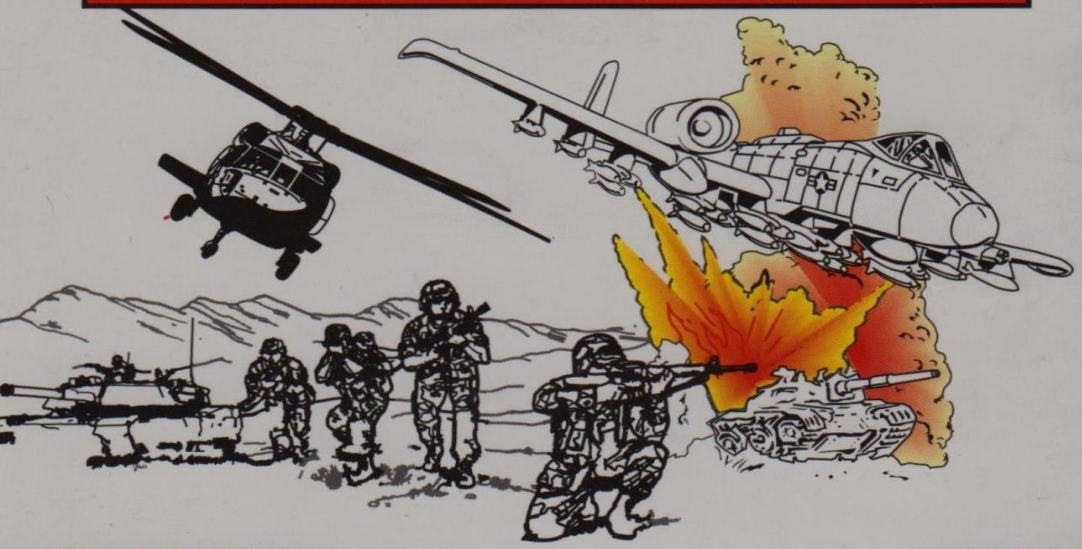

ISBN 973-9127-75-3

Lei 8500

EDITURA Z EDITURA Z